

СТИВ
ОЛТЪН

МЕГАЛОДОН

ОБСИДИАН

СТИВ ОЛТЪН МЕГАЛОДОН

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Мегалодон.
Голямата бяла акула.
Най-доброто от
„Джурасик парк“
„Челюсти“
„Моби Дик“

Един зашеметяващ трилър, в който ужасът от първичната сила
отстъпва на възхищението от непобедимата природа и вечния живот.

На баца ми

МЕГАЛОДОН

Период: късна креда, 70 милиона години пр.н.е. Брегът на Азиамерика, северен материк (Тихия океан)

От момента, в който ранната омара започна да се вдига, почувстваха, че ги наблюдават. Стадото хадрозаври пасеше по мъгливия бряг цяла сутрин. Дълги повече от петнайсет метра от човката до края на опашката, тези огромни влечуги се тъпчеха до насита с изобилните водорасли, които приливът непрестанно изхвърляше на брега. От време на време хадрозаврите вдигаха неспокойно глави като стадо елени и се вслушваха в шумовете, долитащи откъм близката гора. Наблюдаваха тъмните дървета и гъстата растителност, непрекъснато нащрек, готови да побегнат при най-малкото движение.

Зад пясъчната ивица, скрити сред дърветата и храсталаците, ги наблюдаваха две червени змийски очи. Тиранозавър рекс, най-големият и най-опасният от всички сухоземни хищници, се издигаше на седем метра над земята. От устата му се стичаха слюнки, тялото му потрепваше, заредено с адреналин. Двата най-едри хадрозавъра току-що бяха нагазили във водата и тършуваха из гъстите водорасли с наведени глави.

Убиецът изскочи от храсталаците и се втурна напред. Земята затрепери под тежките стъпки на осемтонното му туловище. Подобни на огромни птичечовки, хадрозаврите се изправиха на задните си крака и се разбягаха в различни посоки по брега. Двете най-големи влечуги във водата вдигнаха глави и съзряха спускащия се към тях хищник, отворената му паст, острите зъби. Смразяващият кръвта рев заглуши шума на прибоя. Хадрозаврите се обърнаха инстинктивно и побягнаха навътре в морето, за да се спасят. Проточиха дългите си шии и заплуваха бързо, с глави над водата.

Тиранозавърът се спусна след тях и също навлезе в морето. За разлика от жертвите си обаче хищникът не умееше да плува и затъна в тинестото дъно.

Хадрозаврите продължиха напред, но там ги очакваше друг хищник.

Двуметровата сива гръбна перка се издигна бавно над водната повърхност и тихо се плъзна към тях. Течението, което предизвика огромната маса на чудовището, повлече двата хадрозавъра още по-навътре. Внезапната промяна ги хвърли в паника. По-скоро биха рискували с тиранозавъра. В морето ги очакваше сигурна смърт. Обърнаха се и зашляпаха с всички сили назад, към брега, докато отново не почувстваха тинята под краката си.

Тиранозавърът нададе оглушителен рев. Във вода до гърдите, той правеше всичко възможно, за да спре затъването си в мекото дъно. Хадрозаврите се спуснаха в противоположни посоки, на петнайсетина метра от объркания хищник. Тиранозавърът изчатка с ужасните си челюсти и изрева яростно след тях. Те се добраха до брега и се строполиха върху топлия пясък, твърде изтощени да продължат нататък. Но само след миг се обърнаха отново назад, към звяра.

Главата на тиранозавъра сега беше само на метър над водата. Той мятеше яростно опашка и се мъчеше да освободи единия си крак. После изведнъж замря и се вторачи във водата. През сивкавата мъгла се виждаше огромната гръбна перка, която приближаваше все повече.

Тиранозавърът вдигна глава и застина. Разбра — твърде късно — че е навлязъл във владенията на по-добър ловец. За първи и последен път през живота си почувства ледения полъх на страха.

Ако тиранозавърът бе най-ужасяващото същество, ходило някога по земята, то *Carcharodon megalodon*, акулата мегалодон, с право можеше да се нарече господар и владетел на морето. Червените очи на тиранозавъра следяха сивата гръбна перка, тялото му усещаше тласъка на вълните, разлюлени от огромната маса отдолу. Перката изчезна в мътната вода. Тиранозавърът изрева тихо и се вторачи в мъглата. Перката се издигна отново и се насочи право към него. Разнесе се нов рев, челюстите на огромния сухоземен хищник се отваряха и затваряха безсилно.

Двата изтощени хадрозавъра на брега видяха как туловището на тиранозавъра се плъзна рязко навътре, а огромната глава се скри под вълните със силен плясък. След миг тиранозавърът се появи отново на повърхността. Ревеше от болка, защото гръдният му кош беше смазан

между зъбите на морския хищник, от устата му изригваше фонтан кръв.

Могъщият тиранозавър изчезна под бълбукащата алена вода. Мина известно време. Морето се успокои. Хадрозаврите се обърнаха и тръгнаха към дърветата. Изведнъж водата зад тях изригна и те застинаха уплашени. Двайсетметровата акула, почти три пъти по-голяма от жертвата си, изскочи над повърхността, стиснала тиранозавъра в огромните си челюсти, между подобните на трион двайсесантиметрови зъби. Гигантското ѝ тяло се залюля над водата. Мегалодонът разтърси тиранозавъра с невероятна сила и във всички посоки се разхвърчаха пръски кървава пяна. След миг двайсеттонната акула отново изчезна сред грамаден фонтан морска вода.

Никакви други хищници не се доближиха до мегалодона, докато той изяждаше жертвата си в тропическото море. Беше съвсем сам — без партньорка, с която да раздели плячката си, без малки, които да нахрани. Бе самотно същество, със своя собствена територия. Размножаваше се, когато трябваше, и убиваше малките си, когато можеше, защото единствената заплаха за владенията му идваше от неговия вид. Беше в състояние да се адаптира и да оцелява при природните катастрофи и промените в климата, довели до изчезването на гигантските влечуги и безбройните праисторически бозайници. И макар че броят на тези същества в крайна сметка щеше да намалее, не беше изключено някои екземпляри да оцелеят, далеч от света на хората, и да продължат да търсят плячка в недостъпните дълбини на океана.

ПРОФЕСОРЪТ

8 ноември 1997 г., 19,42 часът Институт „Скрипс“, аудитория „Андерсън“, Ла Холя, Калифорния

— Представете си голяма бяла акула, дълга дваисет-трийсет метра, която тежи близо дваисет тона. Можете ли? — Професор Джонас Тейлър погледна слушателите си — бяха повече от шестстотин души, и замълча за по-голям ефект. — На мен самият ми е трудно да си го представя, но това чудовище е съществувало. Вероятно само главата му е била колкото един днешен пикап. В челюстите му биха се побрали четирима души. Не споменах нищо за зъбите... остри като бръснач, дълги петнайсет-двайсет сантиметра, самите те назъбени като нож за пържоли.

Четирийсет и две годишния палеонтолог знаеше, че вниманието на аудиторията е насочено изцяло към него.

Беше се върнал в института преди няколко години. В началото не беше очаквал да изнася лекции пред почти хипнотизирани привърженици. Даваше си сметка, че теориите му са противоречиви и че имат колкото привърженици, толкова и противници. Поразхлаби вратовръзката си и се опита да се отпусне.

— Следващият диапозитив, моля. Така. Тук виждаме рисунка на водолаз, сравнен с петметрова бяла акула и нашата дваисетметрова *Carcharodon megalodon*. Мисля, че това обяснява защо учените наричат този вид „цар на всички хищници“.

Джонас взе чашата с вода и отпи глътка.

— Откритите досега вкаменелости от зъби показват, този вид е владеел океаните близо седемдесет милиона години. Интересен е фактът, че мегалодонът е оцелял след катаклизмите преди шейсет и пет и четирийсет и пет милиона години, когато са измрели динозаврите и повечето праисторически риби. Всъщност разполагаме със зъби от мегалодон, които показват, че видът е изчезнал само преди около сто хиляди години. От гледна точка на геологията това е нищо.

Един дваисет и шест годишен дипломант вдигна ръка.

— Професор Тейлър, след като мегалодонът е живял допреди сто хиляди години, защо изобщо е изчезнал като вид?

Джонас се усмихна.

— Това, приятелю, е една от големите мистерии на палеонтологията. Някои учени смятат, че основната храна на мегалодоните са били големите, бавно подвижни риби и че огромните акули не са успели да се приспособят към по-малките, но по-бързи видове, които съществуват днес. Според друга хипотеза вина има понижението на температурата на океаните.

Един възрастен мъж на първия ред също вдигна ръка. Джонас го позна — бивш колега от института. Противник.

— Професор Тейлър, бихме искали да чуем *вашата* хипотеза за изчезването на мегалодона.

Разнесе се одобрителен шепот. Джонас разхлаби вратовръзката си още малко. Рядко обличаше костюм, а този, с който беше сега — седемнайсетгодишен, вълнен — явно бе видял и по-добри времена.

— Тези от вас, които ме познават и следят работата ми, си дават сметка колко често мнението ми се различава от това на другите палеонтолози. Мнозина отделят ужасно много време, за да разсъждават защо един или друг вид вече не съществува. Аз предпочитам да търся отговор на въпроса *защо е възможно* един или друг смятан за изчезнал вид все още да съществува.

Възрастният професор стана.

— Да не би да твърдите, че *мегалодонът* и днес плува в океаните?

Джонас изчака, докато залата утихне.

— Не, професоре. Просто твърдя, че ние, учените, общо взето, възприемаме негативен подход, когато изследваме един или друг изчезнал вид. Например съвсем до неотдавна учените смятаха единодушно, че коелакантът, вид риба със заоблени перки, изключително разпространен преди триста милиона години, е изчезнал преди седемдесет милиона години. Но през 1938 година един рибар извади от дълбините край Южна Африка жив екземпляр. Понастоящем учените често наблюдават тези „живи вкаменелости“ в естествените им обиталища.

Възрастният професор продължаваше да стои прав. Аудиторията зашумя.

— Професор Тейлър, ние знаем за откриването на коелаканта, но има съществена разлика между дънна риба, дълга малко повече от метър, и двайсетметров хищник!

Джонас си погледна часовника и си даде сметка, че закъснява.

— Да, професоре, съгласен съм. Искях само да кажа, че предпочитам да изследвам възможността даден вид да е оцелял, вместо да търся причините за изчезването му.

— Въпреки всичко, сър, очаквам да чуя мнението ви относно мегалодона.

Отново приглушен шепот.

Джонас избърса челото си. Меги ще ме убие, помисли си той.

— Добре. Най-напред абсолютно не съм съгласен с твърдението, че мегалодонът не можел да гони по-бързите риби. Знаем, че опашката на голямата бяла акула, съвременният братовчед на мегалодона, има най-добрата възможна форма, за да придвижва тялото си във водата. Освен това знаем, че мегалодоните са съществували допреди сто хиляди години. Тогава, както и сега, е имало предостатъчно бавноподвижни китове, за да осигурят прехраната им. Все пак, съгласен съм, че понижаването на температурата на океаните се е отразила на тези същества. Следващият диапозитив, моля. Извинете ме, само още един.

На екрана се появи изображение на няколко карти на планетата, обхващащи период от триста милиона години.

— Както забелязвате на тези карти, материците на нашата планета се движат непрекъснато поради съществуването на седемте тектонски плочи. Тази карта — Джонас посочи средата на диапозитива — показва как е изглеждала земята преди четирийсет милиона години, през еоцена. Както виждаме, земната маса, която по-късно се превръща в Антарктика, се откъсва от Южна Америка горе-долу по това време и се насочва към Южния полюс. Когато континентите се придвижват към полюсите, прекъсват топлите течения в същата посока, защото по същество задържащата топлината вода се заменя с незадържаща топлината суша. Със захлаждането сушата започва да задържа сняг и лед, което допълнително охлажда земната температура и понижава нивото на океаните. А повечето от вас знаят, че температурата на океана е един от най-важните фактори, определящи географското разпределение на морските видове.

След като океаните изстиват, по-топлите тропически морски течения започват да стават по-солени и да преминават доста по-дълбоко. И така, температурите на морската вода стават по-ниски в плитчините край бреговете, а топлите течения, много солени, се спускат надолу.

Ако съдим по находките на зъбни вкаменелости от мегалодон, можем да кажем, че този вид е населявал по-топлите тропически води може би защото и източниците на храна също са реагирали на снижаващите се морски температури, като са се преместили в по-топлите дълбоки тропически течения. Освен това знаем, че мегалодонът оцелява и след промените в климата, погубили динозаврите преди около шейсет и пет милиона години, както и след масовите измирания на морските видове преди четирийсет милиона години.

Преди около два милиона години планетата ни преживява последния си ледников период. Както се вижда на диапозитива, дълбоките топли течения, осигурявали убежище за много от видовете, внезапно изчезват. В резултат на това тези праисторически видове, включително и *Carcharodon megalodon*, загиват, защото се оказват неспособни да се приспособят към ниските температури.

— В такъв случай, професор Тейлър — извика възрастният мъж от първия ред, — излиза, че всъщност приемате хипотезата за измирането на мегалодоните вследствие на промените в климата. — Стариият учен се усмихна, доволен от себе си.

— Не съвсем. Не забравяйте, че предпочитам да търся възможните начини даден вид да е оцелял. Преди петнайсет години участвах в научния екип, който се зае, за първи път, да изучи дълбоководните падини в Тихия океан. За тях, за дълбочините под шест хиляди и петстотин метра, не знаем почти нищо. Установихме, че те са разположени по продължението на две застъпващи се океански плочи, едната, от които потъва в земята и се разтапя вследствие на процес, наречен субдукция. В тези котловини има хиляди термални извори, които изпускат богата на минерали вода, чиято температура понякога достига 700 градуса по Фаренхайт или над 370 градуса по Целзий. Следователно е възможно в тези най-дълбоки и най-слабо проучени места в Тихия океан да съществуват топли течения до самото дъно. За наша изненада тогава открихме, че тези топли извори на

дъното на океана поддържат форми на живот, за каквито никой дотогава не бе и сънувал.

Една жена на средна възраст се изправи и попита възбудено:

— А открихте ли мегалодон?

Джонас се усмихна и изчака смехът в залата да утихне.

— Не, госпожо. Все пак искам да ви покажа нещо, открито преди сто години, което може би ще ви заинтригува.

Джонас извади от шкафа зад подиума стъклен контейнер, два пъти по-голям от кутия за обувки.

— Това е зъб от мегалодон. Леководолазите и хората по плажовете непрекъснато намират такива. Някои от тях са на петдесет милиона години. Този екземпляр тук е особен, защото не е много стар. Открит е през 1873 година от първия истински кораб за океански изследвания, британския „Челинджър“. Виждате ли тези манганови налепи? — Джонас посочи тъмните петна по зъба. — Скорошните изследвания на тези манганови налепи показаха, че собственикът на зъба е бил жив през късния плеистоцен или ранния холоцен. Тоест зъбът е само на десет хиляди години. Бил е изваден от Марианската падина, която е най-дълбокото място на планетата.

В залата избухна невероятен шум.

— Професоре! Професор Тейлър! — Всички погледи се насочиха към една жена от азиатски произход, застанала в дъното на залата. Джонас я погледна и за миг се стъписа от красотата ѝ. Струваше му се някак позната.

— Да, слушам ви — каза той и вдигна ръка, за да въдвори ред в залата.

— Професоре, да не би да твърдите, че е възможно мегалодонът все още да съществува?

Тишина. Всички искаха да чуят отговора.

— От теоретична гледна точка, ако видът *Carcharodon megalodon* е обитавал Марианската падина преди два милиона години, а това е място с множество топли минерални извори, може да се предполага, че не е изключено някаква разновидност все още да съществува някъде. Този зъб на десет хиляди години със сигурност потвърждава тази възможност.

— Професоре! — Един мъж на средна възраст, чийто малък син седеше до него, вдигна ръка. — Ако тези чудовища съществуват и

днес, защо не сме ги виждали?

— Интересен въпрос. — Джонас замълча за момент. По централния проход между седалките напред крачеше красива русокоса жена, загоряла от слънцето. Беше на около трийсет години, с безупречна фигура. Елегантната ѝ жълта вечерна рокля откриваше дългите ѝ крака. Зад нея вървеше придружителят ѝ — също на трийсет, с прибрана на конска опашка коса и официален костюм. Двойката зае две свободни места на първия ред.

Джонас се помъчи да се съсредоточи и изчака жена си и най-добрия си приятел да седнат.

— Извинете ме. Попитахте ме защо не сме виждали мегалодон, ако представители на вида все още съществуват. Най-напред, ако мегалодонът е обитавал дълбините на Марианската падина, не би могъл да напусне топлия пласт вода непосредствено над дъното. Падината е дълбока близо единайсет хиляди метра. Температурата на водата над въпросния топъл пласт е близка до температурата на замръзването. Мегалодонът не би могъл да оцелее, ако трябва да премине осем или девет километра ледена водна маса, за да се появи на повърхността.

Мегалодонът, както и всички други акули обикновено не оставят следи за съществуването си, особено ако обитават дълбочините. За разлика от бозайниците тялото на акулата е по-тежко от морската вода и не изплува на повърхността след смъртта. Скелетът ѝ е изцяло хрущялен, така че, за разлика от динозаврите и костните риби, не разполагаме с никакъв костен материал от мегалодон. Виждали сме единствено огромните вкаменели зъби.

Джонас улови погледа на Меги. Имаше чувството, че ще пробие дупка в черепа му.

— И още нещо за Марианската падина. Човек се е осмелявал да достигне до дъното ѝ само два пъти, и двата пъти през 1960 година, и то с батискаф. Това означава спускане до долу и връщане назад. Истината е, че изобщо не сме изследвали падината както трябва. В действителност за някои далечни галактики знаем много повече, отколкото за този район, намиращ се на единайсет километра под повърхността на океана.

Джонас погледна Меги и сви рамене. Тя се изправи и посочи часовника си.

— Ще трябва да ме извините, дами и господа, но лекцията продължи повече, отколкото очаквах...

— Извинете, доктор Тейлър, само един важен въпрос. — Отново азиатката. Стори му се объркана. — Преди да се заемете с мегалодоните, сте управлявали дълбоководни спускаеми апарати. Бих искала да знам защо сте прекратили тази част от дейността си толкова внезапно.

Джонас се сепна от така директно поставения въпрос.

— Имам своите причини — отвърна той и потърси с очи друга вдигната ръка.

— Един момент. Трябва да узная. — Жената се изправи и тръгна напред през централния проход. — Да не би да загубихте самообладание, професоре? Със сигурност имате причини. Не сте се спускали с подводен апарат от... колко? Седем години?

— Как се казвате, мис?

— Танака. Тери Танака. Струва ми се, че познавате баща ми. Масао Танака от океанографския институт „Танака“.

— Да, разбира се. Всъщност с вас се срещнахме преди няколко години, по време на едни лекции.

— Точно така.

— Е, Тери Танака, в момента не мога да навлизам в подробности. Ще кажа само, че се отказах от дълбоководното спускане, за да мога да отделям повече време на изследванията си на праисторическите видове като мегалодона. — Джонас събра бележките си. — А сега, ако няма повече въпроси...

— Доктор Тейлър! — Един плешив мъж с телени очила се изправи от третия ред. Имаше гъсти, рошави вежди и се усмихваше с присвити устни. — Само още един въпрос, ако позволите. Споменахте, че двете експедиции за изследване на Марианската падина са били през 1960 година. Професоре, не е ли истина, че и след това е имало спускания в тази бездна?

Джонас се вторачи в него.

— Моля?

— Професоре, вие лично се спускахте няколко пъти.

Джонас мълчеше. Аудиторията зашушука.

Мъжът повдигна рошавите си вежди. Очилата му помръднаха.

— През 1989-а, професоре. Когато работехте за Флота.

— Аз... не съм сигурен, че ви разбирам. — Джонас погледна жена си.

— Вие сте професор Джонас Тейлър, нали? — Мъжът се усмихна доволно, а в аудиторията се разнесе смях.

— Вижте, съжалявам, но наистина трябва да тръгвам. Имам друг ангажимент. Благодаря за вниманието.

Докато Джонас Тейлър слизаше от подиума, се разнесоха вяли ръкопляскания и шушукане. Наобиколиха го студенти с въпроси, учени със свои собствени теории и стари колеги, които искаха да го поздравят, преди да си отиде. Джонас стисна ръцете на всички, на които можа, като се извиняваше, че трябва да бърза.

Мъжът с официалния костюм и конската опашка се промуши през тълпата.

— Хайде, Джонас, колата чака отвън. Меги каза, че трябва да тръгваме веднага.

Джонас кимна, даде автограф на един студент, запален негов почитател, и тръгна забързано към изхода в дъното на залата, където нервно го чакаше жена му.

Когато стигна до вратата, успя да зърне сред тълпата Тери Танака. Очите ѝ сякаш го пронизаха. Той проследи движението на устните ѝ:

— Трябва да поговорим.

Джонас показва часовника си и сви рамене. Нападките му бяха достатъчни за тази вечер.

Сякаш за да отговори, жена му се провикна от изхода:

— Джонас, да тръгваме!

„ЗЛАТНИЯТ ОРЕЛ“

Пътуваха по протежение на полуостров Коронадо с лимузината на Бъд Харис. Джонас седеше отзад, с лице към тях. Бъд мърмореше нещо по телефона и опипваше конската си опашка като ученичка. Меги се чувстваше като у дома си на широката кожена седалка. Седеше с кръстосани крака, в ръцете си държеше чаша шампанско. Вече е свикнала с парите му, помисли си Джонас. Представи си я как се пече на слънце, по бикини, на яхтата на Бъд.

— Някога се страхуваше от слънцето.

— Какво имаш предвид?

— Тенът ти.

Тя се вторачи в него.

— Изглежда добре на екрана.

— Меланомата не изглежда чак толкова добре.

— Не се заяждай с мен, Джонас. Не съм в настроение. Това е най-голямата вечер в кариерата ми, а се наложи едва ли не да те измъкна насила от онази аудитория. Знаеш за тази вечеря от месец. Въпреки това пак си с този ужасен вълнен костюм.

— Меги, това беше първата ми лекция след повече от две години прекъсване. Не беше нужно да нахълтваш така, по средата на...

— Ей, стига вече — обади се Бъд, след като затвори телефона, — хайде да се успокоим за момент. Меги, тази лекция беше важна за Джонас. Може би наистина трябваше да го изчакаме в лимузината.

Джонас не каза нищо.

Меги обаче не беше приключила.

— Очаквам тази възможност от години, скапвах се от работа, докато ти проваляше кариерата си с всички сили. Сега е мой ред и ако не искаш да си тук, нямам нищо против. Можеш да чакаш в шибаната лимузина. Бъд ще ме придружи, нали?

— Не ме забърквай в това — обади се Бъд.

Меги се намръщи и погледна през прозореца. Атмосферата беше напрегната. След няколко минути Бъд наруши мълчанието.

— Хендерсън смята, че си фаворитка. Ако победиш, това наистина може да се окаже повратна точка в кариерата ти.

Меги се обърна към него, като някак успя да не погледне съпруга си.

— Знам, че ще победа. Налей ми още шампанско.

Бъд се усмихна, напълни чашата на Меги и предложи бутилката на Джонас. Той поклати глава, отпусна се на седалката и се вгледа замислено в жена си.

Джонас Тейлър се бе запознал с Меги преди близо девет години в Масачузетс, когато се обучаваше за дълбоководен пилот в океанографския институт „Удс Хоул“. Тогава Меги беше студентка в Бостънския университет, последна година журналистика. Преди това дребничката блондинка бе искала да стане манекенка, но не беше достатъчно висока. После бе решила да стане телевизионна журналистка.

Меги бе прочела за Джонас Тейлър и приключенията му със спускаемия апарат „Алвин“ и бе решила, че темата е добра за университетския вестник. Знаеше, че той е знаменитост в своята сфера. Бе й се сторил хубав, имаше атлетично тяло.

Джонас Тейлър се изненада, че момиче като Меги може да проявява интерес към дълбоководното спускане или към човек като него самия. Кариерата не му бе оставила време за светски живот и когато красивата блондинка му подсказа, че е заинтригувана, той се постара да не пропусна благоприятната възможност. Започнаха да излизат заедно почти веднага. По-късно, през пролетната ваканция, я бе поканил на Галапагоските острови, където беше с екипа на „Алвин“. Веднъж дори я взе със себе си при спускането в Галапагоската падина.

Меги бе впечатлена от авторитета на Джонас пред колегите му, а възбудата от приключението й допадаше. Ожениха се десет месеца след това и се преместиха в Калифорния, където той бе сключил договор за съвместна работа с Военноморския флот. Меги хареса Калифорния. Много бързо се пристрасти към живота на знаменитостите и сама замечта да направи кариера в телевизията. Знаеше, че с помощта на мъжа си ще успее да влезе в бизнеса.

Но стана нещо лошо. Джонас трябваше да пилотира подводен апарат при една свръхсекретна експедиция на Военноморския флот за

изследване на Марианската падина. При третото спускане бе изпаднал в паника и бе издигнал апарата на повърхността твърде бързо, за да настъпи нормална декомпресия. Двама души от екипажа му бяха умрели, а за инцидента бе обвинен Джонас. В официалния доклад бе записано, че нещастieto се дължи на „дълбочинни аберации“. Това сложи край на репутацията му на добър подводен пилот. Повече не бе участвал в експедиции.

Меги бързо си бе дала сметка, че шансовете ѝ да стане звезда са силно застрашени. След като вече не беше в състояние да понася стреса на дълбоководните мисии, Джонас се бе отдал изцяло на палеонтологията — пишеше книги, изучаваше праисторическите морски обитатели. Приходите му бързо намаляха и начинът на живот, към който Меги толкова бързо бе привикнала, трябваше да се промени. Наложи ѝ се да работи на хонорар за няколко местни списания, но това беше временно и безперспективно занимание. Мечтите ѝ да стане знаменитост сякаш се бяха изпарили, животът ѝ неочаквано бе станал непоносимо скучен.

След това Джонас я запозна със състудента си Бъд Харис, с когото бяха живели заедно в продължение на три години в апартамент под наем, недалеч от Пенсилванския университет, и след това бяха продължили да поддържат връзка. Харис бе наследил корабния бизнес на баща си в Сан Диего.

По това време Меги работеше на хонорар в неделното списание „Сан Диего Реджистър“ и непрекъснато търсеше теми за публикациите си. Дватамата с Джонас прецениха, че за фирмата на Бъд може да се напише чудесен материал. Меги прекара месец с него на пристанището, в доковете му на Лонг Бийч, в Сан Франциско, в Хонолулу. Взе интервю от него на яхтата му, присъства на заседание на борда на директорите, повози се в кораба му на въздушна възглавница, дори взе няколко урока по ветроходство.

Статията, която написа, стана основен материал на броя, а буйният, загорял от слънцето милионер се превърна в знаменитост. Бизнесът му в Сан Диего се разрасна многократно. Бъд, който не беше от хората, които забравят направената им услуга, помогна на Меги да стане репортер в една местна телевизионна станция. Шефът ѝ Фред Хендерсън беше приятел на Бъд, защото често излизаха заедно с яхтата. Меги започна с двеминутни репортажи за запълване на

новините, но съвсем скоро успя да влезе в основния екип и продължи със седмични предавания за Калифорния и Западното крайбрежие. Сега беше неин ред да стане местна знаменитост.

Бъд слезе от лимузината и подаде ръка на Меги.

— Може би аз трябва да получа награда? Какво ще кажеш, Меги? Изпълнителен продуцент?

— За нищо на света — отвърна Меги и подаде чашата си на шофьора. Алкохолът я бе поуспокоил. Тя се усмихна на Бъд и тримата се заизкачваха по стълбите. — Ако започнат да дават награди на теб, за мен няма да остане нито една. — Минаха през главния вход на прочутия „Хотел дел Коронадо“, под златен транспарант, на който бе изписано: 15-И ЕЖЕГОДНИ ЖУРНАЛИСТИЧЕСКИ НАГРАДИ, САН ДИЕГО

От сводестия дървен таван на бална зала „Силвър Странд“ висяха три огромни кристални полилея. В ъгъла тихо свиреше оркестър. Богатите гости опитваха ордьоврите и се разхождаха с чаши в ръка между масите, покрити с извезани бели покривки. Скоро щяха да сервират вечерята.

Джонас не бе предполагал, че ще се почувства зле облечен в костюма си. Меги бе споменала за събитието още преди месец, но не му беше казала, че ще се изисква смокинг.

Сред тълпата разпозна няколко души от телевизията — провинциални звезди от местните новини. Харолд Рей, петдесет и четири годишният помощник-водец на новините по Девети канал, поздрави Меги и ѝ се усмихна широко. Беше ѝ помогнал да получи пари от големите телевизионни мрежи за специалното ѝ предаване относно влиянието на крайбрежните нефтени сонди върху миграцията на китовите покрай калифорнийския бряг. Филмът ѝ беше един от трите номинирани за най-високата награда в документалната категория „Околна среда“. Шансовете на Меги бяха най-големи.

— Може би ще отнесеш „Орела“ със себе си тази вечер, Меги.

— Кое те кара да мислиш така?

— Женен съм за член на журито — отвърна Харолд и се засмя. После хвърли поглед към опашката на Бъд и попита: — Този млад човек твой съпруг ли е?

— Боя се, че не съм — поклати глава Бъд и стисна ръката му.
— Какво не сте? Млад или съпруг? — Харолд се разсмя пак.
— Той е моят... изпълнителен продуцент — каза Меги с усмивка и кимна към Джонас. — Това е съпругът ми.
— Джонас Тейлър. Радвам се, че ви виждам, мистър Рей.
— *Професор* Джонас Тейлър?
— Да.
— Не снимахме ли нещо с вас преди две години? Нещо за динозавърски кости в Солтън Сий?
— Възможно е. Тогава имаше доста журналисти. Находката беше необикновена...
— Извинявай, Джонас — прекъсна го Меги, — но просто умирам за едно питие. Имаш ли нещо против да ми донесеш?
— За мен джин и тоник, приятелю — обади се Бъд и вдигна пръст нагоре.
Джонас погледна Харолд Рей.
— За мен нищо, благодаря — каза Харолд. — Тази вечер съм конферансие. Ако изпия още едно, ще започна да чета новините там, горе.
Джонас отиде до бара. В залата нямаше прозорци и въздухът беше влажен. Вълненият му костюм боцкаше. Беше му непоносимо горещо. Поиска бира, чаша шампанско и джин с тоник. Барманът извади бутилка бира от леда. Джонас охлади с нея челото си и отпи дълга глътка. Обърна се към Меги. Тя продължаваше да се смее с Бъд и Харолд.
— Желаете ли още една бира, сър? — Питиетата бяха готови. Джонас вдигна бутилката си и видя, че я е пресушил.
— Ще взема едно такова — отвърна той и посочи джина.
— Аз също — чу глас зад себе си. — С лимон.
Джонас се обърна. Беше плешивият с рошавите вежди. Надничаше над телените си бифокални очила и се усмихваше по същия начин, с присвити устни.
— Не очаквах да ви видя тук, докторе.
Джонас го изгледа подозрително.
— Проследихте ли ме?
— Не, за бога! — отвърна мъжът, взе шепа бадеми от бара и махна неопределено с ръка. — Аз съм от медиите.

Барманът подаде чашата на Джонас.

— Да не би да сте номиниран за някоя награда? — попита Джонас скептично.

— Не, не. Просто публика. — Протегна ръка и добави: — Дейвид Ейдашек, от „Сайънс Джърнъл“.

Джонас стисна дланта му навъсено.

— Лекцията ви ми хареса много. Удивително. Това за мега... как го нарекохте?

Джонас отпи от чашата си и изгледа журналиста.

— Какво искате, господине?

Онзи сдъвка шепа бадеми и отпи глътка от чашата си.

— Казаха ми, че преди седем години сте се спускали по поръчение на Военноморския флот в Марианската падина. Това истина ли е?

— Може би да, може би не. Защо искате да знаете?

— Носят се слухове, че военните търсят място за заравяне на радиоактивните отпадъци от някакви остарели ядрени оръжия. Струва ми се, че редакторите на списанието ми ще проявят голям интерес към подобна история.

Джонас се стъписа.

— Кой ви каза това?

— Е, не че някой конкретен човек ми го е казал, но...

— Кой!?

— Съжалявам, професоре. Не разкривам източниците си. Като вземем предвид секретния характер на операцията, сигурен съм, че ще ме разберете. — Ейдашек мушна един бадем в устата си и задъвка шумно. — Все пак има нещо странно. Опитах се да поговоря с човека за това преди четири години. Тогава не успях да измъкна и дума от устата му. Сега, като гръм от ясно небе, той сам ми се обади и ми каза, че ако искам да знам какво точно се е случило, трябва да се обърна към вас... Нещо нередно ли казах, докторе?

Джонас поклати бавно глава и вдигна очи към мъжа.

— Нямам какво да ви кажа. А сега ще трябва да ме извините. Струва ми се, че вече сервират вечерята.

Обърна се и тръгна към масата.

Ейдашек прехапа устни и го проследи с присвити очи.

— Още едно питие, сър? — попита барманът.

— Да — отвърна Ейдашек рязко и грабна още една шепа бадеми.

От другия край на залата го следяха две тъмни азиатски очи. Джонас Тейлър прекоси балната зала и седна до блондинката.

Четири часа по-късно и след шест пътиета Джонас се бе втренчил в „Златния орел“, кацнал върху покривката, стиснал в ноктите си телевизионна камера. Филмът на Меги бе спечелил в конкуренция с репортажа на канал „Дискавъри“ за Фаралонските острови и филма на „Грийнпийс“ за японската китобойна промишленост. Речта на Меги при получаването на наградата в общи линии се свеждаше до страстния апел „Спасете китовете“. Бе казала, че загрижеността ѝ за съдбата на тези бозайници и е вдъхновила да направи филма си. Джонас се питаше дали единствено той в цялата зала не вярва на нито една дума от това, което тя казва.

Бъд бе раздал пури. Харолд Рей вдигна тост. Фред Хендерсън се отби при тях, за да изкаже поздравленията си и да отбележи, че трябвало да внимава, защото някоя от големите телевизионни станции в Лос Анджелис можела да прилапа Меги като нищо. Тя се престори, че подобно предложение не би я заинтересувало. Джонас беше повече от сигурен, че тя знае за слуховете — беше ги пуснала сама.

После всички станаха да танцуват. Меги улови Бъд за ръката и го поведе към дансинга, сигурна, че Джонас няма да възрази. Как би могъл? Той не обичаше да танцува.

Джонас остана сам на масата, лапна бучка лед от чашата си и опита да си припомни колко джина е погълнал през последните четири часа. Почувства се уморен, заболя го главата, а по всичко личеше, че вечерта няма да приключи скоро. Стана и отиде до бара.

Там видя Харолд Рей, който тъкмо вземаше бутилка вино и две чаши.

— Е, как беше Байя, професоре?

За момент Джонас се зачуди дали Рей не е пиян.

— Моля?

— Имам предвид пътешествието. С кораб.

— Какъв кораб? — Подаде чашата си на бармана и му кимна да я напълни.

Рей се засмя.

— Казах й, че три дни не са никаква почивка. Вижте себе си. Вече не помните.

— И... имате предвид... миналата седмица. — Тогава си спомни. Пътуването до Сан Франциско. Слънчевият загар. — Боя се, че не ми достави чак толкова голямо удоволствие, колкото на Меги.

— Прекалили сте с коктейлите?

Джонас поклати глава.

— Не пия.

Барманът му подаде чашата джин с тоник.

— Аз също — засмя се Рей и се върна на масата си.

Джонас се загледа в чашата си продължително, после претърси с очи дансинга, за да открие Меги. Оркестърът свиреше „Крейзи“. Осветлението беше слабо, двойките танцуваха прегърнати. Откри Меги и Бъд, притиснати един към друг като двама пияници. Ръцете му галеха гърба й, спускаха се надолу. Джонас продължи да гледа, а Меги премести разсеяно ръцете на Бъд върху хълбоците си.

Джонас остави чашата и тръгна непохватно към тях. Двамата продължаваха да се прегръщат със замечтано затворени очи, без да обръщат внимание на околния свят.

Джонас потупа Бъд по рамото. Двамата престанаха да танцуват и се обърнаха към него. Бъд се вторачи в приятеля си и в погледа му се появи смущение.

— Джонас?

Джонас замахна и стовари десния си юмрук в челюстта му. Няколко жени изпищяха, Бъд се блъсна в близката двойка и се свлече на пода. Оркестърът замлъкна.

— Дръж ръцете си настрана от задника на жена ми.

Меги го изгледа ужасено.

— Полудя ли?

Джонас разтри кокалчетата на ръката си.

— Направи ми една услуга, Меги. Следващия път, когато се качиш на кораба за Байя, не се връщай.

Обърна се рязко и тръгна към изхода. Залата се завъртя пред очите му.

Излезе навън и свали рязко вратовръзката си. Униформен пиколо поиска квитанцията му от паркинга.

— Нямам кола — отвърна Джонас.

— Да ви повикам ли такси?

— Няма нужда. Ще го закарам. — Беше Тери Танака.

— Ти!? Боже! Злото не идва само. Какво има, Тери? Искаш да ме потормозиш още малко ли?

Тя се усмихна.

— Добре де, заслужих си го. Само не ми посягай, защото ще се намериш проснат по гръб.

Джонас седна на бордюра и прокара пръсти през косата си. Слепоочията му пулсираха.

— Какво искаш?

— Проследих те. Съжалявам, но идеята не беше моя. Извинявай. Баща ми настояваше.

Джонас погледна назад, към вратата.

— Моментът не е най-подходящият за...

Тя му подаде една снимка.

— Става дума за едно нещо.

Джонас погледна снимката и вдигна очи към жената.

— Как, по дяволите, е станало това?

UNIS

Джонас се качи с нея в колата. Докато пътуваха, охлаждаше ръката си на въздушната струя през прозореца. Погледът му беше прикован в пътя, но снимката не излизаше от ума му.

Направена на 11 800 метра под повърхността на Западния Пасифик в бездната на Марианската падина, черно-бялата снимка показваше сферичен UNIS (Unmanned Nautical Informational Submersible^[1]) — апарат за изследване на морското дъно. Джонас беше добре запознат с последните изследвания с тези забележителни роботи. В един съвместен японско-американски проект за изследване и предсказване на морската сеизмична дейност институтът „Танака“ бе използвал двайсет и пет такива титаниеви апарата в Марианската падина, простираща се на 200 километра. Те трябваше да регистрират треморите в най-дълбокия подводен каньон на земята.

— Спуснахме ги успешно — каза му Тери, когато излязоха на магистралата. — Дори и баща ми беше доволен.

Апаратите UNIS бяха построени от Масао Танака от океанографския институт „Танака“ в Монтъррей специално за съвместния проект. Две седмици след началото на експедицията от „Кику“ вече се получаваше солиден поток информация и учените от двете страни на Пасифика се заеха да я изучават усърдно.

След това нещо се обърка.

— Три седмици след потапянето — обясни Тери — японците се обадиха и съобщиха, че един от роботите е престанал да предава данни. След още една седмица спряха други два. Няколко дни по-късно спря четвърти и баща ми реши, че трябва да предприемем нещо. — Тери погледна към Джонас и добави: — Изпрати брат ми. Спусна се с „Абис Глайдер“.

— Ди Джей?

— Той е най-опитният ни пилот.

— Човек не бива да се спуска сам на такава дълбочина.

— Така е. Казах на татко, че е по-добре да сляза с него, в другия глайдер.

— Ти?

Тери го изгледа.

— Безпокои ли те нещо? Ако искаш да знаеш, аз също съм добър пилот.

— Сигурен съм в това, но на такава дълбочина? До колко метра си стигала сама?

— Пет хиляди без никакъв проблем. Два пъти.

— Не е зле — съгласи се Джонас.

— Не е зле за жена, искаш да кажеш.

— Искях да кажа, че не е зле за никого. Дявол да го вземе, малко хора са се спускали на такава дълбочина. Успокой се.

Тя се усмихна.

— Извинявай. Дразня се. Баща ми е старомоден японец. Според него жените трябва да се гледат, но не и да се слушат.

— Е, продължавай — кимна Джонас. — Как се справи Ди Джей?

— Добре. Намери работа, засне всичко. Снимката е от неговата камера.

Джонас я погледна отново. Апаратът беше полегнал на една страна на дъното на подводния каньон. *Сферата беше пукната и отворена.* Трите ѝ крака бяха смачкани, включващата скоба беше откъртена, а титаниевата обшивка беше изподраскана и смачкана.

Джонас се вгледа внимателно.

— Къде е сонарната антена?

— Ди Джей я откри на четирийсет метра по течението. Извади я и сега е в института в Монтъррей. Затова всъщност съм тук. Баща ми иска да я видиш.

Джонас я погледна скептично.

— Можеш да дойдеш с мен утре сутринта. Ще излетим със самолета на института в осем.

Потънал в мисли, Джонас едва не пропусна разклона към къщата си.

— Ето тук, вляво.

Тя сви по дългата, осеяна с напакали листа алея и спря пред красивата сграда в испански колониален стил, потънала в зеленина.

Тери изключи двигателя, а Джонас я погледна с присвити очи.

— Само това ли иска баща ти?

Тери остана мълчалива известно време.

— Доколкото знам. Нямаме представа какво се е случило там, долу. Татко смята, че ще можеш да ни помогнеш с някои от отговорите, да ни дадеш професионалното си мнение.

— Професионалното ми мнение е, че трябва да стоите настрана от Марианската падина. Прекалено опасно е да се правят изследвания там, особено с едноместни апарати.

— Един момент, Джонас. Възможно е след такава дълга почивка да си започнал да се страхуваш, но не и ние с брат ми. Какво е станало с теб? Когато се запознахме, бях само на седемнайсет, но много добре помня, че не се боеше от нищо.

— Тери, Марианската падина е твърде дълбока, твърде опасна.

— Твърде опасна ли? От какво се страхуваш? От двайсетметрова бяла акула ли? — Тери изсумтя презрително. — Ще ти кажа нещо, Джонас. Данните, които получихме през първите две седмици, са безценни. Ако системата за предсказване на земетресения проработи, ще спасим живота на хиляди хора. Толкова ли си зает, че да не можеш да отделиш ден, за да дойдеш до института? Баща ми те моли да му помогнеш. Ще разгледаш сонарната антена, която извади брат ми, и ще видиш видеозаписа от спускането. Ще си бъдеш у дома при милата си съпруга утре вечер, и толкова. Сигурна съм, че баща ми ще те разведе лично из лагуната за китове.

Джонас въздъхна. Смяташе Масао Танака за приятел, а напоследък тази стока не му достигаше.

— Кога ще тръгнем? — попита той.

— Чакай ме утре точно в седем и половина на летището за частни самолети.

— Летището за... Да не би да летим с някой от онези раздрънкани ковчези? — Джонас преглътна.

— Успокой се. Познавам пилота. До утре.

Тя го погледна още веднъж и се отправи към колата. Джонас я изчака да се отдалечи.

Когато влезе и запали лампата, за миг се почувства чужд в собствената си къща. Беше много тихо. Във въздуха все още се

долавяше парфюмът на Меги. Ще се върне много късно, помисли си той.

Влезе в кухнята и извади бутилка водка от шкафа, но размисли и се отказа. Смени филтъра на кафемашината, сипа кафе, наля вода в резервоара, пусна крана и изплакна устата си. После застана неподвижно пред мивката, загледан навън през задния прозорец. Беше съвсем тъмно и виждаше само отражението си в стъклото.

Когато кафето стана, Джонас грабна каничката и една чаша и отиде в кабинета си.

Светилището. Единствената стая в къщата, която бе само негова. Стените бяха скрити зад карти на океаните с техните подводни планини, бездни и дълбоки падини. На масата имаше вкаменели зъби от мегалодон. Някои бяха изправени в стъклени контейнери, други затискаха изпитани листа като преспание. Зад бюрото му висеше рисунка на голяма бяла акула в рамка, а до нея се виждаше анатомичен разрез на чудовището с вътрешните му органи.

Джонас остави кафето на масата до компютъра и седна пред монитора. От стената му се зъбеха челюсти от шестметрова бяла акула. Натисна няколко клавиша, за да влезе в Интернет, и набра електронния адрес на океанографския институт „Танака“.

Титан. Дори на него му бе трудно да повярва.

[1] Автоматичен информационен подводен апарат (англ.). — Б.пр. ↑

НОЩНИ ПТИЦИ

Джонас отпи от димящото кафе и изчака менюто да се появи на екрана пред него. После написа: UNIS.

UNIS:

Подводен апарат, създаден и разработен през 1979 г. от Масао Танака, президент на океанографския институт „Танака“, с цел изследване на китовите популации в естествени условия. Преустроен през 1997 г. в сътрудничество с Японския морски научно-технологичен център (ЯМНТЦ), за да регистрира сеизмични смущения в дълбоководните падини. Всяка система UNIS притежава седемсантиметрова обшивка от титан. Апаратът има три крака и тежи 1,2 тона. Издържа налягане от 2,5 тона на квадратен сантиметър и предава информация на кораб на повърхност посредством оптичен кабел.

ВЪЗМОЖНОСТИ:

Измерване и регистриране на електрически полета. Съдържание на сол, минерални залежи, сеизмична дейност, топография, температура на водата.

Джонас прегледа инженерните описания на UNIS; направи му впечатление простото устройство на системата. При спускане край сеизмичен разлом датчиците на апарата биха доловили колебанията, които обикновено предшестват земетресенията.

Южна Япония беше разположена на границата на три сеизмични плочи, които периодично се разместват и предизвикват едно от всеки

десет земетресения по света всяка година. При опустошителното земетресение през 1923 година бяха загинали повече от 140 000 души.

През 1994 година Масао Танака отчаяно търсеше средства, за да завърши проекта на мечтите си — огромна лагуна за китове. ЯМНТЦ се съгласи да финансира проекта изцяло, ако институтът „Танака“ предостави двайсет и пет апарата UNIS за следене на сеизмичната активност в Марианската падина. Три години по-късно апаратите бяха спуснати успешно под вода, но след няколко седмици нещо се бе объркало и няколко от апаратите бяха престанали да изпращат така нужните данни на командния кораб, очакващ ги десет километра по-нагоре. Масао Танака се нуждаеше от помощта на Джонас, за да установи причината за неуспеха. Джонас отпи голяма глътка кафе. Марианската падина, помисли си той. Подводните изследователи я наричаха „преддверие на ада“.

Джонас я наричаше само „адът“.

Току-що излязла от банята, Тери Танака седна по хавлия на ръба на голямото легло в хотелската си стая на трийсет километра от дома на Джонас Тейлър. Той я бе ядосал с упорството и мъжкия си шовинизъм. Не беше в състояние да разбере защо баща ѝ смята помощта му за нужна на екипа им. Тери извади куфарчето си и реши, че трябва да прегледа личното досие на доктор Джонас Тейлър.

Разбира се, тя знаеше най-важното. Беше учил в Пенсилванския университет. Бе защитил научни степени в Калифорния, Сан Диего и океанографския институт „Удс Хоул“. Бивш професор в института „Скрипс“ и автор на три книги по палеонтология. Навремето Джонас бе смятан за един от най-добрите пилоти на подводни апарати в целия свят. Беше се спускал с „Алвин“ седемнайсет пъти, през осемдесетте бе ръководил няколко експедиции за изследване на различни падини на морското дъно. След това, преди седем години, поради някаква неизвестна причина просто бе зарязал всичко.

— Не разбирам — изрече Тери на глас. Спомни си лекцията по-рано същата вечер и човека с рошавите вежди, който едва ли не го бе обвинил, че се е спускал в Марианската падина. В личното му досие обаче не се споменаваеше нито дума за такава експедиция.

Тери остави папката настрана и включи портативния си компютър. Набра личния си код и влезе в мрежата на института. Написа „Марианска падина“.

ИМЕ НА ФАЙЛ: МАРИАНСКА ПАДИНА

МЯСТО:

Западен Пасифик, източно от Филипините, недалеч от остров Гуам.

ФАКТИ:

Най-дълбоката депресия на земята. Дълбочина 35 827 фута (10 920 метра), дължина 1550 мили (2500 километра). Мястото е първо по дълбочина и второ по дължина на планетата. Най-дълбоката част на Марианската падина се нарича дълбочина „Челинджър“ на името на експедицията „Челинджър II“, която я открива през 1952 г. Бележка: тежест от 1 кг, пусната във водата на това място, ще достигне дъното след повече от час.

ИЗСЛЕДВАНИЯ (ПИЛОТИРАНИ):

На 23 януари 1960 г. батискаф „Триест“ на Американските военноморски сили се спуска до 10 911 метра дълбочина, като за малко не достига дъното на дълбочина „Челинджър“. На борда са лейтенант Доналд Уолш от Военноморския флот и швейцарския океанолог Жак Пикар. През същата година се спуска и френският батискаф „Архимед“.

И в двата случая апаратите просто са се спуснали и са се върнали на повърхността.

ИЗСЛЕДВАНИЯ (НЕПИЛОТИРАНИ):

През 1993 г. японците спускат робота „Каико“, който достига до 10 900 метра и се поврежда. През 1997 г.

институтът „Танака“ разполага успешно 25 робота UNIS по продължение на дълбочина „Челинджър“.

Тери продължи да чете. Нямаше нищо за Джонас Тейлър. Тогава написа: „Военни изследвания“

ВОЕННИ ИЗСЛЕДВАНИЯ:

Вж. „ТРИЕСТ“ 1960 г., „СИЙКЛИФ“ 1990 г.

Сийклиф? А защо това име не фигурираше сред предишните данни? Продължи нататък.

**„СИЙКЛИФ“; ДОСТЪП ЗАБРАНЕН. САМО ЗА
ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ НА ФЛОТА.**

В продължение на няколко минути Тери направи няколко опита да получи достъп до файла, но безуспешно стомахът ѝ се сви на топка.

Бутна компютъра настрана и се замисли за лекцията. Беше се запознала с Джонас Тейлър преди седем години, на един симпозиум, организиран от института на баща ѝ. Джонас бе поканен да изнесе лекция за дълбоководните спускания с „Алвин“. По онова време Тери беше на седемнайсет и бе помагала на баща си в организирането на симпозиума — пътуване, хотелски резервации и всичко останало за повече от седемдесет учени от целия свят. Тя бе запазила билета на Джонас и лично го бе посрещнала на летището. Спомняше си, че тогава бе хлътнала по дълбоководния пилот с атлетично тяло. Тери отвори папката и погледна снимката му още веднъж. Тази вечер професор Тейлър ѝ се бе сторил самоуверен, но и някак безпомощен. Хубаво лице, слънчев загар, няколко нови бръчки около очите.

Тъмнокестенява коса, започнала да посивява по слепоочията. Тялото му все още бе като на атлет.

Какво се бе случило с него? И защо баща ѝ толкова настояваше да го открие? Според нея участието на Джонас Тейлър бе последното нещо, от което имаше нужда проектът „UNIS“.

Джонас се събуди и видя, че все още е облечен. Някъде наблизо лаеше куче. Присви очи към часовника. Шест сутринта. Лежеше на канапето в кабинета си, около него бяха пръснати множество компютърни разпечатки. Надигна се. Главата му пулсираше. Без да иска, ритна каната с кафето и изцапа бежовия килим. Разтри зачервените си очи и погледна към компютъра. Екранът беше угаснал автоматично. Помръдна мишката и се появи изображение на UNIS. Започна да си спомня.

Кучето престана да лае. Къщата му се стори необикновено тиха. Джонас стана, излезе в коридора и отиде до спалнята.

Маги не беше там. Леглото им не беше докоснато.

МОНТЪРЕЙ

Тери го видя да пресича асфалта откъм паркинга.

— Добро утро, професоре — поздрави го тя малко по-силно, отколкото трябваше. — Как е главата?

Джонас премести сака си на другото рамо.

— Говори по-тихо. — Огледа самолета недоверчиво и добави: — Не ми каза, че е толкова... малък.

— Не е малък. За класа си е дори голям.

Тя преглеждаше машината преди полета. Беше с два турбодвигателя, а отстрани беше нарисуван кит. Джонас остави сака си и се огледа.

— Къде е пилотът?

Тери сложи ръце на кръста си се усмихна.

— *Ти!*? — възкликна той.

— Хей, да не започваме пак, а? Ще те притесни ли това?

— Но, но...

Тери продължи да проверява системите.

— Летя от шест години, ако това те успокоява.

Джонас кимна объркано. Не го успокояваше. Просто го караше да се чувства стар.

— Добре ли си? — попита го Тери, докато той се суетеше с предпазния колан. Джонас изглеждаше леко пребледнял. Не бе казал дума, откакто се бе качил в самолета. — Ако предпочиташ да седнеш отзад, има предостатъчно място да се изтегнеш. Торбичките за повръщане са в страничния джоб. — Усмихна му се.

— Това те забавлява, нали?

— Не допусках, че пилот на дълбоководни апарати като теб може да е толкова страхлив.

— Свикнал съм да контролирам нещата със собствените си ръце. Просто подкарай проклетия самолет. Хайде, тръгвай! Тук, отпред, съм добре. — Погледът му се плъзна по циферблатите и бутоните на

таблото. Пилотската кабина беше малко тясна — мястото на помощник-пилота беше съвсем близо до арматурното табло.

— Не може да се дръпне по-назад — каза му Тери, когато забеляза, че търси ръчка, за да премести седалката.

Джонас преглътна мъчително.

— Трябва ми чаша вода.

Тери забеляза треперещите му ръце.

— Зеленият шкаф отзад.

Джонас стана и отиде в задната част.

— В хладилника има и бира — извика му тя.

Джонас отвори сака си, намери аптекката си и извади — шишенце с жълти хапчета. Клаустрофобия. Лекарят бе поставил диагнозата след инцидента — психосоматична реакция след преживения стрес. Дълбоководен пилот с клаустрофобия... абсолютно невъзможно. Двете просто бяха несъвместими.

Джонас глътна две от хапчетата с вода от картонена чаша. Вгледа се в треперещата си ръка и смачка чашата. Затвори очи за момент и пое дълбоко дъх. Когато отново ги отвори и се вгледа в смачканата чаша, дланта му вече не трепереше.

— Добре ли си? — попита Тери през вратата на кабината!

Джонас я погледна.

— Добре съм, казах ти вече.

Полетът до Монтъррей продължи два часа и половина. Джонас се настани удобно и започна да му се наслаждава. След време Тери забеляза два кита, които плуваха на юг недалеч от брега.

— Сини — отбеляза тя.

— Отиват към Байя — добави Джонас и се вгледа надолу, към застрашения от изчезване вид.

— Джонас, слушай. За лекцията. Не исках да бъда груба. Цялата работа е в това, че баща ми настояваше да те намеря на всяка цена, а, честно казано, не виждам никакъв смисъл да ти губим времето. Искам да кажа, че не се нуждаем от още един дълбоководен пилот.

— Това е добре, защото и да се нуждаехте, нямаше да се съглася.

— Е, не се нуждаем. — Тери почувства, че кръвта ѝ отново кипва. — Може би все пак ще успееш да убедиш баща ми, че

следващия път трябва да се спусна с Ди Джей.

— Аз съм пас — отвърна той и се загледа през прозореца.

— Защо?

Джонас се обърна към нея.

— Първо, никога не съм виждал как пилотираш подводница, а това е доста по-различно от управлението на самолет. Налягането там е високо и...

Това й бе предостатъчно.

— Налягане? Искаш налягане?

Тери дръпна ръчката и се впусна в поредица лупинги, после остави самолета да полети почти отвесно надолу с главоломна скорост.

Най-накрая машината се стабилизира на около 500 метра височина и Джонас повърна върху арматурното табло.

РЕПОРТЕРЪТ

Дейвид Ейдашек намести бифокалните си очила и почука на двойната врата на апартамент 810. Никой не отговори. Почука пак, този път по-силно.

Вратата се отвори и се появи Меги Тейлър, с доста изтощен вид. Бялата ѝ роба беше развързана и откриваше загорените ѝ от слънцето гърди.

— Дейвид, за бога, кое време е?

— Наближава обяд. Тежка нощ?

Меги се усмихна, все още сънena.

— Не толкова, колкото нощта на съпруга ми, сигурна съм. Седни.

Посочи му едното от двете бели кресла, сложени пред големия телевизор във всекидневната.

— Хубав апартамент. Къде е Бъд?

Меги се сви на канапето срещу Ейдашек.

— Излезе преди два часа. Добре го подхвана на лекцията.

— Меги, необходимо ли е всичко това? Той е достатъчно свестен човек, за да...

— След като толкова ти харесва, защо не се ожениш за него ти? Лично на мен десет години са ми предостатъчни.

— А защо не се разведеш и не приключиш с всичко това веднъж завинаги?

— Не е толкова просто. Вече съм известна личност и трябва много да внимавам с общественото мнение. Джонас все още има много приятели в този град. Трябва да излезе, че е луд и че разводът е предизвикан от собствените му постъпки.

— Какво следва в такъв случай?

— Къде е Джонас сега?

Ейдашек извади бележника си.

— Прибра се у дома с Тери Танака...

— Джонас? С друга жена? — Меги се разсмя истерично.

— Беше съвсем невинно. Тя просто го закара с колата си след наградите. Тази сутрин го проследих до летището за частни самолети. Отлетяха за Монтърей. Предполагам, че отива да види новата лагуна за китове, която строи Масао Танака.

— Добре. Наблюдавай го и ме дръж в течение. До края на седмицата искам да публикуваш историята с Флота и дебело да подчертаеш, че двама от екипажа са загинали. След това ще пуснеш интервю с мен, а аз ще направя постъпки за развод заради публично унижение и така нататък.

— Ти си шефът. Ако обаче искаш да го следя, ще ми трябват още малко пари.

Тери извади дебел плик от джоба на робата си.

— Бъд настоява да пазиш разписките.

Да, помисли си Ейдашек. Сигурен съм, че няма нищо против да си ги приспадне от данъците.

ЛАГУНАТА

— Ето го — възкликна Тери и посочи брега, докато се спускаха към блещукащия залив на Монтъррей.

Джонас отпи глътка топла сода. Стомахът му все още не се бе оправил след въздушното шоу на Тери. Слепоочията му пулсираха и той вече бе решил да си тръгне веднага след срещата с Масао. Засега бе сигурен само в едно — че в никакъв случай не би препоръчал на приятеля си младата Тери Танака да се спусне на дъното на дълбочината „Челинджър“.

Джонас погледна надолу и видя празната изкуствена лагуна, разположена върху парцел от десетина квадратни мили край брега, южно от Мос Лендинг. От въздуха приличаше на гигантски овален басейн. Простиращата се успоредно на брега конструкция беше дълга около километър и широка около петстотин метра. Дълбочината в средата беше около трийсет метра, а стените бяха високи колкото двуетажна къща и по продължението им имаше огромни акрилни прозорци. Бетонен канал свързваше лагуната с океана.

Съоръжението все още не беше пълно с вода. По дъното и строителните скелета покрай стените като мравки пъплеха работници. Ако спазеха плана, след по-малко от месец масивният шлюз на канала трябваше да се отвори и лагуната да се напълни с морска вода. Това щеше да е най-големият аквариум на света, създаден от човешка ръка.

— Ако не го бях видял с очите си — каза Джонас, когато се подготвяха за кацане, — нямаше да повярвам.

Тери се усмихна гордо. За Масао Танака лагуната беше мечтата на живота му. Тази жива лаборатория трябваше да осигури на обитателите си — най-големите същества, живеещи на земята — условия, максимално близки до естествените, но едновременно с това и по-благоприятни. Всяка зима, през размножителния сезон, десетки хиляди китове мигрираха покрай бреговете на Калифорния. Съоръжението трябваше да ги посрещне — сивите, гърбатите, може би дори застрашените от изчезване сини китове.

Мечтата на Масао беше на път да се сбъдне.

Четирийсет и пет минути по-късно Джонас се усмихваше на създателя на лагуната.

— Джонас! Дявол да го вземе, радвам се, че те виждам! — възкликна Масао Танака, цяла глава по-нисък от Джонас. — Чакай да те погледна... Приличаш на лайно. И така миришеш. Какво се е случило? Да не би полетът с дъщеря ми да не ти допадна?

— Никак в интерес на истината. — Джонас изглежда Тери кръвнишки.

Масао се обърна към нея.

— Тери?

— Проблемът си е негов, татко. Нямам вина, че не му понася налягането. Ще се видим в залата за прожекции. Тя се отдалечи по асфалта към триетажната сграда в края на лагуната.

— Съжалявам, Тейлър сан. Тери е своенравна и има доста непокорен дух. Трудно се възпитава дъщеря без майка, на която да се старая да прилича.

— Остави това. Дойдох, за да видя теб и съоръжението, което правиш.

— Ще го разгледаме по-късно. Ела, ще ти дадем чиста риза, а след това ще се срещнеш с главния ми инженер Алфонс ДеМарко. Той проучва видеозаписа на Ди Джей. Джонас, наистина се нуждае от помощта ти.

Двамата тръгнаха към залата за прожекции. Когато влязоха, вътре беше тъмно и видеозаписът вече беше пуснат. Джонас седна до Тери, а ДеМарко поздрави Масао.

На екрана се виждаше лъч от прожектор, който прорязваше бистрата тъмна вода. Появиха се останките на подводния апарат. Беше полегнал на една страна до стената на каньона, затънал между камъни и тиня. ДеМарко гледаше кадрите съсредоточено.

— Ди Джей го е намерил на сто метра от първоначалното му положение.

Джонас стана от мястото си и се приближи до монитора.

— Какво е станало според вас?

ДеМарко продължи да се взира в изподрасканата метална повърхност на апарата.

— Най-простото обяснение е, че се е получило някакво свличане на дъното.

— Свличане ли?

— Знаете, че на дъното това се случва често. Вижте тези скали.

Джонас се приближи до масата. Изваденото от водата полукръгло парче от чинията на сонарната антена лежеше върху плота като смачкана абстрактна скулптура. Джонас докосна разкъсания метал.

— Титаниева обшивка и десетсантиметрови стоманени подпори — отбеляза той. — Виждал съм данните от излизанията на натиск...

— Възможно е на обшивката да се е появила пукнатина. Теченията долу са много силни.

— Има ли някакви данни за подобно нещо?

— Около две минути, преди да загубим връзка, апаратът е регистрирал турбулентни потоци.

Джонас замълча за момент, после се обърна към ДеМарко.

— А другите апарати?

— Два от изчезналите са регистрирали подобни турбулентни смущения. Ако този е пострадал от свличане, бихме могли да предположим, че и с останалите се е случило нещо подобно.

Джонас се вгледа в монитора.

— Загубили сте четири апарата. Не е ли малко прекалено да се твърди, че всичките са били унищожени от свличания?

ДеМарко свали очилата си и разтри клепачите си. Вече бе водил този разговор с Масао няколко пъти.

— Знаем, че падината е сеизмично активна. Кабелите, които преминават през другите подобни каньони, непрекъснато се късат от свличания. Според мен това означава, че Марианската падина е по-нестабилна, отколкото предполагахме.

— Преди свличанията на земни маси на дъното често се наблюдава промяна в теченията — отбеляза Тери.

— Джонас — обади се Масао, — целият проект зависи от това дали ще успеем да определим какво е причинило всичко това и дали ще съумеем да отстраним причината незабавно. Реших, че трябва да извадим този апарат. Синът ми не би могъл да се справи сам. За това са

нужни два глайдера, които да действат заедно. Единият трябва да разчисти отломките и да закрепил апарата неподвижно, а другият да закачи кабела...

— Татко! — Тери разбра защо баща ѝ толкова бе настоявал да доведе Джонас.

— Стопирайте лентата — каза Джонас. Беше забелязал нещо. — Върнете малко назад. — Така е добре. Пуснете.

Вторачиха се в изображението на екрана. Лъчът на прожектора освети другата страна на сферата, частично затънала в тинята.

— Ето! — извика Джонас и посочи едно бяло парче в основата на апарата. Стопираха кадъра.

Операторът натисна няколко бутона и на монитора се появи квадратна рамка. Намести я върху предмета с помощта на джойстик и я изтегли в едър план.

Сега триъгълното парче беше по-голямо, но не се виждаше ясно. Джонас се втренчи в него.

— Това е зъб — каза той.

ДеМарко се приближи и се вгледа в екрана с присвити очи.

— Вие сте луд, Тейлър.

— ДеМарко — намеси се Масао с авторитетен глас, — настоявам да показваш нужното уважение към гостите ми.

— Съжалявам. Само че това, което твърди професорът, е невъзможно. Виждате ли това? — Той посочи болта, който висеше от стоманената подпора. — Този болт е десет сантиметра. — Премести пръста си върху бялото парче и продължи: — Следователно това тук... каквото и да е... е поне осемнайсет или дваисет сантиметра. — Инженерът погледна Масао. — На земята няма животно с толкова големи зъби.

Джонас тръгна след Масао и Тери по коридора, който водеше към гигантския аквариум. В ръката си държеше снимката от записа. Тери му бе намерила униформена фланелка като тези, които носеха хората от персонала.

— Ако наистина е зъб, не е ли възможно да се е показал от тинята при свличането? — попита Тери.

— Възможно е. Само че изглежда бял. Всички вкаменени зъби от мегалодон, открити досега, са сиви или черни. Това е от времето. Белият зъб би означавал, че собственикът му е умрял скоро и дори, че още е жив.

— Тази идея ти се струва вълнуваща, нали? — каза Тери. Бързаше, за да не изостане от баща си.

Джонас спря.

— Тери, трябва да извадя този зъб. За мен това е много важно.

Тя го изгледа ядосано.

— Няма начин. Ако изобщо някой слезе в бездната с брат ми, това ще съм аз. И защо е толкова важно за теб, Джонас?

— Престанете — подвикна Масао, преди Джонас да успее да отговори. — Не съм бавачка. Ако искате да разгледате лагуната, вървете по-бързо.

— Разговорът не е приключил, Джонас — каза Тери.

Стигнаха до една врата във високата стена и излязоха на дъното на басейна. Джонас спря, стъписан от размерите му. Масао Танака застана пред тях и се усмихна гордо.

— Добра работа, а, какво ще кажеш?

Джонас успя само да кимне в знак на съгласие.

— Мечтая за това съоръжение от шестгодишен — продължи Масао. — Четирийсет милиона долара, почти седем години проектиране и четири години строеж. Направих каквото е възможно. Дадох всичко от себе си. — Вдигна към тях насълзени очи и добави: — Жалко, че никога няма да проработи.

МАСАО

Джонас седеше на бамбуковия стол и съзерцаваше залеза над океана. Къщата на Масао Танака бе кацнала на един склон на планината Санта Лусия в Калифорния. Хладният океански бриз и изгледът действаха невероятно успокояващо и Джонас имаше чувството, че си почива истински за първи път от незапомнени времена.

Бащата и дъщерята го бяха поканили да прекара нощта. Тери беше в кухнята и приготвяше скаридите за барбекюто. Масао излезе от къщата, провери газовата скара, после заобиколи басейна и седна до Джонас.

— Тери каза, че вечерята ще е готова скоро. Предполагам, че си гладен, Джонас. Дъщеря ми готви чудесно. — Усмихна се.

Джонас вдигна очи към приятеля си.

— Сигурен съм в това. Разкажи ми за лагуната, Масао. Най-напред защо реши да се заемеш с това. И защо каза, че може да не проработи.

Масао затвори очи и дълбоко вдиша въздух.

— Джонас, усещаш ли мириса на океана? Помага ти да оцениш природата, нали?

— Да.

— Знаеш ли, баща ми беше рибар. У дома, в Япония, ме вземаше със себе си в морето почти всяка сутрин. Предполагам, че не е имал друг избор. Майка ми почина, когато бях на четири, така че за мен се грижеше само той. Дойдохме в Америка, когато бях на шест, и заживяхме при роднини в Сан Франциско. Четири месеца след това японците атакуваха Пърл Харбър. Всички азиатци бяхме затворени в специални лагери. Джонас, баща ми беше много горд човек. Просто не можа да се примири с факта, че е затворен, че не може да лови риба, че не може да живее живота си. Една сутрин чисто и просто реши да умре. Остави ме сам в чуждата страна, затворен в лагера, без да разбирам и дума английски.

— Бил си сам?

Масао се усмихна.

— Да, Джонас. Докато не видях кит за първи път. През оградата на лагера ги виждах как скачат. Правеха ми компания, пееха ми, ангажираха мислите ми. Бяха единствените ми приятели. — Масао затвори очи и се замисли. — Знаеш ли, Джонас — продължи след малко той, — американците са странни хора. В един момент ти се струва, че те мразят, в следващия, че те обичат. След година и половина ме освободиха и ме осинови едно американско семейство, Дейвид и Кiku Гордън. Извадих голям късмет. Тези хора ме обичаха, подкрепяха, с тяхна помощ завърших училище. Когато обаче се чувствах потиснат, помагаша ми единствено китовете.

— Значи затова този проект означава толкова много за теб.

— Особено важно е да научим повече за китовете. В много отношения те са по-съвършени от хората. Да ги затваряме обаче в малки басейни и да ги принуждаваме да изпълняват глупави човешки номера, за да получат дажбата си храна, е направо жестоко. Тази лагуна би ми позволила да ги изучавам в естествени условия. Ще бъде отворена, така че да могат да влизат и излизат по своя воля. Не бих могъл да взема няколко животни и да ги затворя в малко басейнче. Аз самият бях затворен и никога не бих направил това. Никога. — Масао отново затвори очи. — Джонас, хората могат да научат много от китовете.

— А защо каза, че лагуната няма да заработи?

Масао поклати глава.

— Търсих финансиране на проекта цели три години. Нито една американска банка не изрази желание да финансира мечтата ми. Най-накрая попаднах на Японски морски научно-технологичен център. Разбира се, те също не даваха пет пари за идеята ми. Просто искаха да купят подводните ми апарати, за да следят земетресенията. Сделката ми се стори добра. Те дадоха съгласие да подкрепят лагуната, а институтът „Танака“ пое ангажимент да работи по проекта в Марианската падина. Когато обаче стана провалът, центърът замрази финансирането.

— Ще завършиш проекта си, Масао — каза Джонас. Ще разберем какво се е случило.

— Какво се е случило според теб? — Масао Танака го погледна в очите. Очакваше отговора му.

— Честно казано, не знам. ДеМарко може да е прав. Възможно е роботите да са били твърде близо до стената на каньона. Но... не мога да си представя, че едно срутване на скали би могло да пукне титаниевата обшивка по този начин.

— Джонас, с теб сме приятели.

Джонас погледна по-възрастния мъж.

— Разбира се.

— Добре. Аз ти разказах историята си, а сега ти кажи на приятеля си истината. Какво се случи с теб в Марианската падина?

— Защо мислиш, че съм бил там?

Масао се усмихна.

— Познаваме се от... колко? Десет години? Чел си лекции в института ми поне десет пъти. Защо сега ме подценяваш? Аз също имам връзки във Военния флот. Знам какво е станало според техните експерти. Сега искам да чуя твоята версия.

Джонас разтри очи.

— Добре, Масао. Изглежда, информацията и без това е изтекла по някакъв начин. В „Сийклиф“, дълбоководния апарат на Флота, бяхме трима. Аз пилотирах, другите двама бяха учени. Изследвахме подводните течения, за да установим дали в дълбочината „Челинджър“ е възможно и безопасно да се погребват ядрени отпадъци. — Джонас затвори очи. — Достигнахме, струва ми се, на около хиляда метра от дъното. Това беше третото ми спускане за осем дни, което никак не е малко, но просто нямаше друг квалифициран пилот. Учените се занимаваха с пробите си. Аз гледах през илюминатора надолу, към черната бездна, и изведнъж ми се стори, че там нещо се движи.

— Какво си могъл да видиш в тъмнината, Джонас?

— Не съм много сигурен, но имах чувството, че свети. Беше съвсем бяло и много голямо. Най-напред ми мина през ум, че е кит, но, естествено, съзнавах, че това е невъзможно. После изчезна. Реших, че е било халюцинация.

— И какво стана после?

— Ами... да си призная, Масао, не съм сигурен. Стори ми се, че виждам огромна глава, поне така ми се стори.

— Глава?

— Триъгълна. Чудовищна. Голяма колкото камион, с огромна острозъба паст. После казаха, че съм изпаднал в паника, че съм освободил всички тежести изведнъж и просто сме полетели нагоре с бясна скорост, без никаква декомпресия... Паника.

— Джонас, това ли е мегалодонът, за който толкова много говориш?

— Да, това е хипотезата ми.

— А не тръгна ли след вас?

— Не, изглежда, не. Аз загубих съзнание, както и останалите.

— Двамата са умрели.

— Да.

— А какво стана с теб?

Джонас пак разтри очи.

— Прекарах три седмици в болница. После цели месеци изследвах психиката ми. Не беше приятно време.

— И смяташ, че това същество е смачкало апаратите ни?

— Не зная — отговори Джонас, загледан към хоризонта! — Истината е, че вече сам не се доверявам на спомените си за онова... Ако наистина съм видял мегалодон, как така изчезна толкова бързо? Беше там, долу, видях го и изведнъж, бам, просто изчезна.

Масао се отпусна на облегалката.

— Джонас, вярвам, че си видял нещо, но не вярвам, че е било чудовище. Знаеш ли, Ди Джей ми каза, че цялото дъно е осеяно с цилиндрични червеи. С хиляди само в една колония. Каза, че светели в тъмното. В бяло. Ти не достигна дъното на падината, нали?

— Не, Масао.

— Ди Джей го достигна. Синът ми обича да се спуска под водата. Казва, че било все едно да си в космоса. Мисля, че си видял колония от онези червеи. После течението ги е изтласкало от полезрението ти. Затова ти се е сторило, че нещото изчезва. Бил си уморен, гледал си в тъмнината. Три спускания за осем дни не са никак малко. Опасността от провал се увеличава неколkokратно. Затова през последните седем години търсиш хипотетични възможности тези чудовища все още да съществуват.

Джонас не каза нищо.

Масао сложи ръка на рамото му.

— Приятелю, нуждая се от помощта ти. Струва ми се и че е време да се изправиш лице в лице със страховете си. Искам да се върнеш в Марианската падина с Ди Джей, но този път ще стигнете до дъното. Сам ще видиш колониите с червеи. Някога беше отличен пилот и аз съм убеден, че все още си. Не можеш да прекараш остатъка от живота си в страх.

Очите на Джонас се навлажниха.

— Добре... добре, Масао, ще го направя. — Потисна смеха си. — Само че дъщеря ти ще се ядоса много. Исква самата тя да е втори пилот.

Масао се усмихна мрачно.

— Знам. Ди Джей също казва, че е добра, само че е много емоционална. На десет-единайсет километра под водата човек трябва да е много предпазлив, нали? Дъщеря ми ще има шанс да се прояви при други спускания, но не и в тази адска дупка.

— Съгласен съм.

— Добре. А когато приключим с това, ще дойдеш да работиш при мен на лагуната, нали?

Джонас се засмя.

— Ще видим.

Масао реши да изчака да свършат с вечерята, преди да съобщи своите планове на дъщеря си. Когато разговорът, който се водеше на японски, се разгорещи, Джонас се извини и се оттегли в дневната. Нямаше представа какво точно се казваше, но беше ясно, че Тери Танака е бясна от гняв.

„КИКУ“

Тери стана от мястото си край прохода и тръгна назад към тоалетната на самолета. Джонас бутна преносимия си компютър настрана и опря глава на облегалката. Бяха излетели от Сан Франциско преди пет часа. ДеМарко и Тери го запознаваха с работата на „Абис Глайдер II“ с помощта на компютризиран симулатор за пилоти. „Абис Глайдер II“ беше едноместният апарат за дълбоководно спускане, с който Ди Джей бе достигнал дъното на Марианската падина. Сега Джонас трябваше да се спусне заедно с него, за да се опитат да извадят разрушения UNIS. Джонас вече беше пилотирал плитководния му предшественик, „Абис Глайдер I“, така че беше запознат с най-основните неща. Сега трябваше да се запознае с новите уреди и подобренията. Имаше предостатъчно време за това. Полетът над Тихия океан до остров Гуам щеше да трае дванайсет часа, без да се брои спирането в Хонолулу за презареждане с гориво.

Тери бе започнала да се държи хладно с него. Беше видимо обидена, че баща ѝ бе пренебрегнал уменията ѝ и не бе позволил да се спусне заедно с брат си, и смяташе, че Джонас я е излъгал, когато ѝ бе казал, че не желае да се спуска с глайдер в Марианската падина. Разбира се, щеше да му покаже как да работи с компютърния симулатор, но нищо повече.

Тъй като по-голямата част от пътешествието до дъното ставаше при непрогледна тъмнина, пилотът трябваше да се научи да „лети на сляпо“ и да управлява глайдера само по данните от измервателните прибори. Поради тази причина управлението на симулатора почти не се различаваше от истинското. Беше дотолкова еднакво, че съвсем скоро Джонас трябваше да престане да работи и да се опита да се отпусне.

Замисли се за разговора си с Масао Танака. Досега не му бе минавало през ум, че е било възможно да е видял колония светещи червеи. Най-вероятно *Riftia*. Беше виждал гроздовидни колонии от по-дребни екземпляри от този вид около всички термални подводни

извори, които бе изследвал. Това бяха съвсем бели същества, без уста и без храносмилателни органи. Разчитаха на гъсти колонии бактерии, живеещи в телата им. Червеите осигуряваха сероводород, който извличаха от богатата на сяра вода около изворите. Бактериите на свой ред го използваха, за да създават храна за себе си и за самия червей.

Преди хората да започнат да изследват дълбоките подводни панини, никой не бе допускал, че там може да има някакъв живот. Познанието се бе ограничавало до разбираемото — ако има светлина, има и храна. Ако няма светлина, няма храна. Тъй като в дълбините на океана не може да проникне никаква светлина, фотосинтезата е невъзможна и следователно не е възможно да има живот.

Само че Джонас го бе видял с очите си. Подводните геотермални извори поддържаха уникална хранителна верига, защото през множество пукнатини изпускаха много гореща вода, богата на химически вещества и минерали. Високото съдържание на сяра, отровна за повечето видове, бе храна за множество дълбоководни бактерии. Тези бактерии живееха в организмите на различни червеи и молюски и превръщаха други химически вещества в храна за тях. Големите колонии цилиндрични червеи също използваха бактерии, а други, наскоро открити дълбоководни риби ядяха червеите. Процесът беше наречен хемосинтеза — чрез него организмите получаваха храна от химически вещества, а не от слънчевата енергия. Въпреки разпространените мнения на най-тъмните и най-необитаеми места на планетата кипеше активен живот. Ди Джей бе казал на Масао, че колонии на дълбоководните червеи понякога се простират на трийсет-четирийсет метра по протежение на дъното. Възможно е, мислеше Джонас, да съм видял такава колония и да ми се е сторило, че е триъгълна глава. Чувстваше се зле. Двама души от екипажа бяха загинали заради грешката му. Мисълта, че е видял мегалодон, в която бе успял да убеди сам себе си, някак бе притъпила чувството му за вина. Сега, когато осъзна факта, че може да се е заблудил, отново се почувства ужасно.

Така или иначе, Джонас знаеше, че Масао е прав трябваше да се изправи лице в лице със страха си и да се спусне в дълбините. Ако успееше да извади белия зъб от мегалодон, седемгодишните му изследвания нямаше да са напразни. Ако ли не... все едно. При всички случаи беше крайно време отново да започне да живее.

Петнайсет седалки зад Джонас и ДеМарко, Дейвид Ейдашек затвори книгата си, озаглавена „Изчезнали видове от бездната“ от доктор Джонас Тейлър, свали очилата си, намести възглавницата и заспа.

Военният хеликоптер се носеше ниско над водата. Пилотът се обърна към Джонас и ДеМарко и извика:

— Ето го.

— Време е — кимна ДеМарко и се обърна, за да събудя Тери. Тя бе заспала веднага щом излетяха от военноморската база на остров Гуам.

Джонас се вгледа в хоризонта — едва забележимата линия, която отделяше океана от небето. Може би трябваше да поспя, каза си той и разтри очи. Бяха пътували повече от петнайсет часа.

Вгледа се и видя кораба — плоско петънце, което бързо растеше. След по-малко от минута вече можеха да прочетат името на носа — „Кику“.

„Кику“ беше извадена от въоръжение ракетна фрегата, преустроена за провеждане на научни изследвания. Институтът „Танака“ беше купил сто и петдесет метровия кораб преди три години. Масао бе сменил името му на „Кику“ — името на майка му.

Фрегатата беше идеална за дълбоководни изследвания. Демонтирането на ракетната установка от кърмата бе освободило достатъчно място на палубата. На нейно място сега имаше мощна лебедка, която можеше да спусне в морето и да изтегли и най-тежкия подводен апарат с помощта на стоманено въже, дълго дванайсет хиляди метра.

Десетина метра по-напред на палубата имаше два хангара. В единия се намираха двата глайдера, с които Джонас и Ди Джей щяха да се спуснат в океана. В другия беше корабният хеликоптер. На палубата бяха монтирани специални релси, за да могат глайдерите да се изваждат навън по-лесно.

Малкият мостик се намираше над втората палуба и оттам се управляваха двата турбинни двигателя. Малък коридор свързваше мостика с командно-информационния център. Това някога строго секретно помещение винаги беше хладно и полутъмно — осветяваха

го единствено меките сини светлини на тавана и отблясъците на компютърните екрани, монтирани по продължение на стените. Приборите за управление на различните оръжейни системи бяха заменени с научна апаратура, чрез която се следяха данните от апаратите, спуснати в дълбините. Наред с това корабът беше оборудван със сонар и радарна система, чиито антени се въртяха върху двете кули, издигащи се на седем метра над горната палуба. Данните от тези уреди постъпваха в компютърната система на кораба и можеха да се проследят на екраните в командно-информационния център.

Под палубата се намираха каюткомпанията и помещенията за екипажа. Триетажните койки на военните моряци бяха махнати и помещението беше разделено на по-малки отделения, за да се осигурят по-големи удобства за екипажа от трийсет и двама души. Под каюткомпанията беше машинното отделение. С двете витла корабът можеше да развива скорост до дваисет и девет възела.

Когато хеликоптерът приближи задната палуба, Джонас видя голямата макара на лебедката, с която бяха спускани дваисет и петте апарата UNIS. Тери погледна през прозореца, притискайки се неволно към Джонас. На палубата, с лице към вятъра, стоеше млад мъж на около дваисет и пет години и им махаше с ръка. Тялото му беше стройно и мускулесто, имаше тъмен слънчев загар. В отговор Тери също замахна радостно.

— Ди Джей — каза тя с усмивка.

Ди Джей грабна саковете ѝ веднага щом тя слезе от машината. Тери го прегърна и се обърна към Джонас! Двамата имаха черни коси, тъмни очи, ослепителни усмивки и си приличаха като близнаци.

— Ди Джей, това е професор Тейлър — представи го тя.

Ди Джей остави саковете и се ръкува с Джонас.

— Значи вие ще се спуснете с мен в „Челинджър“? Ще се справите ли?

— Ще се справя — отвърна Джонас и си даде сметка, че младежът има състезателен дух.

Ди Джей се обърна към Тери.

— Професорът знае ли, че професор Хелър е на борда? — попита той.

— Не знам. Джонас, баща ми спомена ли ти случайно това вчера?

Дъхът на Джонас секна.

— Франк Хелър е член на екипажа? Не, баща ти определено не спомена нищо такова.

— Това ще представлява ли проблем, доктор Тейлър? — попита Ди Джей.

Джонас се съвзе.

— Франк Хелър беше лекарят, който отговаряше за екипа при поредицата спускания под водата, които направих за Флота преди седем години.

— Доколкото знам, не сте поддържали контакти оттогава — обади се ДеМарко.

— Меко казано, между нас не пламти гореща любов. Ако Масао ми беше казал, че ще е тук, може би нямаше да дойда.

— Вероятно затова е решил да си мълчи — засмя се Ди Джей.

— Ако аз знаех, щях да ти кажа — вметна Тери. — Още не е късно да се върнеш.

Джонас се вторачи в нея. Търпението му бе на изчерпване.

— Аз съм тук. Ако Франк има някакъв проблем с присъствието ми, ще трябва да си го реши сам.

Ди Джей погледна сестра си.

— Как се справи той със симулатора?

— Не зле. Естествено, в програмата липсва симулатор на механичната ръка и спасителната капсула.

— В такъв случай предвидете поне едно тренировъчно спускане, докторе — каза Ди Джей. — Ще изчакаме, докато възвърнете уменията си.

Джонас не му обърна внимание.

— Когато сте готови вие. Може ли да видя апаратите?

Щом приближиха хангарите, на палубата се появи едър тъмнокож мъж с червена плетена шапка, заедно с двама филипинци.

— Професор Тейлър — каза Ди Джей, — а това е капитан Бар.

Капитан Бар беше от Френска Полинезия. Беше силен като бик и имаше приятен баритон. На врата му висеше малко сребърно кръстче. Той стисна ръката на Джонас и каза:

— Добре дошъл на борда.

— Радвам се, че съм тук, капитане.

Бар кимна на Тери и опря пръсти до шапката си.

— Мадам — каза той почтително.

ДеМарко го тупна по рамото.

— Започнал си да дебелееш, а, Леон?

Лицето на Леон помръкна.

— Тайландката е виновна. Угоява ме като прасе.

ДеМарко се засмя и се обърна към Джонас.

— Жена му е страхотна готвачка. Ще се възползваме от дарбата й, Леон. Умираме от глад.

Капитанът изсумтя някакво нареждане на единия филипинец. Морякът забърза към каюткомпанията.

— Ще се храним след час — каза капитанът, обърна се и последва останалите.

Джонас, ДеМарко и Тери отидоха до двата глайдера.

Ди Джей се обърна към Джонас и попита:

— Какво ще кажеш?

— Красиви са — отбеляза Джонас.

— Има доста модификации, откакто си ги видял за последен път.

— Пилотирал съм „Абис Глайдер I“ в плитки води. Тогава този вариант все още беше на чертожната дъска.

— Хайде, Тейлър — кимна ДеМарко, — ще ти ги покажа.

Глайдерите бяха дълги четири метра и половина и широки метър и петдесет. Приличаха на дебели торпеда с криле. Бяха едноместни. Пилотът влизаше през задната част и управляваше апарата, легнал по дължината му, с помощта на специална ръчка. Прозрачният конус на носа позволяваше на пилота да вижда почти на 360 градуса.

— Лексан — каза ДеМарко и посочи прозрачния конус. — Тази пластмаса е толкова здрава, че не може да я пробие дори куршум, и я използват в президентските лимузини. Цялата спасителна капсула е от този материал. Първата серия глайдери бяха преоборудвани с него преди няколко години.

Джонас огледа прозрачния конус.

— Не знаех, че имат спасителни капсули. В първоначалните модели нямаше подобно нещо.

— Добра памет — кимна Ди Джей. — „Абис Глайдер II“ е конструиран специално за експедиции в Марианската падина. Тъй като винаги съществува рискът да загубиш крило или опасна управляваща плоскост, ако закачиш нещо на дъното, направиха вътрешна капсула от

лексан и пилотът влиза направо в нея. Ако се наложи, дърпаш един лост вдясно, и капсулата изплува право нагоре, като мехур. Чак до повърхността.

ДеМарко се намръщи.

— Нека аз да обяснявам, Ди Джей. В края на краищата изконструирах тези неща, нали?

Ди Джей се усмихна.

— Извинявай.

ДеМарко пое главната роля с удоволствие. Явно беше в стихията си.

— Както знаем, Тейлър, най-трудното при конструирането на дълбоководни спускаеми апарати е корпусът, който едновременно трябва да издържа огромно налягане и да е по-лек от водата, за да плува. Другият проблем е времето, за което апаратът може да достигне дъното. „Алвин“, френският „Нотил“ и руският „Мир“ са масивни съоръжения, които се движат с двайсет до четирийсет метра в минута. При тази скорост, за да стигнем до дъното, ще са ни необходими повече от пет часа.

— Освен това — добави Ди Джей — тези апарати не достигат по-надолу от шест хиляди метра.

— А „Шинкай 6500“ на Японския морски научно-технологичен център? — попита Джонас. — Мислех, че може да достига дъното.

— Не. „Шинкай“ е конструиран за дълбочина до шест хиляда и петстотин метра — поправи го ДеМарко. — Вероятно го бъркаш с най-новия безпилотен апарат на центъра. Наричат го „Каико“. До спускането на Ди Джей миналата седмица „Каико“ беше единственият апарат след „Триест“ чрез шейсета година, който достигна дъното на Марианската падина. Трябваша му само още шейсет сантиметра, за да изравни рекорда. Така или иначе, след половин час на тази дълбочина се появиха механични проблеми.

— Сега рекордът е мой — обади се Ди Джей. — Предполагам, скоро ще стане наш общ, докторе.

— А трябваше да е мой — промърмори Тери.

— Е — продължи ДеМарко, без да обръща внимание на репликите, разменени между брата и сестрата, — тези апарати имат корпуси от титаниеви сплави, подобни на нашите UNIS, а това означава, че половината от енергията на борда трябва да се изразходва

само за спускането на тежкия апарат до дъното. След това, за да може да изплува на повърхността, се изхвърля баластът. Нашите глайдери са направени от високоустойчива керамика, много лека, която издържа налягане от порядъка на осем тона на квадратен сантиметър. С помощта на крилата и стабилизаторите апаратът може да „полети“ към дъното със скорост от близо сто метра в минута и да се върне на повърхността, без да има нужда от баласт. Това пести страшно много енергия.

— Ди Джей, как ще изкачим повредения UNIS на повърхността?

— Погледни под корема на глайдера — отговори Ди Джей. — Там има механична ръка, манипулатор, чийто обхват е два метра точно пред конуса на носа. Тя е конструирана за събиране на проби. Когато се спуснем, ти ще застанеш пред мен. С моя манипулатор аз ще държа края на стоманеното въже от лебедката на кораба. Ти ще разчистиш отломките, след това аз ще закача въжето за някоя от скобите на корпуса и ще го изтеглим с лебедката.

— Не звучи лошо.

— Работата е за двама — продължи Ди Джей. — Първия път опитах да се справя сам, но апаратът е затрупан от твърде много отломки и нямаше как да задържа въжето и да ги разчистя. Теченията долу са много силни.

— А може би си бил и малко нервен — обади се Тери.

— Глупости — отвърна брат й.

— Е, хайде, хайде — продължи да го дразни тя. — Нали ми каза, че долу е доста страшничко. Не заради това, което виждаш, или пък непрогледната тъмнина извън лъча на прожектора, а заради клаустрофобията, защото знаеш, че над главата ти има хиляди тонове налягане. Една грешка, една микроскопична шупла в обшивката, и мозъкът ти ще се пръсне от натиска.

Тери хвърли поглед към Джонас, за да види как ще реагира.

— Тери, чисто и просто завиждаш — отбеляза брат й. Лицето му се оживи. — Беше чудесно! Неповторимо изживяване. Нямам търпение да се спусна отново. Мислех, че скоковете с парашут и ластично въже са страхотна работа, но въобще не могат да се сравняват с това тук.

Джонас погледна Ди Джей угрижено и попита:

— Да не би да си от търсачите на силни усещания?

Ди Джей се успокои.

— Не, не... Искам да кажа... да, обичам силните усещания, разбира се, но това е друго, докторе. Дълбочината „Челинджър“... чувствам се като първия човек, който изучава някоя чужда планета. Огромните черни кратери навсякъде, най-странните риби, които можеш да си представиш. Защо ли ти говоря всичко това... ти сам знаеш какво е там, долу.

Джонас подръпна червения винилов флаг с емблемата на института „Танака“, който бе прикрепен в задната част на апарата, и вдигна очи към младежа.

— Спускал съм се много пъти на големи дълбочини, но Марианската падина е нещо съвършено различно. Предлагам да изоставим каубойската самонадеяност. — Джонас се обърна към вътрешните помещения на кораба и попита: — Къде мога да намеря доктор Хелър?

Ди Джей хвърли поглед на сестра си и отвърна:

— Мисля, че е в командния център.

Джонас тръгна нататък.

ХЕЛЪР

— В края на коридора, вдясно — каза Ди Джей, посочи напред и метна на рамо сака на Джонас. — Ще го оставя в каютата ти. Номер десет. Точно отдолу.

Джонас кимна, а Ди Джей заслиза по тясната стълба.

Джонас премина по дългия коридор и стигна до врата, на която имаше табела „Контролна зала“. Влезе в тъмната каюта, в която жужаха компютри, видеомонитори, радары и ехолоти. Слаб мъж с късо подстригана коса и дебели черни очила седеше пред един от мониторите и натискаше клавишите на клавиатурата с дългите си пръсти. Той се обърна към Джонас и го изгледа мълчаливо. Сивите му очи зад дебелия лещи бяха влажни и подути. След секунда пак се обърна към екрана пред себе си.

— За риба ли си тръгнал пак, Тейлър?

Джонас се вгледа в него мълчаливо и отговори:

— Не това е причината да съм тук, Франк.

— Каква тогава, дявол да го вземе, е причината да си тук?

— Тук съм, защото Масао поиска да му помогна.

— Тези японци не разбират от ирония.

— Ще трябва да работим заедно, Франк. Единственият начин да разберем какво е станало долу, е да изтеглим повредения апарат. Ди Джей не би могъл да се справи сам...

— Знам. — Хелър стана и отиде в другия край на стаята, за да си налее още кафе. — Не мога да разбера обаче защо вторият човек трябва да си ти.

— Защото никой друг не се е спускал там през последните трийсет години.

— О, не — отвърна Хелър язвително. — Спускали са се и други. Само че когато излязоха на повърхността, умряха.

Джонас извърна лице.

— Франк, искам да поговоря с теб за това. Аз... — Замълча, за да намери думите, които търсеше. — Слушай, през последните седем

години не е минал и ден, без да мисля за инцидента със „Сийклиф“. Истината е, че и сам не знам какво точно се случи. Бях убеден, че нещо се надига от дъното и се кани да нападне глайдера ни. Затова реагирах.

Хелър се приближи до него и го погледна в очите от няколко сантиметра. В зениците му гореше омраза.

— Може би според теб тази изповед е достатъчна, за да те оправдае, но за мен нещата не са се променили. Ти си сънувал, Тейлър. Имал си халюцинации, сторило ти се е, че виждаш праисторическо чудовище и не знам още какво. Ти уби двама души, Тейлър, след като реши да пренебрегнеш години обучение. Изпадна в паника. Знаеш ли кое ме възмущава най-много? През последните седем години направи какво ли не, за да покажеш, че е възможно този праисторически мегалодон все още да съществува, защото искаш да дадеш плът на изфабрикуваното си оправдание, така че да не изглеждаш зле в очите на хората. — Хелър трепереше от възмущение. Направи крачка назад и се облегна на бюрото си. — Тейлър, гади ми се от теб. Онези хора не заслужаваха да умрат. Минаха цели седем години, а ти все още отказваш да приемеш истината.

— Франк, аз не знам каква е истината. Ако вече има някакво значение, възможно е да съм видял колония светещи червеи и да съм халюцинирал. Не знам. Наясно съм, че се провалих. Аз самият за малко не умрях. Сега това петно ще е с мен до края на живота ми.

— Не съм твоят свещеник, Тейлър. Не съм тук, за да слушам изповедите ти или за да успокоявам гузната ти съвест.

— Ами собствената ти отговорност за инцидента? — извика Джонас. — Ти беше отговорният лекар. Ти каза на Даниелсън, че съм физически годен за трето спускане под водата. Трето спускане за осем дни! Не смяташ ли, че това претоварване може да има нещо общо със способността ми да реагирам адекватно?

— Глупости!

— Защо да са глупости, доктор Хелър? — Джонас се приближи до него. Кръвта му кипеше. — Нали собственоръчно написа в официалния доклад „психоза от дълбочината“. Ти и Даниелсън ме принудихте да се спусна под водата, без да съм почивал достатъчно, а след това струпахте всичко на моята глава и си измихте ръцете.

— Вината беше твоя!

— Да — прошепна Джонас. — Допуснах грешка като пилот, само че ако не бяхте ти и Даниелсън, тогава нямаше да съм такъв. Сега, седем години след онзи случай, най-накрая реших да се върна там, долу, да се изправя лице в лице със страховете си, да разбера веднъж завинаги какво се е случило. Може би е време и ти да поемеш собствената си отговорност.

Джонас се обърна и тръгна към вратата.

— Чакай малко, Тейлър. Може би действително не е трябвало да се спуснеш в бездната тогава. Истината е, че бях подчинен на Даниелсън, но въпреки това аз не се съмнявах във физическата ти годност. Беше дяволски добър пилот. Все едно. Важното е сега да разбереш, че ще се спуснеш с Ди Джей, за да му помогнеш, а не за да търсиш някакъв проклет зъб.

Джонас отвори вратата и се обърна към Хелър.

— Знам отговорността си, Франк. Надявам се ти да не си забравил своята.

СВЕЧЕРЯВАНЕ

Двайсет минути по-късно, след като взе душ и се преоблече, Джонас влезе в каюткомпанията, където десетина души от екипажа вечеряха шумно. Имаше печено пиле с картофи. Видя Тери и Ди Джей. Вляво от нея имаше свободен стол.

— Заето ли е мястото?

— Седни — каза тя.

Той седна и заслуша Ди Джей, който водеше разгорещен спор с ДеМарко и капитан Бар. Отсъствието на Хелър биеше на очи.

— Професоре! — извика Ди Джей и половината пиле изхвърча на дребни пръски от устата му. — Идваш тъкмо навреме. Нали за утре насрочихме тренировъчно спускане. Е, забрави за това.

Джонас почувства как стомахът му се свива от притеснение.

— Какво говориш, Ди Джей?

Капитан Бар се обърна към него, преглътна и каза:

— От изток се задава буря. Нямаме време за тренировки. Ако ще се спускате тази седмица, трябва да стане утре, още на зазоряване.

— Джонас, ако не се чувстваш готов, бъди мъж и го признай. Ще се спусна аз — намеси се Тери.

— Всичко ще бъде наред — намигна Ди Джей. — В края на краищата вече си се спускал в Марианската падина, нали?

— Кой ти каза това? — Джонас усети как помещението притихва. Всички погледи бяха приковани в него.

— Хайде, стига, професоре. Всички знаят. Някакъв репортер интервюира половината екипаж по радиото от остров Гуам час след като ти пристигна на кораба.

— Какво? Какъв репортер? Как, по дяволите... — Вече не беше гладен.

— Истина е, Джонас — каза Тери. — Това е журналистът, който те разпитваше на лекцията. Твърдеше, че са загинали двама души от екипажа на глайдера, който си пилотирал. Каза ни, че си се уплашил, защото си имал халюцинации. Сторило ти се е, че си видял мегалодон.

Ди Джей го погледна в очите.

— Е, вярно ли е това?

Настъпи мъртворешка тишина. Джонас бутна подноса с вечерята си настрана.

— Вярно е. Само че този репортер или какъвто е там е пропуснал да ви каже, че тогава бях физически изтощен, защото същата седмица вече бях направил две дълбоководни спускания. Принудиха ме да го направя, лекарят даде разрешение. И до днес не съм сигурен дали това, което видях, е било истинско или въображаемо. Що се отнася за утре, поех ангажимент пред Масао и смятам да го изпълня. Пилотирах съм повече дълбоководни мисии, отколкото са рождените ти дни, Ди Джей, така че ако по някаква причина не желаш да се спусна с теб, кажи го още сега.

Ди Джей се усмихна смутено.

— Няма такова нещо, професоре. Успокой се. Всъщност с ДеМарко спорихме за твоята гигантска праисторическа акула. Според него е невъзможно същество с такива размери да издържи огромното налягане на такава дълбочина. Аз обаче съм на твоя страна. Според мен е възможно. Не че вярвам в теорията ти. Не вярвам. Виждал съм обаче десетки видове риби там, долу. След като онези малки рибки издържат на налягането, защо да не издържи и твоята мегаакула или както там я наричаш? — Ди Джей се усмихна до уши. Неколцина от екипажа също се засмяха.

Джонас стана, готов да си тръгне.

— Извинете ме. Мисля, че изгубих апетита си.

Ди Джей го улови за ръката.

— Чакай, професоре, не бързай толкова. Разкажи ни за тази акула. Наистина искам да знам. Как ще я позная, ако и видя утре?

— По това, че е с един зъб по-малко — обади се Тери. Всички се разсмяха.

Джонас седна отново.

— Добре, Ди Джей, ако наистина искаш да научиш нещо за тези чудовища, ще ти разкажа. Най-напред трябва да си даваш сметка, че семейството на акулите живее на земята от около четиристотин милиона години. Сравни това с хората, чиито предшественици са слезли от дърветата едва преди два милиона години. И сред всички акули, обитавали някога океана, мегалодонът е неоспорим господар.

Малкото, което знаем за тези чудовища, е, че природата ги е дарила не само с удивителни способности да оцеляват, но и с несравнимо превъзходство над всички останали обитатели на океана. Това не е просто акула, а отлично екипирана бойна машина. Забрави за момент, че става дума за двайсетметрова разновидност на голямата бяла акула. Мегалодонът е най-добрият ловец, живял на планетата по времето на динозаврите. Ловните му инстинкти са се усъвършенствали повече от седемдесет милиона години. Освен огромните размери и страховитите двайсетсантиметрови трионообразни зъби това същество има и осем силно развити сетивни органа.

Леон Бар се засмя.

— Ей, професоре, откъде знаеш всичко това за една отдавна измряла риба, която никой никога не е виждал? — След малко смеховете утихнаха и всички зачакаха отговора на Джонас.

— Разполагаме с вкаменели зъби — каза той. — От тях можем да съдим не само за огромните размери на това същество, но и за хищническия му нрав. Освен това разполагаме с вкаменели останки от видовете, с които мегалодонът се е хранил.

— Искам да чуя за сетивата — настоя Ди Джей с искрено любопитство.

— Добре — кимна Джонас и подреди мислите си. Забеляза, че всички са притихнали и слушат внимателно. — Мегалодонът, както и съвременната голяма бяла акула, е притежавал осем сетивни органа, които са му позволявали да открива, улавя и разпознава жертвите си. Първо ще спомена най-изумителния от тях, наречен ампули Лоренцини. Това са малки, пълни с пихтиеста маса подкожни капсули, разположени по муцуната на мегалодона, които могат да долавят електрически импулси във водата. Казано просто, мегалодонът е можел да регистрира слабото електрическо поле на биещото сърце на жертвата на стотици километри разстояние. Това означава, че ако е на мястото на нашия кораб, мегалодонът би могъл да долови пулса на животно, което плува край брега на Гуам.

Всички мълчаха и чакаха да продължи.

— Обонянieto на мегалодона е било не по-малко удивително. За разлика от бозайниците ноздрите на това същество не само са долавяли невероятно малки концентрации кръв, урина или други секрети във водата, от порядъка на едно на милиард, но и безпогрешно

са определяли точното местоположение на източника на миризмата. Затова големите бели акули плуват, движейки главата си настрани. Правят го, за да долавят миризмите, които идват от различни посоки. Предполага се, че ноздрите на възрастния мегалодон са били колкото грейпфрут. Кожата е следващият сетивен орган, който едновременно с това е и оръжие. По протежение на туловището е имало две ивици, наречени странични линии. Всъщност това са канали, в които са били разположени сетивни клетки, способни да долавят и най-леките вибрации във водата.

ДеМарко стана и го прекъсна:

— Извинете ме, но ме чака работа.

— Стига, Ал — упрекна го Ди Джей, — утре не си на училище. Ще те оставим да спиш до късно.

ДеМарко го изгледа строго.

— Утре е голям ден за всички ни. Трябва да сме отпочинали.

— Ал е прав — кимна Джонас. — Все едно, вече изредих най-същественото. Искам обаче да отговоря на първия ти въпрос. Мегалодонът е имал огромен черен дроб, който може би е съставлявал една четвърт от теглото му. Освен че е изпълнявал нормалните функции на черен дроб, този орган би позволил на мегалодона да се приспособява и към промените в налягането на водата, да се спуска до огромни дълбочини, дори като тази в Марианската падина.

— Добре, професоре — каза ДеМарко, — да допуснем условно, че в падината наистина има мегалодон. Защо не се е появявал на повърхността? В края на краищата горе има много повече храна, отколкото долу.

— Много просто — обади се Тери. — Ако излезе от тази дълбочина, просто ще се пръсне.

— Не съм съгласен — възрази Джонас. — Промените в налягането, дори резките, не влияят на акулите така, както на човека. Мегалодонът може да се приспособи към убийственото налягане в дълбочината. Един възрастен екземпляр може би тежи около двайсет тона, седемдесет и пет процента, от които са вода, съдържаща се предимно и мускулите и хрущялите. Черният му дроб е огромен и позволява да се променя вътрешното налягане на организма, като по този начин компенсира външното. Едно подобно изкачване на повърхността би било мъчително, но не и невъзможно.

— Тогава къде е проблемът? — попита Тери.

— Очевидно не си слушала лекцията ми внимателно — отвърна Джонас. — Хипотезата ми, че е възможно видът да е оцелял до наши дни, почива на факта, че близо до дъното има топли течения, предизвикани от подводните термални извори. Над тези топли течения има километри леденостудена вода. Мегалодонът е изчезнал преди сто хиляди години поради падането на температурата на океана, след последния ледников период. Ако в Марианската падина са останали живи екземпляри, това би се дължало на факта, че са успели да се спасят от студената вода горе. Те биха издържали промяната на налягането, но не и студа.

— Доста удобна теория, Тейлър — отбеляза ДеМарко иронично. — Творческият ти подход обаче не ни казва нищо по въпроса с какво се изхранват тези гиганти долу.

— А може би вече са останали без храна и затова изяждат апаратите ни — вметна Тери язвително.

Ди Джей се засмя, но изведнъж стана сериозен.

— Професоре, мегалодонът може ли да изяде UNIS?

Тери и ДеМарко се разсмяха.

— Не, Ди Джей — отвърна Джонас. — Тези същества не са лишени от вкус. Ако потрият муцуната си в нещо, могат да определят дали става за ядене, или не. Апаратите обаче излъчват електрически импулси, които мегалодонът би уловил без проблем. Подобни сигнали биха го раздразнили и биха предизвикали агресивната реакция.

— Е, след като не ядат титаниеви роботи, тогава какво? — попита Ди Джей с усмивка.

Джонас се поколеба.

— Честно казано, не знам. Възможно би било източникът на храна също да е мигрирал към по-дълбоки води, както и мегалодонът, за да се спаси от застудяването. Природата често позволява на видовете да се адаптират към някои ограничения в продължение на хиляди, дори милиони години. Мисля, че водите в дълбочините, в които се съдържа много по-малко кислород, отколкото на повърхността, биха забавили значително метаболизма на обитателите им, което пък сериозно би намалило техния апетит. Възможно е, тъй като мегалодоните са хищници, обитаващи определени територии, по-силните да са изяждали по-слабите и болните, така че броят им да не е

голям. От друга страна, колониите червеи са отличен източник на протеин...

— Наистина ли смяташ, че един двајсетметров хищник би могъл да се храни само с някакви си червеи? — изсумтя и ДеМарко. — Това са глупости. Много добре знаем, че в Марианската падина няма никакви живи същества, които да изхранят дори един мегалодон.

— А откъде знаем това, ДеМарко? — попита Джонас. — За нещастие това тесногръдо отношение е характерно за немалко хора, които наричат себе си учени. Струва ти се невъзможно на такава голяма дълбочина да има живи същества само защото не си ги виждал с очите си. Много по-лесно е да критикуваш хипотезата ми, отколкото да се замислиш сериозно над възможността тя да е правилна. Ако си спомняш, до съвсем скоро хората смятаха, че животът е невъзможен без фотосинтеза, но се оказа, че това не е така. Кой може да каже със сигурност какви форми на живот има в неизследваната дълбочина „Челинджър“? За твоє сведение автоматичният апарат „Каико“ наскоро регистрира в Марианската падина ята неизвестни риби. Знаем също така, че в бездната живеят гигантски сепии, достигащи до два тона. Несъмнено те биха могли да изхранят ограничен брой мегалодони. Ами ако долу са се запазили и други подобни видове, без да знаем и без нашата благословия?

ДеМарко поклати недоверчиво глава.

— Всичко това са само предположения, Тейлър, подхранвани от развитото ти въображение и от чувството ти за вина. Е, за тази вечер слушах достатъчно безсмислици.

ДеМарко стана и излезе.

Ди Джей подсвирна.

— Е, професоре, лично аз се радвам за тези халюцинации — каза той и намигна на сестра си. — Сега всички ние ще можем да спим както трябва. Лека нощ, Тери.

Той я целуна и последва ДеМарко. След миг от коридора долетя смехът им.

Джонас се почувства унижен.

— Лека нощ, Тери — каза той, стана и тръгна към палубата, без да докосне вечерята си.

Морето беше спокойно, но от изток се задаваха облаци. Джонас се загледа в отражението на луната, което танцуваше по тъмните води

на Тихия океан. Замисли се за Меги. Още ли я обичаше? А нима това имаше вече някакво значение? Продължи да гледа водата, а стомахът му се сви отново. Не си даваше сметка, че доктор Франк Хелър го наблюдава от горната палуба.

Събуди се малко преди разсъмване. Каютата му беше съвсем тъмна и за момент той не можа да си спомни къде се намира. Когато си спомни, го обзе страх. Само след няколко часа щеше да е на също толкова тъмно място, но над главата му щеше да има повече от десет хиляди метра вода. Затвори очи и се опита отново да заспи. Не можа. Час по-късно на вратата му почука Ди Джей, за да го събуди.

Беше време.

СПУСКАНЕ

Глайдерът на Ди Джей вече беше на десет метра под водата, когато Джонас излезе на палубата с неопреновия си костюм. Беше хапнал малко и бе взел две от жълтите си хапчета за спускането, а други две бе прибрал в джоба на гърдите си. Въпреки хапчетата продължаваше да се чувства неспокоен. Стигна до глайдера и пропълзя внимателно през задната част.

Стоманеният кабел от гигантската лебедка бе закачен за механичната ръка на глайдера на Ди Джей и сега бе потопен във водата. Самото окачване се бе оказало доста по-трудно, отколкото бяха очаквали, и в края на краищата се бе наложило да спуснат водолаз, който да закрепи накрайника както трябва.

От двете страни на кораба имаше две по-малки лебедки, предназначени за спускането на двата глайдера във водата. Апаратът на Джонас бе закачен за едната и тя започни да го спуска над вълните. Двама водолази, уловили се на въжето, го придружиха до долу. Голямата лебедка на кърмата трябваше да спусне стоманеното въже и след това да изтегли повредения UNIS. Легнал по корем в глайдера, Джонас видя как двамата водолази откачат въжетата. Видя и Тери — беше се облегнала на парапета на палубата и го наблюдаваше. Вълните заляха носа и лицето ѝ изчезна. Единият от водолазите почука по конуса на носа и му даде знак, че всичко е наред. Глайдерът беше освободен от въжетата. Джонас запали двата двигателя, увеличи оборотите и насочи подводницата си към дълбините.

Апаратът реагира веднага. Джонас имаше чувството, че е доста по-тежък и дори по-тромав от плитководния вариант, който бе пилотирал преди години. Независимо от всичко нямаше друга подобна машина, която да съперничи на „Абис Глайдер II“. Настигна Ди Джей на четирийсет метра дълбочина.

Погледите им се срещнаха, Ди Джей се усмихна, а Джонас вдигна палец нагоре.

— Още сме далеч от красотата, професоре — долетя гласът на Ди Джей по радиото.

Джонас избута лоста за управление напред и четириметровият глайдер започна да се спуска. Ди Джей го последва. Кръжаха на трийсет градуса един от друг и бавно се спускаха в спирала.

След няколко минути водата започна да тъмнее, стана сивкава и накрая — съвсем черна. Джонас погледна дълбокомера — едва четиристотин метра. Положението на тялото му се струваше странно. Ако не бяха специалните колани, би се плъзнал напред и главата му щеше да се удари в стъкления конус. Успокой се и дишай, каза си, това е само началото.

— Всичко наред ли е, Тейлър? — чу той по радиото гласа на доктор Хелър. Сякаш намекуваше нещо. Хелър трябваше да следи жизнените им функции на мониторите на кораба и Джонас си даде сметка, че няма как да не забележи учестения му пулс.

— Да, добре съм — отвърна той. Пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху чернотата напред. Бореше се с желанието си да запали прожектора — още нямаше смисъл да хаби енергия.

Пред очите му започнаха да се появяват странни морски създания, които излъчваха мека бяла светлина. Дълбоководни животни, каза си той. Това беше особена група риби, сепии и скариди. Еднометрова змиорка застана пред прозрачния конус и отвори уста, сякаш искаше да го нападне. Челюстта ѝ се разтвори, показаха се многобройни остри зъби. Джонас почука с ръка по стъклото. Змиорката се отдалечи в тишината. Отнякъде се появи дълбоководна риба въдичар. Над устата ѝ светеше странна светлина. Джонас знаеше, че този вид има дълго пипало, чийто край светеше точно както коремчето на светулка. Малките риби, привлечени от светлината, попадаха право в широко отворената уста на рибата.

Джонас почувства, че става студено. Погледна външния термометър. Температурата на водата беше около десет градуса. Завъртя копчето на термостата, за да затопли капсулата.

Тогава го обзе страхът — вълната тръгна от стомаха му, накара го да удари главата си в стената. Имаше чувството, че е погребан жив в ковчег, че не може да се измъкне, че не може да види каквото и да било. Тялото му се обля в пот, задиша учестено, неравномерно.

Посегна към другите две хапчета, но се отказа, защото имаше опасност да превиши дозата. Вместо това запали прожектора.

Лъчът не откри пред погледа му нищо, само още повече подчерта тъмнината. Все пак свърши работа, защото му даде възможност да се ориентира. Джонас пое дъх и забърса потта от челото си. Намали температурата, хладният въздух също му помогна.

— Защо ти е светлината, професоре — обади се Ди Джей по радиото. — Нарезданията са ясни.

— Проверявам дали работят прожекторите — отговори Джонас. — Ти как си?

— Всичко е наред, струва ми се. Стоманеното въже се омота около ръката като телефонен кабел.

— Ди Джей, ако проблемът е сериозен, би трябвало да се върнем...

— Не е необходимо, професоре. Всичко е наред. Когато стигнем дъното, ще завъртя машината пет-шест пъти и ще го размотая.

Ди Джей се засмя, но Джонас долови тревогата в гласа му. Обади се на ДеМарко.

— Ди Джей каза, че стоманеното въже се е усукало около механичната ръка. Можете ли да направите нещо там, горе?

— Не. Ди Джей е овладял проблема. Ще следим ситуацията. Ти се съсредоточи върху това, което правиш. Край.

Джонас погледна часовника си. Вече се спускаха четирийсет и пет минути. Разтри очи и се опита да раздвижи долната част на тялото си, пристегнатата в коланите.

В капсулата беше ужасно тясно. Единствено червените отблясъци от пулта за управление му даваха усещане за посоката, помагаша му да не изгуби разсъдък си. Джонас усети отново признаците на клаустрофобията, но този път не запали 7500-ватовия прожектор. Погледът му се плъзна по тъмната вътрешност на капсулата. Налягането на водата вън беше достигнало осем тона на квадратен сантиметър. Вторачи се в тъмнината и потрепери от ужас. Вече преминаваше 10 500 метра дълбочина — никога не се бе спускал толкова надолу.

Почувства, че леко му се вие свят. Надяваше се това да се дължи на богатата на кислород смес, която дишаше, а не на хапчетата. Погледът му се премести от мастилената вода върху пулта за

управление. Температурата вън беше осем градуса, но се повишаваше. Осем и пет десети, девет...

— Пристигаме, Ди Джей — извика Джонас по микрофона на шлема си.

— След малко ще навлезем в топлите течения, професоре — отговори Ди Джей. — Когато минаваме над подводните кратери, ще стане много горещо. Виждаш ли онази колония светещи червеи?

— Къде? — попита Джонас. Вгледа се внимателно, но не видя нищо.

— Малко вдясно. Поизчакай. Черният облак от онзи кратер ги е закрил.

Джонас имаше чувството, че сърцето му ще изскочи. Черният облак от кратера. Напомняше гъсто кълбо смог, надвиснало над металургичен завод. Тук черната вода се стелеше като гъста пелена. Ето защо бялото видение беше изчезнало така внезапно от погледа му преди години! Просто го бе скрила черната пелена от някой подводен кратер!

— Тейлър! — стресна го гласът на Хелър. — Какво става с теб? Пулсът ти ще счупи монитора!

— Добре съм... просто съм възбуден, това е всичко. — Джонас погледна термометъра. Ставаше все по-горещо. Двайсет градуса, дваайсет и пет... продължаваше да се покачва. Двайсет и осем. Вече бяха в горещата зона, поддържана от термалните извори.

— Професоре, запали прожектора си — обади се Ди Джей. — Не бива да приближаваш кратерите, защото водата, която изпускат, може да стопи обшивката на глайдера.

— Благодаря за предупреждението, Ди Джей. — Джонас запали прожектора и видя пет-шест кратера, някои от които високи по десет метра. Кратерите... Джонас познаваше много добре причудливите геологически образувания. Когато свръхнагорещената вода от термалните извори излизаше нагоре, по стените на пукнатината се отлагаха сяра, мед, желязо и други минерали, които постепенно образуваха издатини, подобни на малки вулкани. Водата, която излизаше от тях, изглеждаше черна заради високото съдържание на сяра и приличаше на дим.

Докато минаваше през черния пласт между два от кратерите, Джонас не виждаше буквално нищо. Температурата изведнъж стана

осемдесет градуса. След това се отдалечи и лъчът на прожектора проряза пътека в тъмнината.

Джонас Тейлър отвори широко очи, стъписан от гледката. Ди Джей беше нрав — намираха се в друг свят.

ДЪНОТО

Джонас дръпна лоста и намали ъгъла на спускане. Увисна на пет метра над дъното, за да изчака Ди Джей.

Пред себе си видя купища гигантски миди, съвсем бели и блестящи, по около трийсет сантиметра в диаметър. Около кратерите имаше хиляди такива — сякаш се молеха на своя бог. Проекторът освети дъното и Джонас видя стотици съвсем бели светещи членестоноги, крабове и омари албиноси, съвсем слепи.

Джонас знаеше, че много водни видове, населяващи тъмните дълбини, излъчват своя собствена светлина било чрез вещества, наречени лусиферини, било чрез бактерии, които живеят в телата им. Природата беше дарила тези същества със светлина, за да могат да привличат плячката си и да се откриват помежду си.

Живот. Разнообразието на видовете в големите дълбочини бе изумило учените, които до откриването им бяха смятали, че животът е невъзможен без слънчева светлина. Джонас се изпълни със страхопочитание. Намираще се в дълбочината „Челинджър“. В това най-усамотено място на земята природата бе намерила начин да създаде живот.

До една колония големи миди и стриди Джонас видя колония едри светещи червеи, които се носеха като спагети в топлото течение. Бели и флуоресциращи, освен в двата края, които бяха червени като кръв. Бяха дълги по три метра и дебели десетина сантиметра и толкова много, че не бе възможно да се прецени дори съвсем приблизително броят им. Хранеха се с бактерии от водата. С тях на свой ред се хранеха змиорки и други дълбоководни риби. Странна хранителна верига на дъното на океана, потънал във вечна тъмнина. Кой вид беше на върха на тази верига? Някакви гигантски сепии? Неизвестни организми? На повече от десет километра под повърхността на океана, защитен от огромното налягане само от няколко сантиметра свръхустойчив материал, Джонас се почувства благодарен, че се е заблудил за съществуването на мегалодона.

Намали скоростта. Виждаше лъча на другия глайдер, който приближаваше отзад. Включи радиостанцията.

— Можеш да застанеш пред мен, Ди Джей. Води.

Глайдерът на Ди Джей „прелетя“ над Джонас — на достатъчно разстояние, за да не го закачи със стоманеното въже, но все пак да имат визуална връзка помежду си.

— Стената на каньона трябва да е вдясно от вас, приблизително на петдесет метра — долетя гласът на ДеМарко по радиото.

Джонас тръгна след Ди Джей малко над дъното и скоро видя отвесната стена на подводната планинска верига. Влязоха в клисура, оградена от високи стени. Сякаш Бог бе взел Големия каньон от Съединените щати и го бе потопил тук, на единайсет хиляди метра дълбочина. Джонас се замисли за времето — тези планини бяха поне на 200 милиона години. Продължи да маневрира в каньона, без да изпуска от поглед глайдера на Ди Джей.

— Тук морето не е много спокойно, професоре — каза Ди Джей по радиото. — Внимавай. — Сякаш по сигнал опашката на глайдера му започна да се клати като опашка на куче. — Възможно е да има и ново срутване.

— Надявам се да не си прав — отвърна Джонас. — Виждаш ли нещо?

— Още не, но на радара улових сигнал от повредения апарат. На север по каньона. Ще го видиш. След малко ще стане по-широко. Преди да излезе от строя, роботът беше на около трийсетина метра от отвесната стена, вляво от нас.

Джонас погледна вдясно. Стените се раздалечиха и на тяхно място се появи вездесъщата тъмнина. Стената вляво все още се виждаше и се губеше от погледа високо нагоре.

На таблото замига червена лампичка.

— Ето го — каза Ди Джей след дълго мълчание.

Черупката на повредения апарат напомняше купчина старо желязо. Беше погребана под няколко скали. Ди Джей намери глайдера си над останките и ги освети.

— Ти си на ред, професоре. Разгледай всичко както трябва.

Джонас се приближи. Насочи лъча си към обшивката и бавно премина от другата страна. Нещо се е променило, помисли си той,

когато огледа отломките наоколо. Апаратът бе променил положението си.

— Виждаш ли нещо? — попита Ди Джей по радиото.

— Още не — отговори Джонас и затърси с поглед нещо бяло. Приблужи се още. *Ето го!* — Ди Джей! Не мога да повярвам! Мисля, че открих зъба. — Джонас едва сдържаше вълнението си. Протегна механичната ръка на глайдера си, намести я над триъгълния бял предмет, после го вдигна внимателно от купчината сира и желязо.

— Ей, професоре — подвикна Ди Джей и се разсмя истерично.

Джонас се вгледа в бялото нещо, което бе открил на единайсет километра под водата.

Беше останка от морска звезда, албинос.

МЪЖКИЯТ

Тери Танака, Франк Хелър и Алфонс ДеМарко щяха да паднат от столовете си. От смях. Не можеха да се сдържат. Джонас ги чуваше по радиото. За момент му мина през ум да блъсне глайдера си в отвесната стена на каньона.

— Извинявай, но ми стана смешно — каза Ди Джей. — Искаш ли да се посмеееш на моята глупост? Виж механичната ми ръка.

Джонас вдигна поглед. Стоманеното въже се бе увило десетина пъти около металния крайник, който едва се виждаше отдолу.

— Ди Джей, това не е смешно. Трябва да размотаеш въжето.

— Не се безпокой. Ще се оправя. Започвай да разчистваш отломките.

— Тейлър! — извика ДеМарко по радиото. — Може би си смятал, че е двайсетметрова морска звезда, а?

Чу се високият смях на Тери.

Джонас спусна механичната ръка и се опита да се съсредоточи върху задачата си. Кръвта му кипеше, челото му се покри с капчици пот. Разчисти отломките около повредения робот само за няколко минути.

— Добре, професоре — отбеляза Ди Джей, който бавно въртеше механичната ръка на глайдера си обратно на часовниковата стрелка. Постепенно стоманеното въже започна да се отпуска.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Джонас.

— Не, ще се справя. Чакай ме.

Джонас издигна глайдера си на пет метра над дъното. Масао беше прав. Всички бяха прави. Сега не се съмняваше, че е халюцинирал, че е позволил на въображението си да се зарее в бездната, че е нарушил основното правило на дълбоководните експедиции. Една грешка, едно мигновено отвлечане на вниманието, и

край — това бе струвало живота на екипажа му и собствената му репутация като акванавт.

Какво му оставаше сега? Замисли се за Меги. Не се съмняваше, че тя ще поиска развод. Той я бе изложил. Тя бе потърсила любов и подкрепа от Бъд Харис, най-добрия му приятел, а той бе посветил живота си на една халюцинация. Днешното му спускане в дълбочината „Челинджър“ и грешката му с морската звезда щяха да го направят за посмешище пред колегите му. Морска звезда! По дяволите!

Пийп.

Звукът го стресна. Джонас погледна радара. На екрана се бе появила червена точка, която приближаваше бързо.

Пийп. Пийп. Пийп. Пийп...

Пулсът му се ускори. Обектът беше много голям.

— Ди Джей, виж радара си.

— Радарът ми... Охооо, какво, по дяволите, е това?

— ДеМарко!

Алфонс ДеМарко бе престанал да се смее.

— И ние го виждаме, Джонас. Ди Джей успя ли да размотае въжето?

Джонас погледна нагоре. Механичната ръка се въртеше бясно, оставаха още няколко намотки.

— Още не. Колко голям е обектът според вас?

— Джонас, успокой се. Знам какво си мислиш. Според ДеМарко обаче става дума за пасаж риба.

Джонас продължаваше да гледа радара си, без да е убеден. Обектът се бе насочил право към тях, сякаш глайдерите го привличаха...

— Ди Джей, спри да движиш ръката — каза Джонас.

— Моля? Почти съм...

— Изключи всичко, всички системи. Веднага! — Джонас изключи хранването, прожекторът му угасна. — Ди Джей, ако това е мегалодон, привличат го вибрациите и електрическите импулси на глайдерите ни. Изключи всички системи.

Пулсът на Ди Джей се ускори. Той спря механичната ръка.

— Ал, какво да направя?

— Тейлър се е побъркал. Закачи въжето за работа и се махайте оттам.

— Ди Джей... — започна Джонас, но млъкна. Погледът му улови масивен силует, който се движеше на по-малко от петстотин метра. И светеше.

СИЯНИЕТО

Прожекторът на Ди Джей угасна и двата глайдера потънаха в мрак. Джонас не виждаше ръцете си, но усещаше, че треперят. Беше готов да включи прожектора.

Обектът се появи пред погледа му — неясно бяло сияние, което кръжеше сред околния мрак. Сякаш преценяваше жертвата си. Беше на около петстотин метра и бавно приближаваше.

Гърлото на Джонас се сви. Зърна конусовидната муцуна, триъгълната глава, напомнящата полумесец опашка. Прецени, че мегалодонът е дълъг поне петнайсет метра и тежи около петнайсет тона. Беше съвсем бял. Флуоресцираше като гигантските миди, като големите червеи. Звярът се обърна и застана успоредно на скалната стена. Джонас видя долните му перки. Беше мъжки.

Шепотът на Ди Джей долетя по радиото:

— Добре, професор Тейлър, кълна се, че ти вярвам. Какъв е планът ти?

— Стой спокойно, Ди Джей. В момента ни преценява. Не е сигурен дали ставаме за ядене. Не се движи, за да не го предизвикаш.

— Тейлър, какво става? — проехтя гласът на Хелър в капсулата.

— Франк, мълчи — прошепна Джонас. — Наблюдава ни.

— Ди Джей? — прошепна Тери.

Ди Джей не отговори. Беше хипнотизиран от размерите на съществото, парализиран от страх.

Джонас знаеше, че имат само един шанс. По някакъв начин трябваше да се измъкнат от топлия пласт и да се издигнат до ледената вода. Мегалодонът нямаше да ги последва. Почувства, че в глайдера става горещо. Плувал в пот, видя как белият отблясък нараства, как става по-ярък. Джонас зърна синкавосивото око.

Чудовището приближаваше право към тях.

В мастилената тъмнина приличаше на призрак. Отворената паст, редиците остри зъби...

Джонас запали прожектора и освети очите на мегалодона. Чудовището извъртя рязко глава встрани и с мощен тласък на опашката изчезна в тъмнината като светкавица.

— По дяволите, професоре! — извика Ди Джей по радиото.

Вълната, предизвикана от петнайсеттонното туловище, блъсна двата глайдера с невероятна сила. Глайдерът на Ди Джей се завъртя и изпълна стоманеното въже. Апаратът на Джонас се блъсна в стената на каньона с опашката. Двете витла се счупиха.

Мегалодонът се появи отгоре и изведнъж се спусна към повредения глайдер, който лежеше обърнат наопаки в основата на стената. Джонас отвори очи и видя как белият отблясък изпълва капсулата. Огромната бяла уста на чудовището се отвори и се показаха двайсетсантиметровите зъби. Джонас затвори очи и за миг се почувства благодарен, че ще умре от огромното налягане, преди да попадне между тези зъби.

В последния момент мегалодонът се отказа от нападението и направи рязък завой, като се отдалечи от дъното. Водната струя, изтласкана от опашката му, претърколи безпомощната машина няколко пъти, която най-накрая спря, обърната на дясната си страна в самата основа на стената.

Джонас почувства как по челото му се стича топла течност и загуби съзнание.

ПЛЯЧКАТА

Ди Джей Танака ускори глайдера си нагоре под ъгъл от деветдесет градуса. Не обръщаше внимание на непрестанните подканяния по радиото да се обади, предпочиташе да се съсредоточи върху конкретния си проблем. Кръвта пулсираше в слепоочията му, но ръцете му бяха спокойни. Знаеше, че залогът е голям, че играта е на живот или смърт. Пристрастеният към силни усещания младеж се усмихна.

Хвърли поглед назад. Бялото чудовище се отдалечи рязко от стената на каньона и полетя нагоре като балистична ракета. Ди Джей прецени, че има преднина от около петстотин метра. Студеният слой беше на километър над него. Нямаше да е лесно.

Глайдерът се скри в черната вода от кратерите. Ди Джей отново погледна назад. Мегалодонът не се виждаше. Провери температурата на водата. Падаше. Ще успее, каза си.

Отблясъкът от дясната страна на капсулата се появи за част от секундата пред очите на Ди Джей, след което гигантската челюст се впи странично в глайдера. Все едно че локомотив се врязва в лека кола. Ди Джей се опита да изкрещи, но хрущенето на корпуса го оглуши, черепът му се счупи и разкъса мозъка му.

Мегалодонът подуши топлата кръв с ноздрите си и сетивата му затрептяха от удоволствието. Стисна челюстта си още по-силно, но не можа да се добере до тялото на Ди Джей.

Впил зъби в глайдера, звярът се спусна към топлите течения в дълбините.

Джонас се свести сред пълен мрак. Тишината беше страховита. Почувства остра болка в крака си. Стъпалото му се бе заплело в нещо. Освободи го и се обърна. Топлата течност бе засъхнала в очите му.

Избърса я. Даде си сметка, че е кръв, макар че в тъмнината не виждаше ръката си.

Колко време бе стоял така?

Беше изключил захранването и в капсулата бе ужасно горещо. Предположи, че глайдерът е легнал на дъното. Протегна ръка, за да напипа пулта за управление, но установи, че се е изплъзнал от коланите и се намира в задния край на капсулата. Пропълзя напред, напипа пулта и копчето за захранването. Включи го, но не се случи нищо. Глайдерът беше безжизнен.

Някъде горе видя нещо. Светъл отблясък в пластмасата. Бяло сияние. Джонас припълзя още напред и проточи врат, за да види по-добре.

Видя мегалодона, който бавно приближаваше към дъното. В устата му имаше нещо странно.

— О, боже! — изпъшка Джонас, когато разбра какво е това.

Глайдерът на Ди Джей беше между челюстите на чудовището, а хлабавото стоманено въже се бе омотало около туловището му.

Франк Хелър седеше замръзнал на стола си.

— Трябва да разберем какво става долу — каза той и посочи непоказващите нищо монитори.

Тери продължаваше да прави напразни опити да се свърже по радиото.

— Ди Джей? Ди Джей, чуваш ли ме?

ДеМарко говореше възбудено с капитан Бар по вътрешния телефон. Той и хората му бяха на кърмата, край огромната макара.

— Франк, Леон казва, че стоманеното въже се движи. Глайдерът на Ди Джей все още е закачен за него.

Хелър скочи на крака и посочи монитора, на който се виждаше лебедката на кърмата.

— Трябва да го изтеглим, докато е още жив — каза той. — Ако има проблеми със захранването, това е единственият му шанс.

— Ами Джонас? — попита Тери.

— Няма как да стигнем до него — отвърна ДеМарко. — Все пак имаме възможност да спасим брат ти.

Хелър се наведе напред и извика в микрофона:

— Леон, там ли си?

— Готови ли сме да го изтеглим? — прогърмя гласът на капитана.

— Тегли.

Джонас замръзна на мястото си, защото видя корема на мегалодона точно над главата си. Хищникът продължаваше да стиска със зъби останките на глайдера, без да обръща внимание на стоманеното въже, което се бе усукало около него.

Джонас се вгледа и долови някакво движение във водата. Въжето започваше да се изпъва. След секунда то се вряза в бялата кожа на огромната акула и притисна задната ѝ перка.

Смазващата прегръдка на въжето причини страхотна болка на чудовището. В пристъп на ярост то започна да се мята, правейки напразни усилия да се освободи. Колкото повече се съпротивляваше обаче, толкова повече се затягаше въжето.

Джонас гледаше борбата на звяра, занемаял от удивление. Тъй като гръдните му перки бяха обездвижени, не можеше да стабилизира тялото си във водата. Движенията му предизвикваха мощни вълни, които се блъскаха в стената на каньона, но не водеха до нищо — само изчерпваха силите му.

След няколко минути хищникът престана да се мята и гърчи и застана неподвижно. Единственият признак на живот беше движението на хрилете. Плененият мегалодон започна бавно да се изкачва нагоре, теглен от въжето на „Кику“.

Падината потрепери от предсмъртните мятания на мъжкия мегалодон.

ЖЕНСКАТА

Появи се изневиделица, точно над Джонас. Мъртвешкото бяло сияние осветяваше тъмата като огромна луна. Минаха няколко секунди, докато туловището премине цялото над главата му. Докато не видя огромната опашка, Джонас имаше чувството, че над него е някаква подводница.

Женският мегалодон беше поне с пет метра по-дълъг от мъжкия и тежеше повече от двайсет тона. И най-лекото разклащане на огромната опашка предизвикваше силна ударна вълна, която блъскаше повредения глайдер и го тласкаше навътре в каньона. Джонас напрегна сили и опита да се опре в стените, за да не пострада. Притисна лице до прозрачния конус и видя как женската приближава мъжкия, който все още се бореше със стоманеното въже.

Женската се приближи, после рязко се спусна напред и заби острите си зъби в корема на мъжкия. От сблъсъка по-малкият мегалодон излетя на двайсет метра нагоре. Острите зъби на женската разкъсаха корема му. Показаха се сърцето и стомахът. Въжето от кораба се вряза още по-дълбоко и мъжкият продължи да се издига, докато женската преглъщаше голямото парче месо. После тя се устреми нагоре заедно с кървящия труп и продължи да къса месо и вътрешности от него. Беше бременна, вероятно скоро щеше да роди и гладът ѝ, заради малките, беше неутолим. Не желаше да изостави храната, макар и вече да бе попаднала в студената вода, в която никога не се бе осмелявала да навлезе. Топлата кръв на мъжкия обаче я обливаше и тя не усещаше студа така силно. Продължаваше да се храни, да ръфа огромни късове плът от раната.

Джонас си даде сметка, че се е изкачила твърде високо, че вече се движи в студените води. Видя как бялото петно изчезва някъде там, горе. Отново го обгърна мракът.

Тери, ДеМарко и Хелър излязоха на палубата и застанаха край парапета на борда, където още десетина души от екипажа очакваха да се появи приятелят им. Капитан Бар се вгледа в лебедката и забеляза, че е натоварена прекомерно.

— Не знам какво има в другия край на въжето — отбеляза той, — но със сигурност е много по-тежко от глайдера на Ди Джей.

СПАСЕНИЕ

Джонас съзнаваше, че ако не действа бързо, скоро ще се задуши. При удара крилата на глайдера се бяха смачкали, двигателят не работеше. Нямахте как да се издигне с повредения апарат. Трябваше да намери лоста и да освободи спасителната капсула.

Джонас беше плувнал в пот. Отново се почувства замаян. Не знаеше дали това се дължи на загубата на кръв или на липсата на достатъчно кислород. Клаустрофобията и страхът отново изопнаха нервите му. Заопипва пода под корема си и намери капака на малкия багажник. Надигна се и извади оттам резервна бутилка кислород. Отвори крана и пусна в капсулата спасителната струя въздух.

След това пристегна тялото си в коланите, напипа капака, под който бе скрит лостът за освобождаване на спасителната капсула, и се приготви.

Дръпна лоста. Ярка експлозия раздра тъмнината зад него и капсулата полетя нагоре, към повърхността. Имаше два къси стабилизатора, но продължаваше да се върти от първоначалния тласък.

Постепенно скоростта намаля и Джонас започна да се изкачва плавно. Прозрачната капсула се издигаше доста бързо, но въпреки това щяха да минат няколко часа, преди да достигне повърхността. Трябваше да издържи студа. Дрехите му бяха подгизнали от пот, а температурата падаше стремително.

На зелената повърхност на океана се появиха мехурчета розова пяна. След това се показва огромната бяла глава на мъжкия мегалодон. Стоманеното въже все още поддържаше останките от трупа около дългия гръбначен стълб. Накрая висеше опашката. Екипажът на „Кику“ наблюдаваше смаян как останките на наръфаното чудовище се издигнаха над водата и бяха спуснати на палубата. Оплетен във въжето, от устата му стърчеше смачканият глайдер на Ди Джей.

Тери се свлече на колене и се вторачи обезумяла в непонятната трагедия пред очите ѝ.

След двучасово изкачване в капсулата Джонас беше почти в безсъзнание от студа и загубата на кръв. Не усещаше ръцете и краката си. Все още не виждаше нищо в тъмната вода, но знаеше, че ако издържи, светлината ще се появи скоро.

Франк Хелър свали бинокъла си и огледа водната повърхност с невъоръжени очи. От мостика се виждаха и трите спасителни лодки, които претърсваха околността на кораба.

До него край парапета стоеше ДеМарко.

— Военните хеликоптери трябва да дойдат скоро — каза той.

— Твърде късно е. Ако не се появи до десетина минути... — Хелър не довърши изречението. И двамата знаеха много добре, че ако Джонас не е бил убит от мегалодона, ще умре от студа.

Хелър погледна за стотен път огромната глава и останките от чудовището на палубата. Няколко учени от екипажа го изследваха. Един от тях правеше снимки.

— Ако това нещо е убило Ди Джей — заговори Хелър, — какво, по дяволите, е убило самото него?

ДеМарко се вторачи в окървавената глава.

— Не знам — отговори той. — Със сигурност обаче не е било подводно срутване.

Тери седеше на кърмата на една от лодките, която се клатеше върху вълните. Взираше се във водата, за да открие капсулата на другия глайдер. Нямаше време за скръб, докато не я намереха. Искаше да открие Джонас, докато все още не е станало късно.

— Ще направя завой назад — каза Леон Бар, който управляваше лодката.

— Чакай! — извика Тери, защото бе зърнала нещо във вълните. — Ето там.

Малкият винилов флаг едва се виждаше над повърхността. Леон приближи лодката. През прозрачната повърхност на капсулата видяха тялото на Джонас.

— Жив ли е? — попита Леон и се наведе през борда.
— Да — отвърна Тери с облекчение. — Жив е.

ПРИСТАНИЩЕТО

Франк Хелър нямаше представа как новината се бе разчула толкова бързо. „Кику“ бе стигнал до пристанище Аура на остров Гуам за по-малко от дванайсет часа, а вече ги очакваха два телевизионни екипа от Япония и един от местната телевизия, както и множество репортери и фотографи. Те наобиколиха Хелър в момента, в който той слезе на сушата, и започнаха да го засипват с въпроси за гигантската акула, за мъртвия акванавт, за оцелелия учен, докаран с хеликоптер преди това, за да му бъде оказана медицинска помощ.

— Професор Тейлър е получил сътресение на мозъка. В момента има симптоми на хипотермия и е загубил много пръв, но, както ме увериха, ще се възстанови бързо — каза им Хелър. Камерите бяха насочени към него, но когато кранът вдигна нагоре останките на мегалодона, всички се втурнаха нататък, за да снимат.

Една настойчива репортерка, японка, насочи микрофона си към Хелър.

— Къде ще откарате акулата?

— Останките ще бъдат транспортирани в института „Танака“ при първа възможност.

— Какво се е случило с трупа?

— Все още не можем да кажем със сигурност. Възможно е да е бил разкъсан от въжето, в което се е заплел.

— По-скоро е ръфан — обади се оплешивяващ американец с рошави вежди. — Възможно ли е да има още една акула?

— Възможно е, но...

— Някой видя ли...

— Смятате ли, че...

Хелър вдигна ръка.

— Моля, моля... Един по един. — Кимна на едър мъж от местен вестник, който бе вдигнал химикалката си нагоре.

— Докторе, всъщност искаме да знаем дали е безопасно да влизаме във водата.

Хелър говореше уверено.

— Нека успокоя страховете ви. Ако в Марианската падина има и други такива акули, от повърхността ги делят няколко километра ледена вода. Ясно е, че заради нея те са стояли в дълбочините поне два милиона години. Може би ще останат там още няколко милиона.

— Доктор Хелър?

Хелър се обърна. Пред него бе застанал Дейвид Ейдашек.

— Професор Тейлър не е ли океански палеонтолог? — попита той невинно.

Хелър погледна крадешком към тълпата.

— Да. Има някои изследвания за...

— Това са нещо повече от изследвания. Доколкото разбрах, той има хипотеза за тези... праисторически акули. Наричат ги мегалодони, струва ми се.

— Да, добре. Мисля, че трябва да оставим доктор Тейлър сам да разяснява хипотезите си. Сега, ако не...

— Нима това е...

— Ако не възразявате, трябва да прекратим. Очаква ни много работа.

Хелър тръгна през тълпата, без да обръща внимание на въпросите, с които го обсипваха.

— Дай вдясно! — прогърмя глас някъде отзад. Леон Бар се бе заел със свалянето на трупа на кея.

Някакъв фотограф си проби път напред и извика:

— Капитане, може ли да ви направим снимка с чудовището?

Бар махна с ръка на краниста. Главата на мегалодона спря във въздуха. Гръбнакът висеше, опашката се влачеше по кея, устата бе отворена към небето. Фотографите се втурнаха да заемат подходящи места, но трупът беше толкова дълъг, че трудно можеше да се побере в кадър. Бар застана под голямата глава и се обърна към тях. Силният мъж приличаше на малко дете пред чудовищния хищник.

— Усмивка, капитане — извика някой.

Бар продължи да гледа мрачно.

— Вече се усмихвам — отвърна той.

„МАГНАТ“

Меги лежеше на палубата на яхтата само по бикини. Слънцето галеше кожата ѝ, лъскава от плажното масло.

Винаги си казвала, че тенът стои добре на телевизионния екран. Бъд се изправи над нея по бански. Лицето му се губеше в ярката светлина.

Меги засенчи очи и примижа.

— Това е за теб, скъпи — каза тя с усмивка. — Но не сега. — Обърна се по корем и се вгледа в портативния телевизор. — Сега можеш да ми донесеш още едно питие.

— Разбира се, Меги — каза той и погледът му се плъзна надолу по гърба ѝ. — Всичко, което пожелаеш.

Бъд тръгна към каютата на „Магнат“, за да приготви водка с тоник.

След минута тя изкрещя името му. Бъд изтича на палубата. Меги бе седнала, притискаше кърпата към гърдите си и гледаше телевизора с отворена уста.

— Не мога да повярвам!

— Какво има? — попита Бъд и разтревожено отиде при нея. Главата на мегалодона, отворената, пълна със зъби уста, увиснала на крапа на „Кику“, запълваше екрана.

... възможно е това да е гигантската праисторическа акула, известна под наименованието мегалодон, прародител на днешната голяма бяла акула. Изглежда, никой не е наясно как е оцелял този екземпляр, но професор Джонас Тейлър, който беше ранен при улавянето му, може би ще е в състояние да отговори на някои от въпросите. Професорът в момента се лекува в болницата на Военноморския флот на остров Гуам.

Днес в Китай започнаха преговори за...

Меги хукна към каютата.

— Къде отиваш! — извика след нея Бъд.

— Трябва да се обадя в офиса.

Меги нахълта в капитанския мостик, докато се увиваше в кърпата.

— Телефон! — извика тя. Капитанът ѝ го посочи, като си позволи да задържи поглед върху гърба ѝ няколко секунди повече.

Меги набра нервно номера. Секретарката ѝ каза, че Дейвид Ейдашек се е опитвал да се свърже с нея цяла сутрин. Тя записа номера, даде поръчка и след няколко минути я свързаха с остров Гуам.

— Ейдашек.

— Дейвид, какво става, по дяволите?

— Меги! Цяла сутрин се опитвам да те открия! Къде си?

— Няма значение. Какво става там? Откъде се взе тази акула? Къде е Джонас? Успя ли някой да говори с него?

— Ей, чакай малко. Джонас е във военна болница на острова и пред стаята му има охрана, така че никой не може да припари. Акулата е съвсем истинска. Изглежда, си се заблуждавала за мъжа си.

Меги се почувства зле.

— Меги, чуваш ли ме?

— По дяволите! Това можеше да е репортажът на десетилетието! Джонас е сред главните участници, а аз пропуснах всичко!

— Така е, но Джонас е твой съпруг, нали? Може би ще ти разкаже за другата акула.

— Каква друга акула? — сепна се Меги.

— Тази, която са хванали и която е убила сина на Танака, е била почти изядена от друга. Всички говорят за това, но хората на Танака отричат. Може би Джонас ще се съгласи да говори с теб.

Меги се замисли.

— Добре, добре, ще дойда в Гуам, но дотогава не искам да изпускаш нищо. Опитай се да разбереш какво смятат да направят властите, за да открият другата акула.

— Меги, те дори не са наясно дали е изплувала на повърхността. Хората от „Кику“ се кълнат, че не са я виждали и че не би могла да изплува.

— Нрави каквото ти казвам. Ако ми намериш някаква вътрешна информация от надежден източник, ще получиш хилядарка

допълнително. Ще ти се обадя веднага щом кацна в Гуам.

— Ти си шефът.

Меги затвори. Бъд бе застанал зад нея.

— Какво става, Мег?

— Бъд, трябва да ми помогнеш. Познаваш ли някого на остров Гуам?

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

Военният полицай, който дежуреше пред стаята на Джонас в болницата на военноморска база „Аура“, стана и препречи пътя на Тери.

— Извинете. Нямам право да пускам журналисти.

— Не съм журналистка.

Полицаят я изглежда подозрително.

— Но и определено не приличате на роднина.

— Казвам се Тери Танака. Аз бях с...

— О... извинете ме. — Полицаят отстъпи встрани. — Извинете ме. И... моите съболезнования. — Той извърна поглед.

— Благодаря — каза Тери тихо и влезе в стаята на Джонас.

Той лежеше до прозореца, на челото имаше превръзка. Изглеждаше изтощен и блед.

— Съжалявам — промърмори той едва чуто. Гласът му беше слаб.

Тери кимна мълчаливо.

— Радвам се, че си добре.

— Говори ли с баща си?

— Да... ще бъде тук сутринта.

Джонас се обърна към прозореца, без да знае какво повече да каже.

— Тери, вината е моя...

— Не е вярно. Ти се опита да ни предупредиш. Ние ти се подигравахме.

— Не трябваше да оставя Ди Джей да се спусне. Трябваше да...

— Джонас, престани — прекъсна го Тери рязко. — Стига ми собственото ми чувства за вина, нямам нужда и от твоето. Ди Джей беше възрастен човек и съвсем определено не би те послушал. Да видим фактите такива, каквито са. Той държеше да се спусне въпреки предупрежденията ти. Всички ние сме потресени... ужасени. Не знам

какво ще стане сега. Не мога да мисля за бъдещето... — Бадемовите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Успокой се, Тери. Ела тук.

Тя седна на леглото му, прегърна го и се разплака на гърдите му. Той погали косата ѝ, опита се да я утеши.

След няколко минути Тери стана и избърса очите си.

— Това е рядко за мен. Никога не плача.

— Не е задължително вечно да стискаш зъби.

Тя се усмихна.

— Задължително е. Майка ми почина, когато бях много малка. Трябваше сама да се грижа за татко и Ди Джей.

— Как е баща ти?

— Съсипан е. Трябва да му помогна да се съвземе, а нямам представа какво да направя... Трябва ли да има погребение? Нямаме труп. — Сълзите отново замъглиха погледа ѝ.

— Поговори с ДеМарко. Нека организира церемонията.

— Добре. Искам да свърши всичко това. Искам да се върна в Калифорния.

Джонас я погледна за миг.

— Тери, все още не сме приключили с тази акула. Трябва да ти кажа нещо. В бездната имаше два мегалодона. Този, който извадиха на повърхността със стоманеното въже, беше разкъсан от друг, женски, по-голям. Женската тръгна нагоре след трупа...

— Джонас, няма страшно. Всички на борда гледаха. Нищо друго не се появи на повърхността. Хелър смята, че другата акула, женската, не би могла да оцелее в ледената вода. Ти сам го твърдеше...

— Тери, изслушай ме. — Джонас се опита да се надигне, но болката го принуди отново да се отпусне на леглото. — От мъжкия екземпляр изтече много кръв. Мегалодоните са като големите бели акули. Те не са топлокръвни като бозайниците, но телата им са топли. Някои учени наричат явлението гигантотермия. Това е способността на някои видове да поддържат висока телесна температура благодарение на големия телесен размер, забавения метаболизъм и топлоизолиращите свойства на външните тъкани...

— Джонас, престани да ми четеш лекции. Не разбирам.

— Мегалодонът може да поддържа висока телесна температура. Кръвта му се затопля вследствие движението на мускулите. Става дума

за десет-дванайсет градуса повече от околната температура, а теченията в падината са много топли.

— Какво означава това?

— Когато започнаха да изтеглят останките от глайдера на Ди Джей, мъжкият мегалодон се заплете във въжето. Видях как женската се издига с трупа му. Обливаше я топлата кръв на мъжкия. Видях я как се изкачи над топлия пласт и продължи нагоре, в студената вода.

— А колко топла може да е кръвта на мегалодона?

Джонас затвори очи, за да помисли.

— При положение че живее долу, в падината, може да се очаква, че е доста над трийсет градуса. Ако женската се е задържала близо до мъжкия, би могла да се изкачи до по-топлата вода на повърхността. Тя е много голяма, дваайсет метра ако не и повече. Акула с подобни размери би могла да измине разстоянието от дъното до повърхността за около половин час.

Тери се вгледа в него.

— Трябва да вървя. Искам да си починеш както трябва.

Тя стисна ръката му и излезе.

АКУЛИТЕ

Джонас се събуди и се вторачи в ръката си. Беше покрита със съсирена кръв. Намираще се в капсулата на глайдера, която се поклащаше на вълните. Слънцето блестеше през прозрачната материя, потънала наполовина под водата.

Сънувам, каза си той. Сънувам...

Пропълзя до прозореца, погледна небето. На хоризонта нямаше нищо.

Колко време съм бил в безсъзнание? Часове? Дни?

Водата отдолу искреше от слънчевите лъчи. Вгледа се в нея в очакване на акулата. Знаеше, че е някъде долу.

От сивите дълбини се появи мегалодонът. Летеше към него като ракета, с отворени челюсти, оголени зъби, черна паст...

Събуди се плувнал в пот, задъхан. Беше сам в болничната стая. Часовникът показваше 12,06 през нощта.

Отпусна се на мокрите чаршафи и се загледа в осветения от луната таван. Пое дълбоко дъх и издиша бавно.

Страхът си беше отишъл. Изведнъж си даде сметка, че се чувства много по-добре. Треската, лекарствата... нещо се бе променило. Гладен съм, помисли си той.

Стана от леглото и излезе в коридора. Нямаше жива душа. Някъде наблизо се чуваше телевизор.

В стаята на медицинските сестри завари военния полицаи, който седеше сам, с крака върху бюрото, ядеше огромен сандвич и гледаше късните новини по телевизията.

— Мистър Тейлър... станали сте.

Джонас се огледа.

— Къде е сестрата?

— Излезе за малко, сър. Казах й, че аз ще... наглеждам пациентите. — Взря се в превръзката на челото му и попита: —

Сигурен ли сте, че можете да ставате от леглото, сър?

— Къде мога да намеря нещо за ядене?

— Кафенето ще отвори чак в шест.

Джонас доби отчаян вид.

— Вземете малко от това — каза полицаят и му подаде половината от големия сандвич.

Джонас се вторачи в него.

— Не, не, няма нужда...

— Моля ви. Вземете го. Много ми е.

— Добре, благодаря. — Джонас взе сандвича и започна да яде. Имаше чувството, че не е слагал нищо в устата си дни наред. — Вкусно — отбеляза той между две хапки.

— Тук трудно се намира сандвич със салам и сирене — каза полицаят. — Единственото място, което знам, е от другата страна на острова. С колегите ходим дотам веднъж седмично само за да си спомним какво ядем у дома. Не знам защо не отворят нещо такова по-близо до базата. Струва ми се, че...

Младежът продължи да говори, но Джонас не слушаше. Кадрите на телевизионния екран привлякоха вниманието му. Рибари разтоварваха от лодките си на някакъв кей големи количества акули.

— Извинете ме — каза Джонас, — може ли да го усилите малко?

— Разбира се. — Полицаят усили звука и замълча.

... повече от сто акули бяха уловени в залива Замора. Недалеч от Сайпан местните рибари регистрираха рекорден улов за това столетие. Надяват се късметът да не ги изостави и утре. Също така дванайсет кита и двацет делфина излязоха в плитчините покрай северния бряг на Сайпан. За нещастие повече то от бозайниците измряха, преди спасителите да успеят отново да ги върнат в морето.

Други новини...

Джонас намали звука на телевизора.

— Сайпан — каза той. — Това е един от северните Мариански острови, нали?

— Да, сър. Третият по ред.

Джонас погледна встрани и се замисли.

— Какво има, сър? — попита младият полицаи.

Джонас се обърна към него.

— Нищо — отговори той и тръгна назад по коридора. После спря, върна се и подаде на младежа остатък от сандвича. — Благодаря — добави и тръгна бързо към стаята си.

Полицаят извика след него:

— Сър, наистина ли всичко е наред?

САЙПАН

Двуместният хеликоптер отскочи два пъти от прашната писта и едва тогава легна върху носачите си. Пенсионираният капитан от Военноморския флот Джеймс Макрейдс, или просто Мак, както го наричаха всички, погледни към пасажера си, който изглеждаше малко уморен след четирийсет и пет минутния полет.

— Добре ли си, Джонас?

— Добре съм. — Джонас пое дълбоко дъх.

Роторът на машината постепенно спря. Бяха кацнали на някакво временно летище. На дървена табела беше написано: ДОБРЕ ДОШЛИ В САЙПАН.

— Питам, защото изглеждаш кошмарно.

— Откакто напусна армията, не си започнал да летиш по-внимателно.

— Ей, приятелю, аз съм единственият наоколо, когото можеш да хванеш за тази работа. Особено в три часа сутринта. Какво, по дяволите, е толкова важно, че да трябва да летиш до този забравен от бога остров по това време?

— Спомена, че твой приятел рибар е попаднал на умрял кит. Искам да разгледам трупа.

— По това време на нощта? Човече, трябва да си намериш някоя мадама.

— Мак, важно е. Не се шегувам. Къде е приятелят ти? Не трябваше ли да ни чака тук?

— Погледни онази пътека вляво. Слез по нея на брега и ще видиш няколко завързани рибарски лодки. Филипе ще те чака на последната. Аз ще съм в кръчмата. Да се поналюскам. Когато се наиграеш, потърси ме там. Ако съм с жена, изчакай десет минути. Ако е грозна, почакай пет.

— Какво значение има, ако самият ти си се налюскал?

— Прав си, няма значение. Не забравяй, че трябва да платиш на Филипе половината предварително и другата половина, когато се

върнете. Иначе може да те остави да доплуваш сам до брега.

— Благодаря за съвета — каза Джонас. Видя как приятелят му куцука към зелената постройка от ръждясала ламарина, която беше нарекъл „кръчма“. Джонас вдигна раницата си и тръгна в противоположната посока, към брега. Звездите бяха скрити зад облаци, но Тихият океан беше гладък като стъкло.

Джонас Тейлър се бе запознал с Джеймс Макрейдс преди седем години, в това, което и двамата наричаха „флотски кукувичарник“. След инцидента със „Сийклиф“ Джонас бе прекарал няколко седмици в болница и още деветдесет дни в психиатрична клиника, за да преценят състоянието му. Тъкмо там военните лекари се бяха опитали да го убедят, че под водата е имал халюцинации. След два месеца „медицинска помощ“ Джонас бе изпаднал в дълбока депресия. Меги беше далеч, кариерата му бе рухнала. Не беше възможно да напусне клиниката, чувстваше се сам и предаден.

Докато не срещна Мак.

Джеймс Макрейдс живееше, за да не се подчинява на властите. Мобилизиран и изпратен да воюва във Виетнам на трийсет и три, Мак бе станал капитан, командир на 155-и щурмови хеликоптерен корпус, базиран в Камбоджа дълго преди американските въоръжени сили да се разположат там. Обученият във Флота да лети на машина „Кобра“ Мак бе оцелял от безумието във Виетнам, като сам бе решавал кога, къде и изобщо дали да се сражава. Ако някоя задача му се стореше нелепа, той не оспорваше заповедта, а чисто и просто правеше нещо друго. Когато му бяха наредили да бомбардира пътя за Хо Ши Мин, Мак бе строил ескадрилата си като за бой, после бе приземил машините в двора на една болница, бе грабнал група медицински сестри и бе прекарал деня по плажовете на остров Кон Сон. По-късно през нощта бе изпратил доклад за това колко храбро момчетата му са „оправили“ врага. Началниците му така и не бяха разбрали. При друг случай бе наредил да приземят един от хеликоптерите в делтата на някаква река и да го взривят. Мак бе докладвал, че ескадрилата му е била подложена на масиран обстрел, но въпреки това се е справила с превъзхождащата сила на врага. За проявената храброст Мак и момчетата му бяха получили медали.

Разбира се, това не означаваше, че капитанът и хората му не бяха видели истинско сражение. Чисто и просто, ако преценеше, че някоя мисия е безсмислена, той отказваше да рискува живота на момчетата си. Въпреки че, както се оказа, цялата война беше безсмислена.

След войната Мак бе останал във Флота като летец. Като горещ привърженик на свободната инициатива, той бе снабдявал дребните търговци от Гуам до Хавай с всичко под слънцето, при това с помощта на военни хеликоптери за ускоряване на доставките. Най-накрая един колега офицер бе разбрал за какво става дума, когато бе видял, че собствените му хора чакат на опашка, за да обикалят Хавайските острови с хеликоптер. Мак вземаше по петдесет долара на човек, като сред предлаганите услуги фигурираха осигуряването на кашонче бира и двацет минути с местна проститутка.

Инцидентът с „летищия бордей“ стана причина Макрейдс да бъде освободен от армията, да бъде изпратен в психиатрична клиника за задължителна диагноза и да прекара там известно време. Нямаше избор — ако не това, трябваше да лежи във военен затвор. Притиснат до стената, Мак бе започнал да се задушава, защото вече нямаше начин да демонстрира презрението си към властта. Тогава се запозна с Джонас Тейлър.

Според професионалното мнение на Мак, Джонас беше поредната жертва на играта на обвинения във Флота, на отказа на висшите началници да поемат отговорността за действията си. Поради това го смяташе за нещо като сродна душа и се чувстваше морално задължен да му помага.

Мак бе решил, че най-доброто средство за възстановяването на Джонас би било едно пътуване с кола. Отмъкването на хеликоптер от крайбрежната охрана бе лесно. Кацането на паркинга в един парк — детска игра. Трудното бе дошло по-късно. След като пируваха цяла нощ, на следващата сутрин двамата се върнаха в болницата пияни, оглупели и щастливи. Крайбрежната охрана намери хеликоптера си след два дни край едно автомобилно гробище. От двете страни на кабината беше нарисувана по една гола жена.

Оттогава двамата бяха много близки приятели.

Последната лодка, закотвена в плитката вода край брега, изглеждаше доста паянтова. Беше дълга едва шест метра, бе потънала доста ниско във водата, а по корпуса ѝ личаха останки от червена боя. На борда ѝ стоеше едър чернокож мъж, с мръсна памучна фланелка и джинси, който теглеше капан за раци.

— Извинете ме — заговори Джонас, когато наближи. Мъжът продължи да работи. — Извинете ме, вие ли сте Филипе?

— Кой се интересува?

— Аз съм професор Джонас Тейлър. Приятел на Мак.

— Мак ми дължи пари. Ти имаш ли пари?

— Не. Тоест имам достатъчно, за да ме закараш до умрелия кит, но не знам нищо за...

— Умрял гърбат кит плува на около две мили навътре. Ще ти струва петдесет щатски.

— Добре. Половината сега, половината, като се върнем. — Джонас показва банкнотите, за да ги види Филипе.

— Добре. Да тръгваме.

Джонас подаде дващест и пет долара, но веднага ги дръпна назад.

— Още нещо. Ще отидем дотам без мотор.

— Какво говориш, професоре! Да гребя две мили! Неее. Не ти ща парите.

— Добре. Удвояваме. Половината сега, останалите, като се върнем.

Островитянинът измери с поглед Джонас за първи път.

— Добре, стотачка. А сега ми кажи защо не искаш мотор.

— Да предположим, че не желая да безпокоя рибата.

Джонас искаше по някакъв начин да потвърди предположението си, че женският мегалодон е успял да изплува на повърхността. Големият улов на акули покрай бреговете на Сайпан подсказваше, че нещо безпокои популацията им край острова. Опитите за самоубийство на китовите и делфините също можеха да са следствие от присъствието на огромния хищник. Нито едното, нито другото обаче не бяха достатъчно категорично доказателство. Ако китът, открит от Филипе, беше убит от женската, следите от захапката щяха

да говорят сами за себе си. Отиването на гребла беше само необходима предпазна мярка.

Въпреки че Джонас се залови с едното весло, стигнаха до мястото след близо час. Голи до кръста и плувнали в пот, двамата мъже най-накрая опряха лодката в черния труп.

— Ето го, професоре. Акулите са я яли цял ден и не е останало кой знае какво.

Над водата се показваше гърбът на големия бозайник. Вонята беше нетърпима. Джонас побутна подутия труп с веслото. Беше твърде тежък, за да го преобърне.

— Какво се опитваш да направиш? — попита Филипе.

— Искam да видя от какво е умрял този кит — отговори Джонас.
— Можем ли да го обърнем?

— Двайсет и пет долара.

— Двайсет и пет? Смяташ да влезеш във водата за толкова?

— Неее. Много акули има. Виж там.

Джонас видя плавника.

— Това тигрова акула ли е?

— Да, тигрова. Не се безпокой, ако стане много нахална, ще я гръмна с патлака. — Филипе извади от колана си револвер.

— Филипе, моля те... без шум. — Джонас насочи фенерчето си към спокойната черна повърхност на океана. По борда на лодката се плискаха малки вълнички. Джонас изведнъж си даде сметка, че са много уязвими.

Малкият светъл лъч изведнъж попадна на нещо масивно, което бързо се движеше под водата — появи се само за миг и изчезна.

— Дявол да го вземе, професоре, какво беше това?

Джонас погледна Филипе. Очите на едрия негър бяха изпълнени със страх.

— Какво беше това?

— Под нас има нещо, професоре. Чувствам как водата вибрира. Нещо много голямо...

Дървената лодка се раздвижи. Най-напред бавно, после се завъртя обратно на часовниковата стрелка. Бяха попаднали във водовъртеж, в някакво бързо течение, предизвикано в дълбочината. Двамата се уловиха за бордовете, за да запазят равновесие.

Филипе извади револвера си и го насочи към водата.

— Самият дявол е под нас!

Хоризонтът се завъртя около тях. Джонас погледна във водата и почувства как косата на тила му настръхва. Нещо голямо и бяло се насочваше към повърхността!

Изведнъж отдолу изскочи огромен бял търбух и двамата изкрещяха. Филипе вдигна револвера и изстреля шестте патрона в него. Няколко секунди по-късно голямата тигрова акула захапа трупа на мъртвия кит и бликнаха фонтани кръв.

Лодката престана да се върти и застана неподвижно. Джонас освети с фенерчето си корема на мъртвата орка. Тогава и двамата с Филипе видяха — огромно отхапано място, дълбоко повече от метър, широко близо три.

— Боже мой! Какво е направило това? — Преди Джонас да успее да отговори, Филипе спусна във водата извънбордовия двигател и го запали.

— Не! Чакай! — извика Джонас. Моторът изръмжа и заработи. Филипе обърна рязко лодката и подкара към брега.

— Все едно, професоре! Това чудовище долу е страшно голямо! Досега не съм виждал риба да убие цяла орка само с едно захапване! Дръж си проклетите пари! Връщаме се, и толкова!

СРЕЩАТА

Тери Танака влезе във военната болница и погледна часовника си. Беше осем и четирийсет сутринта. Оставаха й точно дваайсет минути, за да отведе Джонас до кабинета на командващия Макгавърн, при положение че Джонас бе в състояние да пътува. Мина по пустия коридор и се учуди защо военният полицаи не е на мястото си. Завари вратата на Джонас откритата.

Вътре една жена със светлоруса коса търсеше из чекмеджетата на нощното шкафче.

— Мога ли да ви помогна? — попита Тери.

Меги се стресна и едва не изпусна дрехите, които държеше.

— Да, можете — каза тя. — Най-напред къде е скапаният ми съпруг?

— Вашият съп... Вие сте Меги?

Меги присви очи.

— Аз съм *мисис* Тейлър. А коя, по дяволите, сте вие?

— Тери Танака.

Меги я измери с поглед.

— Охо...

— Аз съм му приятелка. Отбих се, за да закарам доктор Тейлър до военноморската база.

Физиономията на Меги изведнъж се промени.

— Военноморската база!? Какво искат военните от Джонас?

— Има среща с командващия Макгавърн, за да говорят за мегало... — Тери се поколеба, защото реши, че може би е казала твърде много.

Меги се усмихна. Очите й бяха пълни със злоба.

— Е, изглежда, че е твърде късно. Няма го. Когато го видите... — Тя мина бързо покрай Тери. — Кажете му, че жена му иска да поговори с него... ако не е прекалено зает.

Меги се отдалечи по коридора с чаткащи токчета. Тери се обърна към леглото и се вторачи в завивките. Само това й оставаше.

Тери пристигна във военноморската база в девет и пет. Съобщиха ѝ, че срещата ще се състои в склад „Д“, в другия ѝ край. Когато стигна, срещата вече беше започнала.

В склад „Д“ имаше хладилно помещение за съхраняване на трупове на умрели войници, преди да бъдат изпратени в родината им. Под три подвижни хирургически лампи бяха сложени останките на мегалодона. Когато Тери влезе в хладилника, един военен полицаи ѝ подаде бяла престилка.

До трупа беше сложена голяма маса. Хелър, ДеМарко и командващият базата Брайс Макгавърн седяха от едната ѝ страна. Тери не познаваше двамата мъже срещу тях — и двамата японци — които разглеждаха зъбите на акулата.

— Къде е Тейлър? — пролая Франк Хелър.

— Не знам. Напуснал е болницата.

— Както се очакваше.

ДеМарко дръпна един стол и я покани да седне.

— Тери — каза той, — мисля, че познаваш шефа на базата Макгавърн.

— Мис Танака, всички ние съжаляваме за случилото се е брат ви. Това е мистър Андре Дюпон от дружеството „Кусто“, а онези там до трупа са доктор Цукамото и доктор Симицу от Японския морски научно-технологичен център. — Тери се ръкува с Дюпон. — Този господин е Дейвид Ейдашек. Поканен е да отразява събитията от името на местните власти.

Тери навъсено стисна ръката на репортера с рошавите вежди.

— Виждала съм ви някъде, мистър Ейдашек — отбеляза тя. — Къде?

Дейвид се усмихна.

— Не зная, мис Танака. Прекарвам доста време на Хавайските острови, може би...

— Не, не е на Хавай — прекъсна го тя, без да сваля поглед от него.

— Е, колеги... мис Танака — заговори Макгавърн, — моля, седнете. Бих желал да започнем. Военноморският флот на САЩ ме натовари със задачата да разследвам инцидента в Марианската падина.

Моите правила са прости — аз ще задавам въпроси, а вие ще ми отговаряте. Най-напред — той посочи трупа — някой ще ми обясни ли какво е това нещо?

Доктор Симиду, по-младият от двамата японци, заговори първи:

— Японският морски научно-технологичен център изследва зъбите на това същество и ги сравни със зъбите на *Carcharodon carcharius*, голямата бяла акула, и нейния изчезнал предшественик *Carcharodon megalodon*. Наличието на бразда над корена говори недвусмислено, че става дума за мегалодон. Фактът, че е бил открит в Марианската падина в наши дни, е, меко казано, удивителен.

— Не и за нас, доктор Симиду — обади се Андре Дюпон. — Измирането на мегалодоните винаги е било загадка, но през 1873 година „Челинджър I“ откри в Марианската падина вкаменял зъб от мегалодон, който е само на десет хиляди години, и това ясно говори, че не е изключено няколко екземпляра да са оцелели.

— Ние от Флота искаме да знаем дали има още живи такива същества и дали някое от тях не е успяло да излезе на повърхността — каза Макгавърн. — Доктор Хелър?

Всички се обърнаха към Франк Хелър.

— Съществото, което виждате тук, е убило един от нашите пилоти в дълбоководния му апарат. След това се е заплело във въжето на кораба ни и е било нападнато от друг мегалодон. Тези същества са били принудени да живеят бог знае колко милиона години в топлите пластове вода непосредствено до дъното, без да могат да преминат през шестте мили ледена вода над тях. Причината да видим този екземпляр с очите си е, че той случайно се е заплел във въжето. А ние го изтеглихме на повърхността.

— Значи съществува най-малко още един екземпляр, но той не може да се отдалечи от дъното на падината, така ли е?

— Да.

— Грешиш, Франк. — Влезе Джонас Тейлър, с бяла престилка в едната ръка и вестник в другата. Веднага след него се появи Масао Танака.

— Тейлър, какво, по дяволите, смяташ, че...

— Франк — прекъсна го Масао, — седни и чуй какво ще ти каже Джонас.

Тери стана и отиде да посрещне баща си. Той я прегърна силно за момент, после седна до нея, без да пуска ръката ѝ.

Джонас се приближи до масата.

— Снощи наех местен рибар, за да ме заведе до един мъртъв кит, който преди това е бил видян в морето. Искях да го огледам, за да проверя дали е възможно да го е убил мегалодонът. Докато бяхме на мястото, на повърхността изплуваха останките на деветметрова орка. На корема ѝ имаше отхапана ивица, явно от акула, с ширина около три метра.

— Това не доказва нищо — обади се Хелър.

— Има и още. Това е сутрешният вестник. Жителите на остров Уейк съобщават, че край северните брегове на острова им цяла нощ са изплували мъртви китове. Вторият мегалодон не само е успял да се изкачи на повърхността, но вече се е приспособил към живота в по-плитки води.

— Нелепица! — изсумтя Хелър.

— Доктор Хелър, моля, седнете — нареди Макгавърн. — Професор Тейлър, тъй като вие сте нещо като експерт по тези същества и сте били на мястото на събитието, може би ще успеете да ни обясните как вторият мегалодон е успял да излезе на повърхността. Доктор Хелър смята, че тези същества са затворени като в клетка под десеткилометров слой ледена вода.

— Бяха. Аз обаче видях с очите си какво стана, когато вторият мегалодон се нахвърли на първия. Раненият кървеше обилно, докато другият изяждаше вътрешностите му и се изкачваше нагоре, обвит в гъст облак топла кръв. Както обясних вчера на Тери, ако мегалодоните са устроени като братовчедите си, големите бели акули, температурата на кръвта им е с около дванайсет градуса по-висока от тази на околната вода. Следователно, ако е живял в Марианската падина, температурата на тялото му трябва да е била около четирийсет градуса. Въжето от кораба е изтеглило мъжкия мегалодон до самата повърхност, а женската го е последвала до топлите пластове, защитена от топлата му кръв.

— Женска? — Андре Дюпон доби объркан вид. — Как разбрахте, че вторият мегалодон е бил женски?

— Видях го с очите си. Когато бях долу, мина над глайдера ми. Беше доста по-голям от другия.

Макгавърн не хареса това, което чу.

— Какво още можете да ни кажете за този... женски мегалодон, професоре?

— Ами... напълно бял, луминесциращ. Това е характерно за дълбоководните обитатели, защото живеят при пълна тъмнина. Очите на женската вероятно са много чувствителни към светлината. Това е причината да не излиза на повърхността денем. — Обърна се към Тери и добави: — Заради това никой на борда на „Кику“ не я е видял. Останала е достатъчно дълбоко, за да избегне светлината. Освен това сега, когато се е приспособила към живот в по-плитки води, според мен ще стане много агресивна.

— Защо смятате така? — попита доктор Цукамото.

— В дълбоките води на Марианската падина има малко кислород. Колкото повече кислород има във водата, толкова по-интензивно ще функционира организъмът на мегалодона. Сега той ще е в състояние да поема и изразходва повече енергия. За да задоволи потребностите си, ще консумира по-големи количества храна. Не е необходимо да ви казвам, че такава има в изобилие.

Лицето на Макгавърн потъмня.

— Ще пострадат популациите покрай бреговете.

— Не, мегалодонът е твърде голям и избягва плитчините. В началото нападаше само дребни акули, сега започна да напада и китове. Опасявам се, че самото му присъствие би могло да обърка миграционните навици на китовете.

— Как така?

— Имайте предвид, че мегалодонът е най-големият хищник на всички времена, най-свирепият убиец в историята на планетата ни. Когато развие слабост към топлокръвните китове, ще започне да ги убива безразборно. Днешните китове никога не са срещали подобно същество. Тази женска е агресивна и по-голяма от повечето от тях. Самото ѝ присъствие може да предизвика... паника. Дори и най-малката промяна в миграционните навици на китовете, които в момента идват на юг откъм Берингово море, може да доведе до екологична катастрофа. Например ако китовите популации, които в момента населяват полите около Хавай, се преместят в японските крайбрежни води, за да избегнат мегалодона, цялата хранителна система в района може да бъде застрашена. Присъствието на няколко

хиляди кита може да доведе до дисбаланс сред видовете, които се хранят със същата храна. Конкуренцията сред морските обитатели за планктон, скариди и рачета рязко ще снижи популациите на другите видове риби. Недостатъчните запаси храна ще променят размножителното поведение и в продължение на много години риболовът по тези места няма да е същият.

Доктор Симиду и доктор Цукамото зашушукаха помежду си на японски. Хелър, Ейдашек и Дюпон започнаха да задават въпроси на Джонас едновременно.

— Господа, господа! — Макгавърн се изправи, за да въведе ред. — Както вече казах, въпросите ще задавам аз. Професор Тейлър, искам да съм сигурен, че съм разбрал правилно. Да обобщим. Вие сте убеден, че става дума за агресивен вид много голяма бяла акула, чието присъствие би могло да се отрази на риболовната промишленост на някоя от морските държави в района, така ли е?

— Да.

Хелър стана.

— Масао, аз си тръгвам. Изслушах предостатъчно безсмислици. Китове в паника? Командире, не желая да ви обиждам, но се каните да приемете съвет от човек, чиято непремерена реакция преди седем години отне живота на двама души от Флота. Да вървим, ДеМарко. Можеш да ме върнеш на кораба.

ДеМарко стана, извини се и тръгна след Хелър. Джонас седна, стъписан от чутото, а Дейвид Ейдашек започна да пише трескаво в бележника си. Докато двамата излизаха, Масао се наведе към дъщеря си и прошепна нещо в ухото ѝ. Тери кимна, целуна баща си по бузата и последва мъжете.

— Макгавърн — каза Джонас, след като се прокашля, — искам да ви уверя, че...

— Професор Тейлър, уверенията ви не са ми нужни. Искам да чуя варианти. Какво според вас трябва да предприеме Американският флот в този случай?

ВАРИАНТИ

— Макгавърн, а защо трябва да предприемате каквото и да било?
— попита Дюпон. — Откога Военноморският флот на САЩ се занимава с поведението на рибите?

— Ами ако въпросната „риба“ започне да напада малки лодки или водолази? А, мистър Дюпон?

— Професор Тейлър — обади се доктор Цукамото, — ако присъствието на това същество промени миграционното поведение на китовите около Япония, цялата ни рибна промишленост ще претърпи големи загуби. Теоретично институтът „Танака“ и Японският морски научно-технологичен център могат да бъдат подведени под юридическа отговорност. Програмата UNIS вече е преустановена и не можем да си позволим повече финансови провали. Поради това нашият център препоръчва съществото да бъде открито и ликвидирано.

— Професор Тейлър — каза Макгавърн, — съгласен съм с доктор Цукамото. Не смятам, че природата е възнамерявала да освободи това същество от бездната. Това беше ваше дело. Въпреки уверенията ви не мога да рискувам и да допусна това чудовище да се развилнее в често посещавани от хората води. Вече имаме една жертва — Макгавърн замълча за миг — и предпочитам да не се налага да броя още трупове, преди да реагираме. Поради това смятам да възприема съвета на един от моите старши офицери и да изпратя „Наутилус“, за да открие и убие мегалодона.

— В такъв случай дружеството „Кусто“ ще изпрати всички организации за защита на животните да обсадят базата ви в Оаху още утре сутринта — увери го Дюпон.

— Джонас — обади се Масао, — в коя посока според теб ще се насочи мегалодонът?

— Трудно е да се предскаже. Сигурно е само, че ще следва храната си. Проблемът е, че през този сезон в това полукълбо имаме четири различни миграционни потока. На запад, към бреговете на

Япония, на изток и запад от Хавайските острови и далеч на изток, покрай бреговете на Калифорния. Засега ми се струва, че мегалодонът се насочва на изток, към Хаваи. Предполагам, че ще продължи на изток и ще достигне бреговете на Калифорния... Един момент.

— Какво има, Тейлър? — попита Макгавърн.

— Може би има още един вариант. Масао, след колко време ще е готова лагуната ти?

— След две седмици. Това беше по времето, когато прекратиха финансирането, след провала на UNIS — отговори Танака. — Да не смяташ да хванем мегалодона?

— А защо не? След като лагуната ти е проектирана за изследване на китовете, защо да не я използваме да вкараме в нея мегалодона? — Джонас се обърна към директорите на Японския морски научно-технологичен център. — Господа, помислете за възможността да изследваме този хищник.

— Танака сан — попита доктор Симиду, — този вариант изпълним ли е?

— Да, Симиду сан, изпълним е, ако най-напред успеем да открием мегалодона. — Масао се замисли за момент. — Разбира се, лагуната ще трябва да бъде завършена бързо. „Кику“ ще трябва да се преоборудва. Ако открием мегалодона, може би ще успеем да го упоим и да го завлечем дотам.

— Масао — намеси се Джонас, — ако решим да предприемем тази операция, ще ни е необходим нещо като понтон, с чиято помощ да изтеглим мегалодона. Не забравяйте, че за разлика от китовете, акулите, ако не се движат, потъват. След като упоим хищника, той ще изчезне в дълбините.

— Извинете ме — обади се Ейдашек, — защо акулите потъват?

Джонас погледна репортера за първи път.

— Защото специфичното тегло на тялото им е по-голямо от специфичното тегло на морската вода. — Джонас се обърна към Макгавърн и попита: — Защо е тук този човек?

— Преди няколко часа ми се обадиха представители на местната власт, които бяха разтревожени от евентуалното присъствие на още един мегалодон в крайбрежните води. Един от тях настоя мистър Ейдашек да присъства на разговорите ни. Аз се съгласих в името на добрите отношения.

Двамата представители на Японския морски научно-технологичен център поговориха тихо помежду си и след това доктор Цукамото каза:

— Танака сан, тези същества вече отнеха сина ви. Приемете нашите съболезнования. Ако желаете да заловим женската, ще се съгласим да подкрепим проекта и ще ви помогнем да завършите лагуната. Разбира се, ако успеете, нашият център ще настоява да има пълен достъп до мегалодона, както и да получи дял от туристическите постъпления съгласно сегашната ни договорка.

Очите на Масао се навлажниха.

— Да... да... мисля, че синът ми би одобрил това. Ди Джей посвети живота си на напредъка на науката. Последното нещо, което би искал, е да унищожим този уникален вид. Джонас, трябва да се опитаме да хванем мегалодона.

Макгавърн се присъедини към разговора.

— Мистър Танака, господа... нека да се разберем. Флотът не може да подкрепи усилията ви. „Наутилус“ ще бъде натоварен да открие това същество и да защити живота на немалко американски граждани. Ако успеете да хванете мегалодона преди това, добре. Лично аз се надявам да успеете. Официално обаче Флотът не може да приеме подобни действия за подходящи.

Макгавърн стана и даде знак, че срещата е приключила.

— Между другото, професор Тейлър — попита той след това, — защо смятате, че мегалодонът ще стигне чак до Калифорния?

— Защото, докато сега разговаряме, повече от двайсет хиляди кита мигрират от Берингово море на юг, към полуостров Байя в Мексико, а мегалодонът буквално долавя тупкането на сърцата им.

Двайсет минути по-късно Дейвид Ейдашек застана пред един телефонен автомат пред военноморската база и набра номера на местен хотел. Изчака, докато чу женски глас.

— Меги, аз съм. Да, бях на срещата. Кажи на Бъд, че се справи добре. Да, научих точно това, което ти искаше.

— Да хванем мегалодона? — Франк Хелър беше синьо-зелен. — Масао, чуваш ли се какво говориш? Това животно уби Ди Джей! То е опасно. Опитът да го заловиш ще бъде трагична грешка. Чудовището трябва да бъде убито. Още колко невинни хора искаш да умрат?

Масао обърна гръб на Хелър в посока към слънцето, залязващо зад Пасифика. Вдъхна соления въздух и затвори замислено очи.

Хелър се обърна към Джонас.

— Тейлър, вината е твоя! Ди Джей умря заради твоята некомпетентност, а сега искаш да убиеш всички ни!

— Франк! — Масао се обърна рязко и впи поглед в очите на Хелър. — Проектът е мой, корабът е мой, аз съм взел решението си. Или ще ме подкрепиш, или ще те оставя в Хаваи и толкова. Ясно ли е?

Хелър изгледа Джонас ядосано и после се обърна към Масао.

— Работим заедно от шестнайсет години. Мисля, че нравиш голяма грешка, като слушаш този перко. Въпреки всичко искам да остана на борда и да помогна с каквото мога, от уважение към теб и Тери.

— Ако останеш, ще работиш с Джонас. Смятам да възложа на него ръководството на операцията по залавянето на мегалодона. Искам да ми кажеш дали ще можеш да работиш с него.

Хелър се вгледа в палубата.

— Ще работя с него. — Извърна се към Джонас и добави: — Ще направя всичко възможно, за да защитя живота на екипажа.

— Добре — кимна Масао и се обърна към Джонас. — Кога започва съвещанието?

— След петнайсет минути. В каюткомпанията.

Каюткомпанията беше превърната в боен щаб. На едната стена Джонас бе окачил голяма карта, на която бяха отбелязани миграционните пътища на китовете, а на местата, където наскоро бяха забелязвани умрели екземпляри, бяха забити червени карфици. Вече беше ясно, че мегалодонът се насочва на североизток, към Хавайските острови. До тази карта имаше рисунка на голямата бяла акула, с разрез на органите ѝ.

Тери и Масао седяха един до друг, а ДеМарко и Мак Макрейдс гледаха картата с движението на китовете. Хелър пристигна последен.

— Мак — попита Джонас, — познаваш ли се с всички тук?

— Да, здравей, Франк. Доста време не сме се виждали. — Ръкуваха се.

— Мак, не знаех, че ще се забъркаш в тази история.

— Франк, познаваш ме. Никога не се отказвам, когато мога да изкарам някой и друг долар набързо.

Джонас се обърна към групата:

— Мак и аз ще летим с хеликоптера и ще се опитаме да открием мегалодона. Тъй като упойката и специалните харпуни ще дойдат от Хонолулу след няколко дни, първата ни задача ще е да прикачим към кожата му насочващ предавател.

— Как, по дяволите, смяташ да намериш една риба в цял океан? — попита Хелър с насмешка.

Джонас посочи картата.

— Както виждаш, на тази карта са отбелязани зимовищата на китовете, които в момента се придвижват на юг от Берингово море. Мегалодонът е в състояние да долови силните вибрации, които излъчват китовите популации, и да ги локализира източно и западно от остров Гуам. Ако съдим по последните открити трупове, изглежда, се е насочил на изток, към крайбрежните води на Хавай.

Джонас погледна Масао и продължи:

— Няма да е лесно да го открием, но знаем, че очите му са чувствителни и няма да се появи на повърхността през деня. Това означава, че ще се храни предимно нощем, като напада стадата на повърхността. Хеликоптерът на Мак е оборудван с инфрачервен монитор, с чиято помощ ще можем да видим мегалодона и китовете и в тъмното. Аз самият ще имам инфрачервен бинокъл. Кожата на мегалодона флуоресцира, така че и в мрака ще се вижда отвисоко. Наред с това, когато започне да убива, на повърхността ще се появи достатъчно голямо петно кръв, за да го забележим.

Джонас вдигна нагоре малък цилиндър с размерите на джобно фенерче. В единия му край имаше острие.

— Този предавател се изстрелва със специална пушка. Ако успеем да го забием близо до сърцето на мегалодона, ще можем да следим не само движението, но и пулса му.

— А защо ти е това?

— След като веднъж го упоим, трябва да следим сърдечната му дейност. Това може да се окаже много важно както за собствената ни безопасност, така и за живота му. Ще го упоим със смес от пентобарбитал и кетамин. Пентобарбиталът потиска мозъчната дейност, а това ме притеснява. Кетаминът е обща упойка. След като комбинацията започне да действа, сърцето на мегалодона ще забие значително по-бавно. Изчислил съм дозите въз основа на размерите на женската, но се безпокоя за евентуалните странични реакции.

Хелър вдигна очи.

— Какви странични реакции?

— Пентобарбиталът може да предизвика първоначална възбуда.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че преди да заспи, мегалодонът ще се ядоса сериозно.

— Масао, чуваш ли какви ги говори...

— Остави го да свърши, Франк. — Масао погледна Джонас. — Как смяташ да го довлечем до лагуната?

— Това е най-трудната част. Харпунът ще бъде монтиран на кърмата на „Кику“. Ще използваме стоманеното въже от лебедката. Стрелата няма да се задържи дълго в кожата на мегалодона, така че е много важно, преди да се откачи, да сме готови с останалото. Ще го теглим със седемдесетметрова мрежа, по чиято периферия има шамандури, които ще го крепят на повърхността. Харпунът трябва да остане забит, така че корабът да тегли мегалодона напред, докато се справим с мрежата. Това е много съществено. Ако през хрилете на мегалодона не минава непрекъсната вода, те ще престанат да функционират и животното ще умре.

— А как смяташ да закрепим мрежата? — попита ДеМарко.

— Единият ѝ край ще бъде закачен за кърмата на кораба. Аз ще се спусна във водата с „Абис Глайдер I“ и ще я мушна под туловището.

Тери погледна Джонас.

— Смяташ да се доближиш до чудовището още веднъж? — попита тя.

— Тери, изслушай ме...

— Не, ти ме изслушай. Всичко това ми прилича на мъжка самонадеяност. Да рискуваш живота си заради това нещо... вече загубих брата си, сега не искам да... — Тери млъкна, за да не каже

повече от онова, което искаше. — Съжалявам, татко, не съм готова за всичко това.

Масао проследи дъщеря си, която излезе от помещението.

— Заради смъртта на Ди Джей е. Нямахме време за скръб. — Масао стана. — Трябва да поговоря с нея, Джонас, но първо ми кажи дали това, което предлагаш, няма да е опасно за теб.

— Ще следим пулса на мегалодона, а аз ще бъда в постоянна връзка с кораба. Ако акулата започне да се събужда, пулсът ѝ ще се ускори и ще ме предупреди. Глайдерът е достатъчно бърз, така че няма да има проблем да се отдалеча. Масао, повярвай ми, нямам никакво желание да се правя на герой. Мегалодонът ще е приспан дълго преди да вляза във водата.

Масао кимна и излезе от каюткомпанията, за да намери дъщеря си.

— Имам един въпрос — каза Мак и отиде до таблото, на което бяха нарисувани вътрешните органи на акулата. — Каза, че преподавателят трябва да попадне близо до сърцето на мегалодона. Къде, по дяволите, е то?

— Джонас посочи устата.

— Малко под мястото, където хранопроводът се съединява със стомаха. Разбира се, това тук е голяма бяла акула... никой не знае точно как са разположени органите на мегалодона. Предполагаме, че двата вида си приличат не само външно, но и по вътрешното си устройство. Ако успеем да забием преподавателя ето тук — той посочи мястото между хрилете и гръдните перки, — мисля, че всичко ще бъде наред.

Мак поклати глава.

— А ако не успеем?

НАПАДЕНИЕТО

Пълната луна се отразяваше в предното стъкло на хеликоптера и осветяваше вътрешността на кабината. В продължение на четири часа бяха обиколили четирийсеткилометрова зона на височина около седемдесет метра. Бяха открили около двацет стада китове, но нямаше и следа от мегалодона. Първоначалното въодушевление на Джонас се бе превърнало в отегчение и сега той си даваше съвсем ясно сметка колко трудна ще се окаже задачата им.

— Това е безумие, Джонас — изрева Мак, за да надвика шума от двигателя.

— Как сме с горивото? — попита Джонас.

— След още петнайсет минути трябва да се прибираме.

— Добре. Погледни напред, малко вляво. Виждам още едно стадо. Да летим над тях известно време, и се прибираме.

— Ти си шефът. — Мак обърна машината към стадото.

Джонас насочи към океана военния бинокъл за нощно виждане, който усилваше светлината чрез фотокатод с покритие от галиев арсенид. Черната повърхност на океана изглеждаше светлосива. Когато се показваха на повърхността, китовете се виждаха съвсем ясно.

Мак бе взел „назаем“ от крайбрежната охрана прибора „Термовижън 1000“, чиято камера бе монтирана на специална жироскопна поставка под корема на хеликоптера. В кабината имаше монитор и видеомагнетофон, който записваше получените топлинни образи. Китовете се появяваха като червени петна на фона на студения океан. Мегалодонът щеше да остави малко по-бледа следа, защото температурата на тялото му беше по-ниска. Джонас се безпокоеше. Беше много важно да открият мегалодона бързо. С всеки изминал час периметърът на възможното му местопребиваване се увеличаваше с по трийсет километра. Съвсем скоро площта щеше да стане твърде голяма дори и за сложното оборудване, с което разполагаха.

Джонас беше много уморен. Имаше чувството, че танцуващата по вълните, лунната светлина го хипнотизира; почти не забелязваше

бялото петно, което се мерзелееше в периферното му зрение. Луната сякаш освети нещо под водата. За момент му се стори, че вижда отблясък.

— Видя ли нещо, Джонас?

— Не съм сигурен. Къде е стадото?

— Точно пред нас, на около триста метра.

Джонас откри пръските вода, после фокусира бинокъла.

— Виждам два мъжки, една женска и едно малко... не, не, женските са две, общо пет кита. Отиди над тях.

Хеликоптерът увисна над китовете. Те свиха на север, Мак също смени посоката.

— Какво става, Джонас?

Джонас се вгледа в черната вода.

— Там!

На юг се появи бял отблясък, който се движеше под водата като някакво светещо торпедо.

Мак го видя на монитора.

— По дяволите! Не мога да повярвам! Наистина я намери. Браво. Какво прави?

Джонас го погледна.

— Мисля, че ще нападне малкото.

На трийсетина метра под повърхността на океана се разиграваше зловеща игра на котка и мишка. Китовете бяха доловили присъствието на хищника отдавна и тъкмо за да избегнат срещата с него, бяха променили посоката си. С приближаването на мегалодона двете женски бяха застанали отляво и отдясно на малкото, а мъжките — отпред и отзад.

Мегалодонът заплува по-бавно и мина вдясно от китовете. Те бяха по-едри и близостта им не позволяваше пряко нападение. Китовете плуваха на повърхността, често се показваха, неспокойно наблюдаваха нежелания посетител. Мегалодонът направи още един кръг, за да огледа жертвите си и да прецени по-точно мястото на малкото.

Когато хищникът мина пред първия мъжки кит, той рязко се спусна напред. Макар че нямаше зъби, а само костни плочки, той бе не

по-малко опасен, защото би могъл да нанесе силен удар с глава. Колкото и бързо обаче да се спусна напред, мегалодонът беше по-бърз — успя да се отдалечи от стадото и да се върне отново след широка обиколка.

— Какво виждаш?

Джонас продължаваше да гледа през бинокъла.

— Като че ли единият от мъжките прогони мегалодона далеч от стадото.

— Какво? Китът е прогонил мегалодона? — Мак се засмя. — Как така? Нали това бил най-страшният звяр на земята?

Джонас мушна пригодената да изпраща сигнали стреличка в специалната цев на пушката.

— Не се заблуждавай, Мак. Не се заблуждавай.

Китовете промениха посоката си още веднъж и се насочиха на югоизток, за да избегнат нападателя. Широка траектория на мегалодона обаче пресичаше тази на двете женски. Мъжкарят отново опита да го прогони, само че този път хищникът се оттегли назад и китът се отдалечи значително от стадото.

Когато мъжкарят се обърна, за да се върне при останалите, огромната акула се спусна напред и нападна отделения от стадото кит странично. Устата ѝ се отвори рязко, радиусът на захапката ѝ достигна пълния си размер от три метра, зъбите ѝ се впиха в огромната опашка на безпомощния гърбат кит. За част от секундата, преди жертвата да разбере какво става, остриите като бръснач зъби срязаха мускулите и отделиха опашката от тялото. Китът се сгърчи от болка, а мегалодонът глътна цялото парче наведнъж. Раненото животно нададе мощен, агонизиращ стон.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Не съм сигурен — отговори Джонас, без да сваля бинокъла от очите си. — Струва ми се, че мегалодонът откъсна опашката на единия кит.

— Какво?

— Мак, искам да летиш над ранения мъжкар. Остави стадото.

От задната част на мъжкия кит бликаше огромна струя кръв, докато животното се опитваше да се придвижи със страничните си плавници. Следващото нападение дойде отпред и беше още по-жестоко от първото. Мегалодонът ухапа кита странично, в края на устата, и отръфа грамаден къс от гърлото му, като въртеше чудовищната си глава. Огромно парче кожа се обели от тялото на жертвата като ципа на праскова.

Понесен от вълните, умиращият кит нададе предсмъртен вой. Уплашени, останалите се отдалечиха светкавично. Мегалодонът не тръгна след тях, а продължи да пирува с плячката си. Поглъщаше десетки килограми месо наведнъж, без да обръща внимание на нищо.

Тогава усети вибрациите отгоре.

— Какво става, Джонас?

— Трудно е да се каже, Мак, има твърде много кръв. Какво виждаш на монитора?

— Нещо кошмарно. Кръвта се лее наоколо и е толкова топла, че скрива всичко. Ще трябва да се сниша.

— Не прекалено, Мак. Нямаме никаква представа какво може да направи мегалодонът.

— Спокойно. Нали искаш да се прицелиш добре? — Макс сниши машината на двайсет метра. — Виждаш ли нещо сега?

Джонас се вгледа през бинокъла. Да, долови очертанията на мегалодона, макар и неясно, заради кръвта на кита. След миг, докато се взираше, те изчезнаха.

— По дяволите!

— Какво има?

— Спусна се надолу. Може би го е уплашило бръмченето на хеликоптера. Или не харесва присъствието ни край плячката си.

Джонас погледна към морето. Видя кита, който се носеше на повърхността сред собствените си вътрешности. Мегалодонът го нямаше.

— Мак, имам лошо предчувствие. Издигни машината.

— Да я издигна?

— Да, Мак, издигни машината! Веднага!

Мегалодонът излетя право нагоре като балистична междуконтинентална ракета. Летеше по-бързо, отколкото Мак би могъл да издигне хеликоптера. Джонас се измъкна от седалката — кракът му се подхлъзна на пода, защото при рязкото странично изкачване инерцията го тласна към отворената врата. Единствено коланът му попречи да падне в голямата колкото гараж уста, с окървавени зъби, която сега беше само на метър. Като в забавен каданс Джонас видя как горната устна се издава напред от устата и открива алените венци и белите зъби, които би могъл да ритне с увисналия си надолу крак. Но беше парализиран от страх и имаше чувството, че не е в състояние да помръдне. Все пак някак успя да прибере крака си тъкмо навреме, миг, преди зъбите да изчаткат зловещо. Видението на бялата гибел продължаваше да се издига. Машината беше на трийсет метра височина, когато муцуната на звяра я блъсна отдолу и я запрати встрани. Мак изгуби контрол. Кабината се завъртя.

— Хайде, мътните да те вземат! — изруга Мак и се вкопчи с две ръце в лоста за управление.

Хеликоптерът се понесе към океана под ъгъл от трийсет градуса и едва след няколко секунди роторът отново поде машината, само миг преди да се вреже в черната повърхност на океана. Мак въздъхна облекчено, когато се издигнаха на безопасна височина.

— По дяволите, Джонас! — извика Мак. — За малко да напълня гащите!

Джонас се мъчеше да си поеме дъх. Крайниците му трепереха, езикът му бе вдървен. След минута успя да проговори с пресъхнало гърло:

— Тя е... тя е... по-голяма, отколкото смятах. — Опитва се да преглътне. — Мак, колко високо... на каква височина бяхме, когато ни удари?

— На около трийсет метра. Мамка му! Още треперя като ученичка. Успя ли да стреляш?

Джонас погледна пушката, която все още стискаше в едната си ръка.

— Свари ме неподготвен. Имаме ли достатъчно гориво, за да опитаме пак?

— Не. Ще се обадя на кораба, за да ни чакат, после ще тръгнем по следата.

Няколко минути летяха, без да говорят.

— Кажете ми нещо — каза най-накрая Мак. — Това чудовище ли видях в Марианската падина преди седем години?

Джонас го погледна.

— Да, Мак. Това чудовище видях.

ТЕЛЕВИЗИЯТА

Меги се изправи вдървено на кожения стол с висока облегалка, защото си даваше сметка, че ако се отпусне, веднага ще заспи. От Гуам бе летяла през нощта, а Бъд я бе взел с лимузината си от летището. Беше отишла веднага в телевизионното студио и сега усещаше как кръвното ѝ налягане се покачва, докато чакаше Фред Хендерсън да престане да говори по телефона. Най-накрая го надигна над бюрото му и грабна слушалката от ръката му.

— Ще трябва да ти се обади пак — каза тя в микрофона и прекъсна линията.

— Меги, какво, за бога, правиш? Това беше важен разговор...

— Важен друг път. Говореше с проклетия си счетоводител. Ако искаш да спечелиш малко пари, по-добре ме изслушай.

В продължение на половин час тя разказа на шефа си цялата история около мегалодона.

— По дяволите... това наистина си го бива. Сигурна ли ги в информацията на Дейвид Ейдашек?

— През последните няколко седмици му плащам, за да следи Джонас. Вярвам му.

Хендерсън се намести на стола си.

— И откъде можем да сме сигурни, че мъжът ти наистина знае накъде се е отправило чудовището?

— Слушай, Фред, ако моят така наречен съпруг изобщо има понятие от нещо, това са тези мега... акули. За бога, през последните седем години на тях отделяше повече време, отколкото на мен. Това е най-голямата сензация на века. Всички световни информационни агенции изпращат свои представители в Гуам. Остави ме да проследя новината, Фред, и ще ти дам материал, който ще изстреля този телевизионен канал на върха.

Хендерсън се съгласи.

— Добре, Меги. Ще се обадя в централата. Имаш картбланш. А сега ми кажи какво точно ще ти трябва.

Когато час и половина след това Меги почука на задното стъкло на лимузината, Бъд четеше вестник. Отвори вратата, тя я дръпна рязко, настани се в скута му и му залепи огромна целувка.

— Готово, Бъд! — Целуна го пак, продължително, после пое въздух и опря глава на рамото му. — Бъд — прошепна тя, — това е то. Това е репортажът, който ще ме направи звезда. С международна известност. И ти ще си там, с мен. Бъд Харис, изпълнителен продуцент. Наистина имам нужда от помощта ти.

Бъд се усмихна. Беше му приятно.

— Добре, скъпа. Само ми кажи от какво имаш нужда.

— Като начало ще ми трябва „Магнат“. С екипаж. Вече говорих с трима оператори и звукорежисьор, които са се гмуркали под вода. Ще се срещнем на борда на яхтата утре сутринта. Фред се свърза с фирма за производство на плексиглас, която ще ни достави нещо след ден-два.

— Плексиглас?

— Истинското предизвикателство е стръвта. Точно за това ще имам нужда от помощта ти, скъпи...

ПЪРЛ ХАРБЪР

„Кику“ беше пуснал котва до военния кораб „Джон Ханкок“ — двестаметров разрушител, пристигнал в пристанището малко по-рано същата сутрин. Брайс Макгавърн лично бе разрешил на Масао Танака да използва пристанището. Сега хората на капитан Бар монтираха на кърмата огромен харпун.

На палубата Джонас и Мак гледаха как ДеМарко проверява за сетен път захранването на „Абис Глайдер I“. Това беше по-малък, по-бърз вариант на дълбоководния апарат, който бяха използвали при спускането в Марианската падина. Проектираният да развива голяма скорост едноместен, напомнящ торпедо глайдер тежеше само 230 килограма, по-голямата част от които бе в предната част, при прозрачния конусовиден нос.

— Прилича на малък изстребител — отбеляза Мак.

— Когато го управляваш, усещането е същото.

— Момчето, което загина, с такъв ли беше?

— Не — отвърна Джонас. — „Абис Глайдер II“ е по-голям, с по-дебел корпус и много по-тежък. Това тук е всъщност прототипът. Може да се спуска само до четири хиляди метра дълбочина. Корпусът е от чист алуминиев окис, много е здрав и е по-лек от морската вода. Той може да плува бързо, да се обърне почти на място и веднага да изплува на повърхността.

— Така ли? А може ли да скочи по-високо от чудовището, което видяхме снощи?

Джонас погледна приятеля си.

— За това ще ти е необходима ракета.

— Ракетата е налице — обади се ДеМарко, който бе дочул разговора им. — Ето, Тейлър, виждаш ли този лост? Завърташ го на половин оборот обратно на часовниковата стрелка, дръпваш към себе си и запалваш малък водороден резервоар, който е монтиран в опашката. Не се използва за излизане на повърхността, а само в краен случай, ако глайдерът заседне в тинята на дъното.

— За колко време стига горивото?

— Не много. Петнайсет, може би дваисет секунди най-много. Ако глайдерът се освободи от тинята, ще изплува на повърхността при всички случаи, дори и да е останал без захранване. — ДеМарко стисна някакъв гаечен ключ и добави: — Разбира се, ти знаеш всичко това.

— Джонас, виж — каза Мак, застанал до левия борд. Сочеше два влекача, които теглеха „Наутилус“ към кея. Черната подводница изглеждаше твърде заплашителна и злокобна. На палубата ѝ гордо стояха десетина моряци, готови да я привържат с въжетата. Когато първата в света атомна подводна лодка приближи „Кику“, Джонас видя лицата на двама офицери зад илюминаторите на кулата.

— Дявол да го вземе, Мак, това е Даниелсън! Можеш ли да повярваш!?

— Бившият ти шеф? Да, всъщност вече знаех. Един приятел от Флота в Гуам ми каза, че когато научил за теб и за присъствието ти тук, Даниелсън сам поискал да участва. Всъщност той е предложил на Макгавърн да се използва това старо корито.

Когато „Наутилус“ мина покрай тях, флотски капитан Ричард Даниелсън, присвил сивите си очи заради слънцето, забеляза на палубата на „Кику“ бившия дълбоководен пилот.

— Здравсти, скапаняк — промърмори Мак с широка усмивка на лицето. — Виси ли ти онази работа?

— Може да те е чул.

— Е, и? Даниелсън може да ми целуне готиния татуиран задник. Нали ти ми каза, че този човек се е издигнал, защото е ликвидирал репутацията ти. А колко време ти се наложи да прекараш в кукувичарника, преди старият ти приятел Мак да спаси окаяния ти задник? Два месеца? Три?

— Три. Може би щеше да е много по-лесно, ако чисто и просто им бях казал, че съм си въобразил мегалодона. Психично смущение заради дълбочината, временна невменяемост поради умората.

— Само че, приятел, това щеше да е лъжа. Сега, когато тези чудовища се показаха на повърхността, струва ми се, че си отмъстен.

— Да не мислиш, че Даниелсън е дошъл, за да ми се извини? Независимо дали има, или няма мегалодон, той продължава да ме обвинява за смъртта на двама от хората си.

— Да върви по дяволите. Никой човек на земята не би реагирал по-различно, ако беше видял онова, което видяхме с теб снощи. Казах го на Хелър.

— А Хелър какво каза?

— Хелър е кретен. Ако се беше мярнал пред очите ми във Виетнам, щеше да ми се наложи да го застрелям. Да върви по дяволите. Даниелсън също. — Мак погледна към кърмата. — Кога ще докарат мрежата?

— Днес следобед. Ей, богу, Мак, снощи трябваше да пусна стрелата. И да уцеля проклетата акула.

— Ако не ме лъже паметта, главната ти задача беше да задържиш окаения си задник в хеликоптера. С какво щеше да дръпнеш спусъка? С онази си работа ли?

— Нямах това предвид. Времето ни за действие, намалява много бързо. Само след няколко дни мегалодонът ще предизвика паника сред китовете. След като те избягат оттук, никой не може да предскаже точно къде ще се появи чудовището. Да следим движението му, като броим окървавените останки от китове по крайбрежието, е едно, да го търсим в открито море е съвсем друго. Там няма да го намерим. Това е.

— Чакай малко, не обясни ли на всички, че ще се насочи към Калифорния?

— Казах, че е възможно. Може да минат седмици, може и години. Никой не може да предскаже какво ще направи такъв хищник. — Джонас млъкна и посочи към хоризонта. — Да му се не види! Виж тези облаци, Мак. Какво ще кажеш?

Мак погледна на запад, където се събираха сиви буреносни облаци.

— Е, изглежда, за хеликоптер не може да става и дума. Тази вечер няма да има лов.

Джонас го погледна.

— Дано и мегалодонът мисли като теб.

Франк Хелър стоеше на кея и наблюдаваше двамата мъже, които внимателно подреждаха дебели бели въжета на палубата на „Наутилус“. След минута от предната част на корпуса излезе капитан

Ричард Даниелсън, усмихна се на Хелър и тупна с ръка числото „571“, написано с бяло върху кулата.

— Е, Франк, какво ще кажеш за новия ми плавателен съд?

Хелър поклати глава.

— Изумен съм, че това старо корито още не е потънало. Защо ли Макгавърн е решил да използва четирийсетгодишна излязла от въоръжение подводница?

Даниелсън отиде до трапа.

— Идеята беше моя, Франк. Макгавърн е в затруднено положение. Пречи му шумът, който се вдигна. Не би могъл да изпрати модерна подводница, за да ликвидира тази риба. Дявол да го вземе дружеството „Кусто“, „Грийнпийс“, разните му организации за защита на животните, всички оказват натиск върху Флота. „Наутилус“ е нещо друго. Хората обичат тази барака, тя е нещо като легенда. Старият герой, който се отправя към последната си победа. Макгавърн хареса идеята...

— Аз не я харесвам. Капитане, нямаш представа с какво ще си имаш работа.

— Четох докладите, докторе. Не забравяй, че в продължение на пет години съм следил руските подводници „Алфа“. Сегашната мисия е нищо в сравнение с онова. Едно торпедо, и тази акула се превръща в храна за рибите.

Франк щеше да отговори нещо, но в този момент видя от подводницата да излиза висок офицер с широка усмивка на лицето.

— Дени?

— Франк! — Главен машинист Денис Хелър изтича по трапа и прегърна мечешки по-възрастния си брат.

— Дени! — засмя се Франк. — Какво правиш на борда на тая ръждясала консерва?

Денис се усмихна на брат си и погледна Даниелсън.

— Знаеш, че тази година се пенсионирам. Оказа се, че не ми достигат трийсет часа активна служба. Реших, че нищо не пречи да ги прослужа на борда на „Наутилус“ заедно с първия си командир. Освен това отпуската на сушата в Хонолулу е нещо съвсем различно от отпуската в Ню Джърси.

— Съжалявам, че ще те разочаровам — обади се Даниелсън, — но всички отпуски са прекратени, докато не бъде ликвидиран мегало...

както там го нарича Тейлър. Между другото, Франк, днес го видях на борда на вашия кораб. Честно казано, не мога да понасям този човек.

— Остави старите неща, Даниелсън. Оказа се, че е бил прав. Защо не зарежеш това...

— Да, оказа се, че е бил прав. Така или иначе обаче, той е отговорен за смъртта на двама от хората ми. Забрави ли? Шафър и Престис. И двамата имаха семейства. Продължавам да пиша на вдовиците им два пъти годишно. Момчето на Шафър беше само на три годинки, когато баща му...

— И ние имаме вина — сниши глас Хелър. — Въобще не трябваше да се съглася да подпиша медицинското за последното спускане.

— Той беше добре.

— Беше изтощен. Независимо дали ти харесва, или не, Джонас Тейлър беше един от най-добрите дълбоководни пилоти. Ако не него, флотът щеше да използва някой от своите хора. Ако му бяхме осигурили достатъчно време за почивка след първите две спускания, може би нямаше да се получи всичко това...

— Говориш глупости, докторе. — Вратът на Даниелсън започна да почервява.

— Ей... Франк, капитане, станалото — станало. — Денис застана между двамата. — Хайде, Франк, да отидем да хапнем нещо набързо, преди да се е излял дъждът. Капитане, връщам се в шест и половина.

Даниелсън остана на мястото си и мълчаливо запристъпва от крак на крак. Когато двамата братя тръгнаха към града, първите дъждовни капки започнаха да чукат по металния корпус на „Наугилус“.

СЕВЕРНИЯТ БРЯГ

Десетметровите вълни заливаха плажа Сънсет в Оаху и изхвърляха на пясъка огромни парчета черен дроб и други вътрешности от кит. Имаше повече от двеста туристи, които сякаш не им обръщаха внимание. През целия ден се тълпяха по брега и гледаха как местните сърфисти се борят с най-опасните вълни на света — и най-малката грешка тук означаваше почти сигурна смърт в остриите подводни рифове.

Осемнайсетгодишният Зак Ричардс караше сърф на северния бряг на Оаху още от дванайсетгодишен. По-малкият му брат Джим едва напоследък бе започнал да тренира в големите вълни, които всяка зима идваха от посоката на Аляска и Сибир. Следобедът вълнението се бе усилило с прилива, а сега, с приближаването на вечерта, белите гребени се издигаха на повече от десет метра височина. Парчетата останки от китове бяха нещо повече от неприятна гледка — през целия ден се бяха появявали и перки от акула. Независимо от всичко сърфистите имаха публика, предимно момичета, а за Зак и Джим това бе предостатъчно, за да поемат риска.

Джим се зае да навлече неопреновия си костюм, а Зак и двама приятели, Скот и Раян, тръгнаха към вълните, за да заемат позиция. Зак се обърна назад към Мери Макгуайър и ѝ махна. Брюнетката му махна в отговор и той за малко щеше да се спъне. Забърза, за да настигне приятелите си.

Майкъл Барнс, дваисет и четири годишен младеж с татуировки по всички мускули, се носеше на гребена на нишата. Видя сърфиста, който гребеше с ръце, за да влезе навътре, и промени посоката, за да го засече. Джим вдигна поглед в последния миг и си даде сметка, че сърфът на Барнс ще го удари по главата. Веднага се изтърколи от собствения си сърф, сви се на кълбо и прикри главата си с ръце. Връхлитащата вълна го блъсна по корема, събори го на дъното и го влачи десет метра до брега. Джим стана и видя, че Барнс се смее.

— Ти си задник, Барнс! — извика Джим, но Барнс беше твърде далеч, за да чуе. Джим придърпа сърфа си с късото въже, за което беше завързан, и бързо загреба навътре, към брат си. Зак го чакаше, възседнал сърфа си, малко преди мястото, където започваше прибоят.

— Добре ли си, Джими?

— Какво иска тоя тип, Зак?

— Барнс се е родил тъпанар и ще си умре като такъв — обади се Скот.

— Да, надявам се само да стане скоро.

— Гледай да стоиш настрана от него — предупреди го Скот. — Не си струва да се занимаваш с това говедо.

— Хайде, Джим — каза Зак. — Да пояздим вълните. Не забравяй, трябва да се пуснеш без никакви колебания. Навеждаш глава и гребеш с всички сили. Когато усетиш, че вълната те подема, изправяш се и се пускаш напред. Краката ти сигурно ще треперят. Ако паднеш, гледай да стоиш далеч от дъното, защото коралите ще...

— Ще ме срежат. Знам, мамичко...

— Ей, момичета — подразни ги Скот, — стига приказки. Да тръгваме.

Джим легна върху дъската и загреба с ръце към прибоя. Вълната поде тримата сърфисти и те се понесоха по гребена ѝ. Джим се изправи на дъската си изящно, но започна спускането под прекалено остър ъгъл, не успя да запази равновесие и полетя напред с главата. Вълната го завъртя като в огромна пералня.

— Ха! Погледнете тоя смотаняк! Баба ми е по-добра от него — извика Барнс от плажа и се намести между Мери и приятелката ѝ Кармен.

— А защо не ни покажеш как се прави? — обади се Карол Ан с надеждата Барнс да се махне.

Той изгледа момичето, после се вторачи в Мери.

— Ще го направя — каза той. — Само че не за теб, Карол Ан. Ще го направя за Мери.

Той грабна сърфа си и хукна към водата като ученик.

Малко след това петимата сърфисти отново заеха позиция на около осемстотин метра навътре в океана и зачакаха поредната голяма вълна на дълбочина около трийсет метра.

Само за седемдесет и два часа женският мегалодон беше нападнал осемнайсет различни стада китове, като беше убил четиринайсет екземпляра и бе ранил смъртно още три. Стоновете на китовите се чуваха на мили разстояние. Почти като по команда стадата започнаха да променят миграционните си пътища и да се насочват на запад, встрани от крайбрежните води на Хавай. Сутринта на третия ден край островите не се виждаше нито един кит.

Мегалодонът усети отдалечаването на жертвите си, но не тръгна след тях. Във водите край островите откри други стимули. Докато плуваше с лекота в зоната между нагръваната от слънцето вода и ледените пластове отдолу и движеше главата си странично, водата навлизаше в ноздрите на хищника, а те му даваха възможност да определя посоката, от която идват миризмите. Късно следобеда той долови човешка миризма в залива Уайалуа, в северните крайбрежни води на Оаху, и се насочи натам.

— Къде, по дяволите, са вълните! — извика Барнс.

Петимата сърфисти чакаха върху дъските си близо петнайсет минути. Слънцето вече залязваше, ставаше хладно, а Барнс започваше да губи публиката си, защото плажуващите полека-лека се разотиваха.

— Ей, точно под мен се надигна вълна — каза Скот.

— И аз я усетих — подвикна Зак.

Като един петимата легнаха върху дъските и загребаха към брега. Барнс сграбчи въжетото, което подсигурироваше сърфа на Джим, и го дръпна, за да се засили, като намали скоростта на Джим. Четиримата се изправиха на гребена на вълната, точно когато тя се разби, а Джим Ричардс изостана.

— Дяволите го вземат, мразя това копеле! — изруга Джим и загреба назад, за да изчака следващата вълна. На шейсет метра навътре в океана видя огромна бяла гръбна перка, която се показва за миг над надигащата се вода и отново се скри.

— По дяволите! — прошепна той тихо, качи краката си на дъската и замръзна. Главата на чудовището изригна от вълната сред сърфистите съвършено неочаквано. Зак, Раян и Скот, които вече бяха в долната част на вълната, изобщо не разбраха какво става.

Барнс все още беше горе, когато пред очите му, сякаш от небитието, изникна огромната бяла стена. Нямаше време да реагира. Върхът на сърфа му, тласкан от вълната, се заби в еднометровите хриле на мегалодона, а самият Барнс се блъсна в бялата преграда, хлъзна се назад от удара и клокочещата вода го повлече надолу към кораловия риф.

Загубил сили и ориентация, Барнс все пак успя да покаже главата си над водата. Сърфът му все още беше завързан за глезена му с въженцето и той се вкопчи в него с двете си ръце. От ноздрите му течеше кръв. Гърдите го боляха. Барнс изруга тихо и се озърна, за да види в какво се е блъснал — беше му се бе сторило, че е лодка.

— Ще убия този кучи син — изруга той.

Опита се да се изправи върху дъската, но залитна от болка и падна назад. Беше си счупил поне две ребра, но най-много го боляха гърдите, отвън. Погледа надолу и с изненада откри, че почти цялата кожа е смъкната — отдолу се виждаше подкожната тъкан, през която се процеждаше кръв.

— По дяволите! — изруга той още веднъж, обърна се назад и видя, че се надига нова вълна и закрива червения хоризонт. Качи се на сърфа си предпазливо, като се опираше на лакти и колене.

Секунди преди вълната да го подеме, триметровата уста на мегалодона се устреми към него отдолу, сграбчи го и го вдигна пет метра във въздуха. Вълната блъсна мегалодона странично и чудовището стисна сърфиста и дъската му с челюсти, като стоманен капан, с невероятна сила. Мегалодонът разтърси глава инстинктивно, за да разкъса стърчащия от устата му труп, и навсякъде наоколо се разлетяха пръски розова пяна, плът и фибростъкло.

Хората на брега се разпищяха ужасени. Почти всички бяха видели случилото се. Десетки скочиха на крака и се завзираха в спускащия се мрак. Раян, Скот и Зак бяха слезли от сърфовете си и крачеха през плитчината към крещящата тълпа.

— Какво им става на тези? — попита учудено Скот.

— Сигурно искат още — засмя се Раян.

— Не, кретени такива. Искат да излезем на брега. Ей, къде е Джим?

Все още гладен, женският мегалодон мина пак през кървавото петно, за да долови нови вибрации. От двете страни на туловището си имаше два канала. В горната им част се намираха сетивни клетки, наречени невромасти. Течността, която се съдържаше в долната част на каналите, предаваше вибрациите от водата към сетивните клетки и така мегалодонът се ориентираше в околността.

Джим Ричардс потрепери от студ и абсолютен ужас. Бе станал свидетел на кървавата смърт и сега можеше само да гледа безпомощно към чудовището, което кръжеше на по-малко от трийсет метра пред него. По сърфа му полепнаха малки парченца кървава плът. Почувства как му се повдига и запрегльща, за да не повърне. Вълните се разбиваха на десетина метра пред него, но не смееше да отиде дотам. Знаеше, че и най-малкото движение привлича вниманието на акулите. Огледа се наоколо — не се виждаха никакви лодки или хеликоптери.

Джим освободи въжето от глезена си безшумно, но въпреки това огромната бяла акула сякаш долови помръдването му. Гигантската бяла гръбна перка се обърна и се насочи напред. Джим замръзна. Напрегна волята си, за да успокои нервите и мускулите си, но въпреки това целият трепереше.

Мегалодонът се издигна на повърхността. Близо двуметровата бяла перка пореше водата. А огромната му маса създаваше силно течение, което изтласка сърфа и момчето още десетина метра назад. Опашката на акулата, която се издигаше по-високо от главата му, мина на сантиметри от хлапака.

Джим почувства, че нещо го повдига. Сърцето му се разтуптя в очакване на огромната уста, пълна с окървавени зъби, но акулата продължи да се отдалечава — беше го повдигнала вълната. Тя го изтласка около два метра напред. До началото на прибой все още оставаха пет-шест метра, акулата беше на десет метра назад.

Сега или никога... Джим легна тихо по корем и загреба бавно, предпазливо. Оставаха му три метра, но нямаше вълна. Погледна назад. Имаше чувството, че сърцето ще изскочи през гърлото му.

Мегалодонът долови движенията му и се обърна. Бялата муцуна се появи на повърхността на пет метра зад него.

Без да се колебае нито за миг, Джим закрепил глезени те си от двете страни на сърфа и загреба с ръце като бесен. Усети как челюстите на чудовището се затварят на сантиметри от босите му крака и в този момент вълната го понесе напред. Измъкна се от зейналата паст на мегалодона, издигна се високо нагоре и полетя стремглаво надолу, в пълен мрак. В последния миг успя да се изправи на изтощените си крака, приклепна, улови с дясната си ръка дъската и се спусна към долния край на петнайсетметровата вълна. След като по чудо запази равновесие при спускането по стръмната водна стена, Джим почувства силата ѝ, тласъка на соления въздух зад гърба си. Поколеба се, после протегна назад ръка и я мушна в движещата се стихия, вдигайки фонтан от пяна и пръски.

Мегалодонът щеше да налага жертвата си само след секунди, когато долови новия шум от ръката на момчето и промени посоката на нападението си. Джим направи рязък завои и в този момент главата на мегалодона проряза нишата. Джим погледна през дясното си рамо и видя уста, голяма колкото врата на автобус, която се затвори, без да улови каквото и да било, освен вода. Мегалодонът се стовари надолу през вълната, момчето направи още един рязък завои вдясно и мина покрай мястото, на което за последен път бе видяло светещото бяло чудовище.

Джим знаеше, че акулата ще го открие отново само след секунди. Когато вълната се разля напред, той скочи от сърфа и заплува с всички сили напред. До плитчината му оставаха поне още сто метра.

На това място дъното се издигаше рязко нагоре и дълбочината беше само около десет метра, но мегалодонът не обръщаше внимание на опасността и се спусна след жертвата си. Настигна я след секунди. Отвори челюстите си и смачка сърфа, сякаш беше сламка. Фибростъклото се раздробило на стотици парченца.

Джим Ричардс изпищя, когато спасителите го поеха. Последните петдесет метра бе преплувал със затворени очи и глава под водата. Брегът вече бе осветен от множество фенери, беше се събрала огромна тълпа. Всички го окуражаваха:

— Джим, Джим, Джим...

Зак го прегърна, потупа го по рамото и го поздрави. Джим бе страшно уморен, трепереше от страх, приливът на адреналин едва не

го накара да повърне. Овладя се, когато се появи Мери и му се усмихна.

— Добре ли си? — попита го тя. — Така ме изплаши!

Джим се прокашля и пое въздух.

— Да, добре съм. Няма проблем. — Тогава съзря шанса си и попита: — Какво ще правиш тази вечер?

МОРСКО СРАЖЕНИЕ

Почти веднага след като извадиха Джим Ричардс от водата, пристигна хеликоптер на бреговата охрана и увисна на седемдесет метра над разбиващите се вълни. След като видя, че светещото туловище на мегалодона се отправя навътре в морето, пилотът го последва и веднага предаде по радиото на военноморската база в Пърл Харбър координатите му. Буквално след няколко минути „Наутилус“ и „Кику“ потеглиха на север, покрай залива Мамала. Когато „Кику“ стигна до Каена, вече бушуваше истинска буря, а нощта се бе спуснала напълно.

Джонас и Тери бяха в капитанския мостик, когато вратата, водеща към палубата, се отвори с усилие поради силния вятър. Мак се вмъкна в сухото помещение и затръшна вратата след себе си. От жълтата му мушама се стичаше вода.

— Хеликоптерът е закрепен добре. Харпунът и мрежата също — обяви той. — Чака ни изключително тежка нощ, Джонас.

— Може би това е последният ни шанс. Според най-новите данни повечето стада китове са напуснали крайбрежните води. Трябва да маркираме мегалодона с предавателя, преди да излезе в открито море, защото там можем да го изгубим завинаги.

Тримата влязоха в командния център. Масао стоеше пред екрана на сонара, зад гърба на оператора. Изглеждаше мрачен.

— Хеликоптерът на бреговата охрана се е прибрал заради бурята — заяви той и се обърна се към оператора: — Нещо ново, Паскуале?

Италианецът поклати глава, без да се обръща.

— Само „Наутилус“.

Една голяма вълна разклати научноизследователския кораб и Паскуале се улови с две ръце за масата.

Капитан Бар стоеше на руля и привикналите му с морето крака умело балансираха върху клатещия се под.

— Надявам се никой да не е ял твърде много тази вечер — каза той. — Тази буря ще е страхотна.

Животът на първата в света атомна подводница беше спокоен, тъй като тя навлезе в залива Уаймия на сто метра под бушуващата буря. Подводницата, влязла в състава на Флота през 1954 година, имаше един атомен реактор, който създаваше свръхгорещата пара, необходима за задвижването на двете турбини и двете витла. Беше поставила много рекорди в подводните операции, но най-известният от тях беше историческото ѝ пътуване до Северния полюс през 1958 година. През 1980 година беше извадени от въоръжение. Първоначалният план беше да се върне в Гротън, Кънектикът, където беше построена, но Макгавърн бе настоял да бъде изпратена в Пърл Харбър като туристическа атракция.

Когато научи за появата на мегалодона, командващият базата си даде сметка, че Флотът ще трябва да се намеси. Наред с това обаче разбираше, че не би могъл да гони праисторическа акула с модерна подводница клас „Лос Анджелис“. Предложението на Даниелсън да използват „Наутилус“ му се стори разумно и така, след седемнайсет години бездействие, подводницата отново бе изпратена в океана.

— Нещо на сонара, мичман?

Операторът наблюдаваше екрана на монитора и слушаше шумовете в слушалките. Мониторът даваше визуална представа за фоновия шум и шума, отразен от конкретен обект. Всеки обект, попаднал в обхвата на прибора, се виждаше като светла линия на зеления фон.

— Само бурята на повърхността, сър. Нищо друго не се забелязва.

— Добре. Дръж ме в течение. Началник-вахта, каква е готовността на оръжията?

Денис Хелър, шест години по-млад от брат си Франк, но и един от най-възрастните членове на екипажа, вдигни очи от монитора си.

— Две торпеда, готови за стрелба по ваша заповед, сър. Регулирани са за близък обсег, както наредихте. Твърде близък, бих казал.

— Няма как, Хелър. Нямаме метална цел, така че трябва да сме максимално близо, за да сме сигурни в успеха.

— Капитан Даниелсън! — извика радистът. — Получавам сигнал за бедствие от японски китоловен кораб. Не се чува много добре, но, изглежда, са нападнати.

— Навигатор, изчисли курс за засичане. Ако това е нашият приятел, искам да приключим и да се приберем и Пърл Харбър още преди разсъмване.

Японският китоловен кораб „Цунами“ се люлееше като черупка по големите вълни, а дъждът и вятърът блъскаха екипажа най-безмилостно. Трюмът беше опасно претоварен с браконьерски улов — осем сиви кита. Още два бяха привързани към левия борд в специални мрежи.

Двама моряци се бяха вкопчили в парапета и се взираха в тъмнината и дъжда. Двамата трябваше да следят скъпоценният улов да остане непокътнат по време на бурята. За нещастие светлините от фенерите им едва проникваха през вихрушката. Единствено редките светкавици им даваха възможност да видят ценния товар.

Корабът се наклони рязко вдясно и океанът пропадна. Мрежите с товара простенаха от тежестта. Моряците се вкопчиха в парапета, а корабът се наклони наляво. Морето сякаш щеше да ги всмуче. Мрежите с китовете за момент потънаха под водата. Отново надясно, и мрежите се появиха. Моряците се вцепениха от изненада — заедно с товара се издигна и огромна бяла триъгълна глава!

Тъмнина. „Цунами“ продължаваше да се люлее, а двамата наблюдатели бяха като слепи от бурята. Минаха няколко секунди. След това светкавица проряза небето и кошмарната глава се появи отново. Устата беше пълна с остри като бръснач зъби.

Моряците изкрещяха, но бурята заглуши гласовете им. По-старшият направи знак на другия, че ще отиде да повика капитана. Светкавица. Огромните челюсти разкъсваха китовете странично, ръфаха безценната китова мас.

Корабът отново се наклони наляво. Старшият моряк заслиза към дървената палуба, затворил очи заради силния дъжд, стиснал въжената стълба. Можеше да слиза само с по едно стъпало, защото корабът остана наклонен... и продължаваше да се накланя! Морякът отвори очи и почувства, че стомахът му се свива. Морето приближаваше,

голямата глава не се виждаше. Но нещо теглеше „Цунами“ отляво към водата.

— Капитане, китоловният кораб е на двеста метра пред нас.

— Благодаря. Изплаване до нивото на перископа.

— Слушам, сър, изплаване до перископа.

Подводницата се издигна, а Даниелсън опря лице в гумения окуляр на перископа и се вторачи в тъмнината. През инфрачервения перископ мракът горе изглеждаше сив, но бурята и вълните рязко намаляваха видимостта. Поредната светкавица освети бурния океан и за миг Даниелсън зърна силуета на китоловния кораб, полегнал на една страна.

— Свържете се с бреговата охрана — каза той и се отдръпна от перископа. — Къде се намира най-близкият им катер?

— Сър — отговори радистът, — най-близкият кораб в радиус от двайсет мили е „Кику“.

— Капитане, погледнете... — Операторът на сонара стана. На екрана се виждаше наклоненият кораб... И още нещо, което обикаляше около него.

Паскуале притисна слушалките към ушите си и поиска да повторят съобщението.

— Капитане, получавам зов за помощ от „Наутилус“. — Всички в командния център се обърнаха към него. — На дванайсет морски мили източно има потъващ японски китоловен кораб. Казват, че е възможно във водата да има оцелели, но наблизо няма други, освен нашия. Искат помощ.

Масао погледна Джонас.

— Мегалодонът?

— Ако е той, нямаме много време — отвърна Джонас. — Китовете напуснаха района, а сега акулата вече е опитала човешка кръв. Вероятно е гладна.

— Да отидем по-бързо, капитане — нареди Масао.

„Цунами“ лежеше на левия си борд, но не потъваше, и продължаваше да се издига и спуска с огромните вълни. Във вътрешността му в пълна тъмнина единайсет мъже се мъчеха да избегнат сигурна смърт, макар и вече да бяха изгубили представа кое е горе и кое долу. Леденият океан бушуваше около тях и неумолимо пълнеше кораба. Всъщност настървеният мегалодон буташе нагоре потъващия кораб, докато ръфаше останките на улова в мрежите и тъкмо заради това той не потъваше.

При първия сблъсък старшият моряк бе паднал във водата, но някак бе успял да се задържи за въжената стълба и сега се бореше с вълните, за да се добере до вертикалната палуба на „Цунами“. Успя да открие отворената врата към каютите и да се вкопчи в рамката ѝ. Отвътре се чуваха виковете на останалите. Запали фенерчето си и освети четирима, които успяха да се измъкнат от тъмната вътрешност на кораба. Те се уловиха за дървената мачта с премръзнали ръце. Трябваше да продължат да се борят за живота си.

— Капитане, чувам крясъци — каза радиооператорът на подводницата. — Във водата има хора.

— По дяволите. Къде се намира „Кику“?

— Най-много след шест минути ще е тук — извика Денис Хелър.

Даниелсън се опита да прецени обстановката. Какво би могъл да направи, за да отвлече вниманието на мегалодона от оцелелите?

— Включете звънеца колкото може по-силно. Оператор, следи какво прави акулата и ми докладвай.

— Слушам, сър, включвам звънеца.

Металният звън закънтя в корпуса на „Наутилус“ и проряза водата наоколо като вой на сирена в смълчан град.

Пронизителните звуци достигнаха до мегалодона за секунди, заглушиха сетивата му и го накараха да изпадне в ярост. Неизвестно същество искаше да му отнеме плячката. Огромният хищник се отказа от останките на двата кита в мрежите, мина под потъващия кораб, ориентира се бързо за посоката на звука и се насочи към „Наутилус“.

— Капитане, улавям сигнал. Три херца. Трябва да е чудовището. Определено отвляхохме вниманието му! — обади се радиооператорът.
— На двеста метра е и приближава.

— Хелър?

— Можем да стреляме, сър, но взривът ще убие екипажа на китоловния кораб.

— Сто метра, сър!

— Курс нула, две, пет, двапет градуса, дълбочина четиристотин метра, скорост петнайсет възела. Да видим дали ще ни последва. Искам между тази риба и китоловния кораб да има известно разстояние.

Подводницата започна да се спуска. Мегалодонът ги следваше. „Наутилус“ беше почти два пъти по-дълъг и много по-тежък, но женската беше много по-бърза и подвижна от противника си. Освен това огромният хищник нямаше намерение да остави предизвикателството без отговор. Приблужи се отгоре и се засили към корпуса на подводницата като излязъл от контрол двапетметров локомотив.

— Готови за сблъсък! — изкрещя операторът на сонара и рязко свали слушалките си. БУУУМ! „Наутилус“ се разтърси и хората полетяха на пода. Електрическото осветление угасна и всичко потъна в мрак. Стоманата наоколо простена. Секунда по-късно светнаха червените аварийни светлини. Машините бяха спрели и подводницата се носеше по инерция под ъгъл от 45 градуса.

Мегалодонът направи обиколка, за да прецени съперника си. Ударът бе предизвикал остра болка в муцуната му. Разтърси глава, няколко зъба паднаха, но скоро щяха да бъдат заменени от тези под тях.

Капитан Даниелсън почувства нещо топло да се стича в дясното му око.

— Всички постове, докладвай! — извика той и избърса кръвта от челото си.

Първи се обади машинистът Хелър.

— Машинно отделение, три отсека наводнени, сър. Реакторът не работи.

— Радиация?

— Няма изтичане.

— Аккумулятори?

— Функционират и са включени, сър, но задните кормилни плоскости не реагират. Удари ни точно над кила.

— По дяволите! — изруга Даниелсън. Беше бесен. Как бе допуснал някаква си риба да осакати лодката му! — Къде е мегалодонът?

— Обикаля, сър. Много близо — докладва радиооператорът.

— Сър — обади се Хелър отново. — Едното витло е извън строя, другото ще заработи до десет минути. Разполагаме само с аварийно хранване.

— Торпеда?

— Готови, сър.

— Пълнете торпедни тръби едно и две. Сонар, докладвай кога можем да стреляме.

Корпусът на подводницата простена отново. Изведнъж в командния център нахлу морска вода.

— Сонар...

— Сър? — Операторът беше пребледнял. — Мисля, че мегалодонът се опитва да пробие корпуса със зъби.

„Кику“ се добра до последното известно местоположение на китоловния кораб, но след отдалечаването на мегалодона „Цунами“ беше потънал.

Джонас и Хелър, със спасителни жилетки и привързани към палубата с въжета, стояха на носа. Хелър насочваше прожектора. Джонас държеше пушката със стрелата предавател в едната си ръка, в другата стискаше спасителен пояс. Корабът се люлееше на вълните, водата заливаше носа и заплашваше да помете и двамата в морето.

— Ето! — Джонас посочи вдясно. От водата стърчеше част от мачта и в нея се бяха вкопчили двама души. Хелър насочи прожектора и повика Бар по радиостанцията си. Носът се насочи надясно. „Кику“ подхвърляше Джонас нагоре-надолу като див жребец и той не можеше да каже дали двамата са видели пояса и дали ще могат да го достигнат.

— Остави това, Тейлър — извика Хелър. — Няма да успееш да им помогнеш.

Джонас продължи да се взира във водата. Носът хлътна с десет метра надолу, встрани прииждаше нова голяма вълна. Когато носът отново се издигна, лъчът на прожектора освети двамата мъже на мачтата. Единият махаше с ръка.

— Повикай няколко души да държат въжето ми! — изрева Джонас.

— Какво!

Носът се спусна надолу и Джонас се качи на парапета. Когато отново се издигна, той се оттласна с всички сили и полетя в бездната, зад билото на вълната. Ледената вода вдърви мускулите му. Дъхът му секна, почувства, че силите му го напускат. Следващата вълна го издигна нагоре, но той не виждаше нищо. Заплува слепешката, с всички сили, в посоката, която се надяваше да е правилната.

След секунда отново полетя в поредната бездна и разбра, че с плуване не би могъл да се справи — планините вода го подхвърляха като играчка. Тогава се блъсна в нещо твърдо и пред погледа му причерня.

Мегалодонът не можеше да прецени дали съществото е живо, или не. Пронизителните звуци бяха престанали. Странната риба беше твърде голяма, за да я ухапе. Сетивата му подсказваха, че не става за ядене. Продължи да кръжи наоколо и от време на време опитваше да ухапе странното същество, но без успех — то просто беше твърде голямо.

Някъде откъм повърхността долетяха познати звуци.

— Отдалечава се, сър — обади се дежурният пред радара.

— Потвърждавам, сър — каза операторът на сонара. — Излиза на повърхността.

— Двигателят работи, сър — докладва Хелър. Сякаш в отговор „Наутилус“ се изправи хоризонтално.

— Отлично. Курс нула, пет, нула, нагоре десет градуса, до триста метра дълбочина. Искam положение за огън по чудовището. При моя команда включвате звънеца. Когато акулата се спусне към нас, пускате и двете торпеда.

Хелър доби обезпокоен вид.

— Корпусът няма да издържи още един удар, сър — каза той. — Препоръчвам връщане в базата.

— Не, Хелър. Ще приключим с това сега.

Една ръка сграбчи Джонас за яката. Старшият моряк изломоти нещо на японски, видимо благодарен. Джонас се огледа. Вторият моряк не се виждаше никъде. Нещо го дръпна за кръста. Хелър и останалите започваха да теглят въжето.

— Дръж се! — извика Джонас и улови моряка отзад.

Мегалодонът долови вибрациите и се насочи към новите си жертви. Когато се доближи на около трийсет и пет метра от следващата порция храна, отново чу звънеца. Усещаше миризмата на топла кръв, но дръзкото предизвикателство притъпяваше чувството му за глад. Обърна се плавно и се насочи към натрапника.

— Хиляда метра и приближава бързо, сър — извика операторът на сонара.

— Хелър, имаме ли възможност за стрелба?

— Да, сър.

— Чакай команда...

— Четиристотин метра...

— Спокойно!

— Двеста метра, сър!

— Оставете я да се приближи.

— Сър, промени посоката. — Денис Хелър вдигна поглед отчаяно. — Изгубих я.

Даниелсън изтича до монитора. Лицето му беше изпоцапано със съсирваща се кръв и пот.

— Какво стана?

Операторът на сонара притисна слушалките към уши те си и напрегна слух.

— Сър, спусна се в дълбочина. Едва се чува... момент, хиляда метра... по дяволите, под нас е!

— Пълен напред! — изкомандва Даниелсън.

Осакатената четирийсетгодишна подводница се понесе напред и се затресе от усилието да достигне скорост от десет възела. Мегалодонът се насочи към задната част на съперника си. Блъсна корпуса със скорост от трийсет и пет възела и проби изтощения корпус. Получи се триметрова пробойна между стоманените листове на обшивката. Цялото машинно отделение се наводни за секунда.

От сблъсъка се проби и стената на задния баластов резервоар. Килът на „Наутилус“ се напълни с вода и подводницата се наклони странично на 45 градуса. Най-тежки бяха пораженията в машинното отделение. Помощник-машинистът Дейвид Фрийман падна назад в тъмнината. Главата му се удари в пулта за управление и той загуби съзнание. Лейтенант Арти Кравиц беше затиснат от паднала преградна стена. Глезенът му беше счупен. Успя да се освободи, да пропълзи до съседния отсек и да затръшне херметическата врата само секунди преди морската вода да запълни машинното.

— Докладвайте за щети! — извика Даниелсън.

— Машинното е наводнено — отвърна главен машинист Хелър, — не мога да...

Прекъсна го вой на сирена. Замигаха червени светлини.

— Пробойна в реактора! — изрева той. — Трябва да се запуши!

— Въздух под налягане в баластовите резервоари! Изплуваме. Хелър, слез в реакторното...

— Веднага, сър!

„Наутилус“ започна да се издига, все още наклонена на 45 градуса. Хелър се втурна през помещенията, в които цареше хаос. Матросите във всички отсеци помагаша на ранените и се мъчеха да спрат водата, която нахлуваше сякаш от хиляди места. Поне половината от електрическите прибори изглеждаха извън строя.

Когато Хелър влезе в реакторния отсек, лейтенант Кравиц натискаше копчетата като обезумял — изключваше реактора. Хелър изключи последните три сам, после спря алармата.

— Докладвай, Кравиц.

— Четирима мъртви. При сблъсъка се откърти цяла тръба. Машинното и всичко зад него е наводнено.

— Радиация?

Лейтенантът го погледна.

— Дени, тази подводница е на четирийсет години. Корпусът е пробит, листовите от обшивката падат като люспи. Ще се удавим много преди да ни засегне каквато и да било радиация.

Изтеглиха Джонас и японца на палубата и веднага ги отведоха в командния център.

— Тейлър — извика Хелър, — полудя ли!?

— Тишина, Франк — прекъсна го ДеМарко. — Получаваме сигнал за бедствие от „Наутилус“.

Хелър се приближи.

— Е?

Боб Паскуале притисна слушалките до ушите си, за да чуе.

— Изплават. Няма двигатели. Имат нужда от незабавна помощ.

Капитан Бар веднага нареди промяна на курса. „Кику“ зави и продължи да се бори с огромните вълни.

Дейвид Фрийман дойде в съзнание. Лицето му бе притиснато към металната врата, край която все още имаше малко въздух. Всичко наоколо беше окъпано в червена светлина. От челото му течеше кръв.

„Наутилус“ се издигаше, а от пробойните навън падаха отломки. Мегалодонът следваше подводницата, готов да захване всичко, което се движи. Хищникът усети кръвта.

Промуши огромната си глава през пробойната, смачка слабите метални листове на обшивката и я разшири още повече. Белият и флуоресциращ блясък изведнъж запълни наводнения отсек. Фрийман потопи главата си във водата, погледна и... изпищя. Огромните челюсти на мегалодона изпълваха целия отсек, като в някакъв триизмерен филм на ужаса. Кошмарните триъгълни зъби бяха на по-малко от метър. Фрийман усети как водовъртежът го всмуква. Вкопчи се във вратата, водата заглуши виковете му. Когато разбра, че няма спасение, потопи главата си и напълни дробовете си с вода, за да умре, преди да го разкъсат огромните зъби.

Мегалодонът го всмукна в устата си, смачка тялото му и го преглътна наведнъж. Топлата кръв го раздразни още повече. Измъкна

се от пробойната и закръжи наоколо. „Наутилус“ изскочи на повърхността.

— Напусни кораба! Всички да напуснат кораба! — пролая капитан Даниелсън. Подводницата беше полегнала на десния си борд и вълните я подхвърляха като детска играчка.

Отвори се три люка, във вътрешността нахлу вода, проблеснаха няколко червени сигнални ракети. Появиха се три големи надуваеми лодки. След още няколко минути оцелелите се качиха и започнаха да се борят с вълните. „Кику“ беше наблизо. Проекторите осветяваха лодките.

Даниелсън беше в третата лодка. Обърна се към „Наутилус“. Видя силуета на подводницата, осветен от поредната мълния. След секунди корпусът ѝ изчезна под вълните. Могъщата ѝ някога кърма се издигна само за миг и после „Наутилус“ се отправи на последното си пътешествие към дъното на Пасифика.

Първата лодка достигна борда на „Кику“ и петнайсет мъже запълзяха нагоре по спуснатата от десния борд мрежа. Една вълна се разби в борда, повдигна кораба и го спусна бясно надолу. Няколко души от екипажа на Даниелсън отново паднаха в морето.

Джонас насочи прожектора към вълните и освети един от тях. Беше Денис Хелър. Франк видя брат си недалеч от борда на „Кику“ и му хвърли спасителен пояс. Втората лодка също приближи.

Денис се вкопчи в пояса, а брат му го задърпа с въжето към борда. Хората от втората спасителна лодка започнаха да се изкачват по мрежата, приближи и третата. Денис започна да се катери заедно с тях.

Поредната вълна издигна борда. Франк Хелър легна на палубата, стисна най-долната тръба на парапета и протегни другата си ръка към Денис, който беше само на метър от него.

— Дени, дай ръка! — След миг го улови.

От водата изникна огромна бяла маса и ухапа Денис Хелър в челюстите си. Франк замръзна на място. Не беше в състояние да реагира. Муцуната беше на сантиметри от лицето му. Мегалодонът сякаш увисна за миг във въздуха, после изчезна в дълбините заедно с Денис Хелър.

— Не! Не! Неее! — изкрещя Франк съвършено безпомощен. Вторачи се в морето, сякаш очакваше мегалодонът да върне брат му.

Даниелсън и останалите видяха случилото се и запълзяха по мрежата като подплашени насекоми.

Мегалодонът се пови отново. Кървавите останки на Денис все още се виждаха полепнали по зъбите му. Даниелсън се обърна, изкрещя и се прилепи към борда.

Джонас грабна прожектора и го насочи към мегалодона с лявата си ръка. С дясната насочи пушката. Беше близо, само на десетина метра. Натисна спусъка, без да се цели. Предавателят излетя от цевта и се заби здраво малко зад дясната гръдна перка на акулата.

Лъчът на прожектора освети едното око на нощния хищник и обгори чувствителната тъкан като лазер. Силната болка накара чудовището да се върне в морето. До краката на Даниелсън му оставаха само сантиметри, но то потопи раненото си око във водата и изчезна.

Даниелсън и останалите се добраха до палубата, след което ги довякоха един по един до каюткомпанията. Джонас улови Франк отзад и понечи да го дръпне, но Франк не пускаше парапета.

— Ще умреш, кучко, чуваш ли? — изрева той в нощта. — Това не е краят. Ще умреш!

Вятърът заглуши думите му.

ОТКРИВАНЕТО

Точно по пладне, пред тълпа от шестстотин души, сред които и губернаторът на Калифорния, неколцина играчи от местния футболен отбор, един училищен духов оркестър и екипите на четири телевизионни мрежи; гигантският шлюз на лагуната „Ди Джей Танака“ се отвори и милиони кубически метри океанска вода нахлуха в най-големия изкуствен воден басейн на света.

Джонас стоеше до Тери Танака в долния край на трибуната и се възхищаваше на удивителната рожба на човешката изобретателност. С помощта на технологиите, разработени при строежите на големите язовири, екипът на Масао Танака беше построил изкуствено езеро, свързано с океана с канал, достатъчно широк, за да могат по него да минат стадо китове. Вътре бозайниците можеха да бъдат наблюдавани през големите прозорци в стените и през по-малки наблюдателни пунктове под дъното на съоръжението.

От трагедията в морето бяха минали близо две седмици. Бяха загинали двайсет и девет души от екипажа на „Наутилус“, както и четиринайсет от „Цунами“. В Пърл Харбър бе проведена траурна церемония в памет на мъртвите. Два дни след това капитан Ричард Даниелсън се оттегли от активна служба във Флота.

Брайс Макгавърн бе поставен на горещия стол. Кой е упълномощил Флота да преследва мегалодона? Защо за задачата е определил „Наутилус“, след като му е било известно, че подводницата е стара и негодна за тежки изпитания? Близките на загиналите бяха възмутени, Пентагонът бе наредил да започне вътрешно разследване. Мнозина бяха убедени, че Макгавърн ще е следващият морски офицер, който ще се пенсионира.

Франк Хелър на свой ред приличаше на разярен бик. След смъртта на майка му три години преди това брат му Денис беше единственият останал член от семейството му. Омразата на Франк към мегалодона заплашваше да добие маниакални мащаби и да излезе от контрол. Той заяви на Масао недвусмислено, че няма намерение да

участва в каквито и да било безумни опити за залавяне на чудовището и че има свои собствени планове във връзка с белия дявол. След траурната церемония отлетя за Калифорния.

Благодарение на Дейвид Ейдашек плановите на института „Танака“ за залавянето на мегалодона се появиха на първа страница в „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“ само дваайсет и четири часа след трагедията с „Наутилус“. След това преследването на звяра се превърна в медиен цирк. Директорите на Японския морски научно-технологичен център тайно потриваха ръце, доволни от шумотевицата, защото знаеха, че ще получат дял от приходите, които заловеният мегалодон несъмнено щеше да донесе. Строителите бяха работили денонощно, за да завършат лагуната навреме. Сега всички искаха да знаят само едно — кога ще се появи почетният гост.

Дванайсет дни, мислеше Джонас, а от женската няма и следа. Шест ноци последователно бяха летели с Мак над крайбрежните води на Хавай, за да я открият. С помощта на предавателя успяха да установят, че се насочва на изток, а „Кику“ я следваше отблизо, но, така или иначе, може би заради болката акулата не се появяваше на повърхността. На седмия ден сигналът от предавателя се бе загубил.

В продължение на два дни „Кику“ и хеликоптерът обикаляха района, с надеждата да го уловят пак, но безуспешно. Най-накрая Джонас препоръча на Масао корабът да се върне в Монтърей, защото смяташе, че мегалодонът ще се отправи към Калифорния след мигриращите стада китове. Сега, седмица след това, все още нямаше следа от хищника. Къде се бе дянал?

КАНЬОНЪТ

Само на двеста метра от западната стена на лагуната на Танака се намира подводният каньон на Монтьрейския залив. Появила се вследствие на приплъзването на северноамериканската тектонска плоча в продължение на милиони години, голямата подводна клисура се простираше на сто километра дължина и горният ѝ край започваше на около километър и половина под повърхността на океана. До дъното ѝ на места имаше още четири километра дълбочина.

Каньонът представлява най-съществената част на монтьрейския подводен резерват, който е и най-големият в Съединените щати. Защитената от федералното правителство водна площ е горе-долу колкото щата Кънектикът и дава подслон на 27 различни вида водни бозайници, 345 вида риби, 450 вида водорасли и 22 застрашени вида. Там ежегодно зимуват и около 20 000 кита.

Едно от най-големите същества, населявали някога планетата, се движеше на север покрай стръмната стена на каньона със скорост от около пет възела. Дългият трийсет метра и тежащ повече от двеста тона женски син кит плуваше на двеста метра дълбочина и поглъщаше малки частички планктон. Точно отгоре беше малкото ѝ, шестмесечно китче, което често излизаше на повърхността, за да поема въздух. Майка му имаше нужда от не повече от три до пет вдишвания на час, но то трябваше да се отделя от нея веднъж на всеки четири-пет минути.

Пет мили южно, в пълна тъмнина, над скалистото дъно на каньона се плъзгаше бял фосфоресциращ отблясък. След като бе напуснал крайбрежните води на Хаваи, мегалодонът бе попаднал на топло подводно течение, което минаваше по продължение на екватора и продължаваше на югоизток. Подобно на самолет по въздушно

течение, мегалодонът се бе възползвал от подводната река и бе прекосил Тихия океан, за да достигне тропическите води край Галапагоските острови. Оттам се бе отправил на север, покрай Централна Америка, като по пътя бе ловувал сини китове и малките им.

После, с приближаването си до водите край Байя, сетивата му бяха доловили пулса на хиляди живи сърца и движещи се мускули. Инстинктите го бяха накарали да се отправи на север, към каньона край Монтъррей.

Термалните извори на дъното бяха нещо познато. Теченията и температурите на дъното на каньона бяха като тези в Марианската падина. Като териториален хищник, женският мегалодон възприе района като свой нов дом. Сетивата му не доловиха присъствието на други мегалодони и следователно територията принадлежеше само на него.

Мегалодонът дебна синия кит и малкото в продължение на три часа. Сетивата му подсказваха, че малкото е уязвимо, но въпреки това изчакваше на разстояние. С едното си око вече не виждаше нищо и не искаше да рискува да се покаже на повърхността, докато има дневна светлина.

Продължи да следва жертвите си в очакване на нощта, когато щеше да се нахрани отново.

ЧЕРВЕНИЯТ ТРИЪГЪЛНИК

Закотвена на място, дълбоко триста метра, яхтата „Магнат“ се поклащаше леко, огряна от последните слънчеви лъчи. Умореният екипаж наблюдаваше хилядите морски лъвове и калифорнийски моржове, които се изтягаха по скалистите, ненаселени брегове на Фаралонските острови.

Когато Меги бе научила за предположението на Джонас, че мегалодонът ще се появи край бреговете на Калифорния, без да губи време, бе организирала експедицията си до островите. Те се намираха в средата на район, известен като Червения триъгълник. Половината от регистрираните в световен мащаб нападения на големи бели акули бяха станали тук. Меги смяташе, че ако предположението на Джонас е правилно, мегалодонът бързо ще дойде в Червения триъгълник, за да подгони морските лъвове — любимата плячка на голямата бяла акула.

Екипажът бе чакал търпеливо появата на мегалодона в продължение на цели пет дни. По палубата бяха пръснати подводни камери, звукозаписна техника, прожектори, фасове и скъсани опаковки от дъвки и бонбони. На горната палуба беше опънато общо въже за простиране, на което висяха бански костюми, бельо и шорти.

Дългата скука, непоносимият пек и неприятните последствия от морската болест най-накрая бяха сломили екипажа. В океана бяха изхвърлили килограми стръв, които бе привлякла множество дребни акули, така че сега никой не можеше да се разхлади във водата дори и за малко. Но и това би било търпимо, ако не беше кошмарната воня, надвиснала над яхтата в ноемврийския въздух.

С трийсетметрово въже за яхтата беше привързан разлагащ се труп на кит. Вонята сякаш бе надвиснала, за да изобличи престъплението, защото убиването на китове в резервата на Монтърей наистина се смяташе за криминален акт. Все едно — с помощта на парите си Бъд бе успял да накара двама местни рибари да довлекат до мястото труп на кит, без да им задава въпроси. Сега обаче, след повече

от трийсет часа злокобна миризма, екипажът на „Магнат“ беше готов да се разбунтува.

— Меги, Меги, изслушай ме — примоли ѝ се режисьорът Родни Милър. — Трябва да ни дадеш почивка. Искam само двацет и четири часа отпускa на брега, нищо повече. Могат да минат седмици, дори месеци, преди да се появи мегалодонът. Всички се нуждаем от малко почивка. И най-обикновеният душ би бил дар от бога. Просто ни позволи да слезем за малко от това вонящо корито.

— Род, ти ме слушай. Това е новината на десетилетието и нямам никакво намерение да проваля всичко, защото ти и приятелчетата ти искате да се напиете в някой скапан хотелски бар.

— Меги...

— Млъкни, Род. Имаш ли представа колко трудно беше да организирам всичко това? Камерите, цилиндърът за подводни снимки... да не говорим за купчината китова мас, която влачим.

— О, да, не е нужно да го споменаващ — каза той саркастично. — А какво стана с кампанията ти в защита на китовете? Нима не те видях с очите си как получаващ на сцената „Златния орел“ от фондация „Спасете китовете“?

— За бога, Род, няма ли да пораснеш? Не съм убила аз скапания кит. Просто използвам трупа му за примамка. Огледай се, наоколо има хиляди такива, ако все още не си забелязал. Бъди реалист. Не разбираш ли, че това може да стане репортажът на десетилетието?

Тя поклати глава. Русата ѝ коса падаше по голите ѝ рамене.

— Меги — сниши глас Род, — хванала си се за сламка. Кажи ми, какви са реално шансовете мегалодонът да се появи точно на това място? Никой не е виждал чудовището поне от две седмици.

— Род, ако на света има нещо, от което скапаният ми съпруг разбира, това са мегалодоните. Ще се появи, повярвай ми, а ние ще сме тези, които ще го снимат.

— Как? С това парче пластмаса? Да не ти е омръзнал животът?

— Пластмасата е седемсантиметров плексиглас. Диаметърът на цилиндъра е твърде голям, така че дори мегалодонът не може да го захапе. — Меги се засмя. — Той е по-безопасен, отколкото яхтата.

— Каква приятна мисъл.

Меги прокара пръст по потните гърди на режисьора. Знаеше, че Бъд все още е в леглото и спи след поредния махмурлук.

— Род, с теб работихме здравата над тези проекти. Дявол да го вземе, нима нашият филм не помогна на китовете?

Род изсумтя презрително.

— Кажи го на умрелия кит отзад.

— Забрави за него, по дяволите! — Тя улови мазните му рамене. — Род, не схващаш ли? Това е големият удар! С тези кадри и двамата ще се изстреляме право на върха. И двамата. Как ти звучи фразата „изпълнителен продуцент“?

Милър се замисли за миг и се усмихна.

— Звучи ми добре.

— Е, това си ти. Сега можем ли да забравим мъртвия кит за момент?

— Можем. Само че, като изпълнителен продуцент, горещо ти препоръчвам да осигуриш на хората някакво разнообразие, защото започват да губят търпение.

— Съгласна съм и имам идея. Искам да изпробвам цилиндъра. Тази вечер мога да се спусна с него, за да заснеми няколко пробни кадри.

— Идеята не е лоша. Така ще мога да подредя по-добре подводното осветление. — Усмихна се. — Може би ще имаш късмет да заснемеш и някоя бяла акула. Дори само това би оправдало усилията ни.

Меги поклати глава.

— Ето това е проблемът ти, Родни, обич моя. Тъкмо затова трябва да се държиш за мен, ако искаш да стигнеш донякъде в този бизнес. — Тя го потупа майчински по бузата. — Винаги мислиш на дребно.

Наведе се, за да вземе хавлията си, и възнагради Род с гледката на загорелия си от слънцето задник, облечен в изрязан бански костюм.

— И още нещо, Род. Не споменавай пред Бъд, че си ми изпълнителен продуцент. — Усмихна му се съблазнително. — Ще започне да ревнува.

ЖИВОТ И СМЪРТ

Докато пулсът на хиляди живи сърца и трептящи плавници продължаваха да натоварват сетивата на мегалодона, албиносът леко се изкачи на повърхността. Нощта най-последно беше настъпила.

Ловецът бързо приближи малкото китче. Майката престана да се храни, защото долови опасността, която дебнеше отзад. Издигна се на повърхността и застана плътно до малкото си. Заплуваха по-бързо — от зъбите на хищника ги отделяше по-малко от километър.

След няколко минути мегалодонът зае позиция за нападение. Отвори челюсти и внимателно се насочи към малкия бозайник, като внимаваше да избегне опашката на майка му. Тогава, точно когато щеше да се спусне напред се случи нещо странно.

Огромната акула се разтресе бясно и се загърчи в силни спазми. Изостави набелязаната жертва и бързо се спусна към дъното. Мускулите ѝ се свиха и тя заплува в кръг. Малко по-късно, след силен тласък, който разтърси цялото ѝ тяло, от родовия ѝ път излезе малко. Беше мъжко, съвсем бяло, дълго към два метра, тежеше около половин тон. Зъбите му бяха по-ситни, но по-остри от тези на майка му. С напълно развитите си сетива малкото беше способно да ловува и оцелява само. То остана за момент на място, леденосините му очи съзряха майката и инстинктът му го предупреди за надвиснала опасност. Без да се бави, заплува в южна посока по дъното на каньона.

Майката потрепери отново и изхвърли от тялото си още едно малко, напред с опашката. Беше женско, с около метър по-дълго от първото. То се стрелна покрай майка си, като едва успя да избегне инстинктивното, смъртоносно ухапване на зловещите ѝ челюсти.

След още една, последна конвулсия, женската роди и трето малко сред облак кръв и родова течност. То падна на дъното, после цялото се разтърси. Пелената над очите му се свличаше бавно.

С едно трепване на опашката майка му се спусна към него отгоре и откъсна цялата му задна част. Новороденото се загърчи от болка на

дъното, напълно безпомощно. Тази, която му бе дала живот, го довърши само след миг.

Хищницата остана на дъното, изтощена от родилните мъки. Отвори уста и остави водата да облее хрилете ѝ, за да диша. Постепенно главата ѝ започна да се движи хоризонтално, ноздрите се разшириха. Вече „виждаше“ района и с обонянието си.

И отново долови влудяващите вибрации на мигриращите китове, но и нещо друго... кръв. Раздвижи опашката си и започна да се издига. Поднови движението си на север. Мина на десет метра от канала, който свързваше лагуната на Масао Танака с Тихия океан.

ПОСЕТИТЕЛИ

Дойдоха без предупреждение и изненадаха екипажа на „Магнат“. Капитан Талбът първи видя стоманеносивата гръбна перка, която се плъзгаше над водата на около пет метра от десния борд на яхтата. След няколко минути се появиха още две подобни, които се движеха напред-назад сред кървавите парчета месо.

Род Милър завари Меги да облича неопреновия си костюм, с който щеше да прави нощните снимки.

— Е, Меги — каза той, — искаше да действаш. Какво ще кажеш за пробно спускане при три големи бели акули?

— Успокой се, Родни. — Меги се усмихна. — Готови ли са всички?

— Двете дистанционни камери са спуснати, подводното осветление работи, проклетата пластмасова тръба те очаква. И... а, да... Бъд все още спи.

— Това ме радва. Не забравяй, че искам да изглежда така, сякаш съм сама във водата с акулите. Колко дълго с въжето до цилиндъра?

Род се замисли.

— Предполагам, че имаш дваисет-трийсет метра, но няма да те отдалечаваме на повече от петнайсет, защото ще излезеш от обсега на прожекторите.

— Добре. Готова съм — заяви тя. — Хайде, Род, донеси ми камерата. Искам да съм във водата, преди да се е събудил Бъд.

Двамата отидоха до десния борд, където ги очакваше плексигласовият цилиндър, който трябваше да защити човека в него от акулите. Беше дълъг малко повече от три метра, четири метра в диаметър. Беше изработен по поръчка за Меги, но подобен бе използван за първи път в Австралия. За разлика от обикновените метални клетки, цилиндърът не можеше да бъде изкривен или смачкан. На петнайсет метра дълбочина можеше да стои в хоризонтално положение и позволяваше да се снима във всички посоки. Цилиндърът

беше закрепен за стоманено въже, което се спускаше и прибираще на борда на яхтата с лебедка.

Към корпуса на „Магнат“ бяха прикрепени две подводни камери, които се управляваха дистанционно от палубата. Докато Меги снимаше мегалодона, тези камери трябваше да снимат Меги. Ако осветлението беше подходящо, плексигласовият цилиндър нямаше да се вижда на екрана и щеше да изглежда, че Меги е ужасяващо сама във водата сред акулите.

Тя намести водолазната си маска и провери притока на кислород. Гмуркаше се вече десет години, макар че рядко го бе правила нощем, така че нямаше нищо против още една тренировка.

Спуснаха цилиндъра, той се напълни с вода през специалните отвори и потъна колкото му позволяваше стоманеното въже. Меги стъпи върху него с десния плавник, улови се за въжето, за да запази равновесие, и се огледа, за да види къде са акулите. След като се увери, че няма да я нападнат, прехвърли и другия си крак през парапета, клекна върху цилиндъра и протегна ръце, за да ѝ подадат петнайсеткилограмовата камера. Първо пусна долу масивната кутия, след това сама се провря през отвора и затвори капака.

Милър и още един от екипа започнаха да отпускат въжето бавно и цилиндърът, подет от течението, се заотдалечава от яхтата.

— Не повече от петнайсет метра, Джоузеф — каза Милър. — Питър, работят ли дистанционните камери?

Питър Арнолд вдигна поглед от двата монитора.

— Камера „А“ е малко бавна, но ще се справим. „Б“ работи перфектно. С вариото мога да я видя в едър план... жалко, че не е с изрязания бански.

Меги потрепери от комбинацията от адреналин и хладна морска вода. Всичко наоколо изглеждаше сивкаво, видимостта не беше добра. Погледна назад и видя двете дистанционни камери и прожекторите, които в този момент се запалиха и осветиха плексигласовото ѝ убежище и всичко останало в радиус от петнайсетина метра. След малко в полезрението ѝ се появи и първият хищник.

Беше мъжкар, дълъг близо шест метра, може би тежък цял тон. Обиколи плексигласовия цилиндър неспокойно, а Меги го проследи с поглед. Някъде отдолу нещо помръдна и се появи петметрова женска, която свари Меги абсолютно неподготвена — забрави, че е защитена,

изпадна в паника и зарита с плавниците си като обезумяла, за да изплува. Муцуната на акулата се блъсна в дъното на цилиндъра и главата на Меги се удари в тавана. Младата жена се усмихна облекчено, смутена от собствената си глупост.

Питър Арнолд също се усмихна. Заснетите кадри бяха невероятни, страховити. Меги изглеждаше съвсем сама и беззащитна сред акулите убийци. Изкуственото осветление и белият неопренов костюм вършеха отлична работа — зрителят нямаше да забележи защитния плексигласов цилиндър.

— Род, страхотно е — отбеляза той. — Зрителят ще се сгърчи от ужас на стола си. Не мога да не призная, че Меги си знае работата.

Род видя как акулите започват да разкъсват трупа на кита.

— Снимай всичко, Пит. Може би ще успеем да я убедим да се махне, преди да се появи мегалодонът.

Но самият Милър не вярваше, че това е възможно.

Джонас държеше бинокъла за нощно виждане с двете си ръце, за да намали вибрирането от хеликоптера. Летяха на юг покрай брега на височина триста метра.

— Мак, не си спомням някога да съм виждал толкова много китове на едно място — извика Джонас.

— На кого му пука, Джонас? — Мак го изгледа уморено. — Губим си времето и ти го знаеш. Батериите на предавателя се изтощиха отдавна. Мегалодонът може да е на хиляди мили оттук.

Джонас отново насочи бинокъла към океана. Знаеше, че на Мак му се ще да приключи с тази история и би го направил отдавна, ако не беше приятелството им. Не можеше да го обвини. Ако мегалодонът беше в района, несъмнено щеше да има останки от китове. Не бяха попаднали на такова нещо и Джонас започваше да се съмнява в предположенията си. Без сигнал от предавателя все едно търсеха игла в купа сено.

Мак е прав, каза си Джонас и за първи път от години се почувства наистина сам. Колко време пропилях в преследване на това чудовище? И какво постигнах с всичко това? Брак, който отиде по дяволите, непрестанна борба за свързване на двата края...

— Ей! — Нещо ставаше долу, но той не можеше да разбере какво, макар и да гледаше право натам.

— Какво има? Мегалодонът ли?

— Не... може би. Стадата, Мак... забелязваш ли някаква разлика?

Мак погледна надолу.

— Изглеждат точно както преди пет минути... Не, един момент... променят посоката.

Джонас се усмихна.

— Движеха се на юг, а сега рязко свиват на запад.

— Смяташ, че го правят, за да избегнат нещо? — Мак поклати глава. — Пак се улавяш за сламка.

— Може и да си прав. Защо все пак не направим още една, последна утешителна обиколка?

Мак погледа още веднъж монитора на инфрачервения прибор. Ако мегалодонът се беше насочил в северна посока покрай брега, би било логично китовете да опитат да го избегнат.

— Добре, Джонас. Още една, последна.

Меги провери камерата. Имаше достатъчно филмова лента и въздух за още двацет минути. Плексигласовият цилиндър беше спуснат под останките на кита, гледката беше впечатляваща. Меги обаче си даваше сметка, че има предостатъчно кадри с хранещи се бели акули. Искаше нещо повече.

Хабя лентата, помисли си тя. Обърна се, за да даде сигнал да я изтеглят на борда, но тогава забеляза нещо смущаващо.

Трите големи бели акули бяха изчезнали.

Бъд Харис изрита копринените завивки от голото си тяло и протегна ръка към бутилката „Джак Даниълс“. Празна.

— По дяволите! — Стана. Главата му бучеше. Вече втори ден не можеше да се отърве от досадното главоболие. Заради проклетия кит — каза той гласно. — Тази воня ще ме довърши.

Отиде залитайки до банята, взе шишенцето с аспирин и се опита да отвори специалната, недостъпна за малки деца капачка.

— По дяволите — извика той и запрати шишенцето в тоалетната. Погледна се в огледалото. — Ти си много зле, Бъд Харис — каза на отражението си. — Милионерите не може да са зле. Кажи ми нещо, приятел. Кажи ми защо се чувстваш така.

Главата го заболя още повече, гадеше му се.

— Защо я оставих да ме забърка в това? До гуша ми дойде.

Грабна банските и една хавлия и се качи на палубата.

— Къде е Меги? — попита.

Аби Шварц седеше на палубата и следеше звукозаписа.

— В тръбата е, Бъд. Снимаме страхотни...

— Родни, тръгваме си!

Род Милър вдигна очи.

— Така ли? Това е най-хубавото нещо, което чувам от седмица насам. Кога?

— Веднага. Изтеглете Меги на борда и отвържете проклетия кит, преди да ни е спипала бреговата охрана.

— Чакайте! — извика Питър Арнолд и вдигна ръка. — Там става нещо. Погледнете монитора. По-светло е.

Меги видя най-напред отблясъка, който освети останките на мъртвия кит. След това се появи главата, голяма колкото караваната на майка ѝ и съвсем бяла. Сърцето ѝ се разтуптя като обезумяло, не беше в състояние да осъзнае размерите на съществото, което спокойно приближаваше стръвта. Най-напред опря муцуна до кита, за да определи вкуса му, после челюстта се отвори. С първата хапка отдели двуметрово парче мас, с втората го глътна цяло. От движението на устата затрептяха хрилните отвори, коремът се разклати.

Меги се отпусна на дъното на цилиндъра. Не можеше да помръдне. Беше като хипнотизирана от силата, благородството и грациозността на мегалодона. Най-накрая успя да вдигне камерата съвсем бавно, за да не обезпокои хищника. Той продължаваше да се храни.

— По дяволите! Изтеглете я! — извика Бъд.

— Бъд, дойдохме заради това. — Родни беше възбуден. — Какво чудовище! Страхотни кадри!

— Изтегли я, Милър. — Бъд беше бесен. Беше видял на монитора колко голям е мегалодонът. Меги беше в опасност.

— Тя ще се ядоса много — обади се Питър Арнолд.

— Слушайте и двамата! — извика Бъд. — Яхтата е моя, аз плащам всичко. Изтеглете я веднага.

Род включи лебедката, стоманеното въже се изпъна и започна да тегли плексигласовия цилиндър.

Мегалодонът престана да яде, защото долови внезапното движение. Понеже беше от пластмаса, цилиндърът не излъчваше никакви електромагнитни полета и хищникът не му бе обърнал внимание. Сега обаче изостави кити и се насочи към новия дразнител.

Меги се вторачи в приближаващия мегалодон. Той потри муцуната си в плексигласовата стена. Беше объркан. Обърна се и я погледна с лявото си око.

Меги си даде сметка, че я вижда.

Цилиндърът продължаваше да се приближава към яхтата.

Тези идиоти ще ме убият, помисли си Меги и опря крака в страничните стени за по-голяма устойчивост.

Мегалодонът продължаваше да движи устата си. Сякаш й говореше. После отвори челюстите си широко и се опита да захапе цилиндъра, но той се изплъзваше.

Меги се усмихна.

— Май е твърде голям за теб, а?

Овладея се и насочи камерата. Засне огромните зъби само от метър разстояние. Това е за „Оскар“, каза си.

Когато мегалодонът се обърна, цилиндърът беше само на шест метра от яхтата. Меги зърна отблясъка на опашката за миг, после той изчезна в сивкавата мъгла. Пое дъх и се усмихна.

— Отиде си — отбеляза Питър Арнолд.

— Слава богу — каза Бъд. — Извадете я, преди да се е върнал.

— По дяволите! — изруга Арнолд и на четири крака се отдалечи от парапета на борда.

Мегалодонът беше направил кръг и сега се засили към цилиндъра. Меги изпищя и захапа дихателя, когато чудовището блъсна с невероятна сила плексигласа. Меги се блъсна в стената и от удара ѝ се зави свят. Ако цилиндърът не беше пълен с вода, подобно сътресение би я убило. Цилиндърът се блъсна в борда на „Магнат“. Макар и максимално отворени, челюстите на мегалодона не можеха да обхванат жертвата, но все пак зъбите му се закачиха за отводнителните дупки. Независимо от това не беше в състояние да смачка цилиндъра.

Издайки в ярост, хищникът се издигна над водата с цилиндъра в уста, обърна се и заплува встрани от яхтата, оставяйки след себе си триметрова пътека от пяна. Най-накрая стоманеното въже се разви докрай и се изпъна. Мегалодонът се изправи вертикално над повърхността и разтърси плексигласовия цилиндър със страхотна сила. Водата изтече през отворите.

Меги затвори очи и се плъзна надолу. Аквалангът ѝ се блъсна в стената. Миг след това полетя в обратна посока и едва не изгуби съзнание.

Усилието бързо изтощи мегалодона. Пусна цилиндъра и започна да кръжи около него, докато той бързо потъваше под вълните.

КОТКА И МИШКА

— Мак, там има парчета месо и кръв — извика Джонас. С бинокъла за нощно виждане бе забелязал сивкави петна на фона на потъмната вода.

Мак хвърли поглед към монитора.

И аз ги виждам.

— Къде сме?

— На дваисет и шест мили западно от Сан Франциско Оттук би трябвало да се виждат Фаралонските острови. — Мак забеляза на монитора две топли петна — явно двоен двигател на лодка. — Какво ли прави там тази яхта?

— Слез малко по-ниско.

Хеликоптерът се спусна на сто и петдесет метра.

Джонас погледна през бинокъла и фокусира палубата на кораба.

— А... познавам тази яхта — отбеляза той. — Това е „Магнат“! На Бъд Харис!

— Оня, за когото ми каза, че чукал жена ти ли? — Мак направи кръг над яхтата. — Да видя ли дали ще улуча палубата със сандъчето за инструменти от тая височина? И какво прави тоя чувал с пари тук? Защо лее кръв от тази яхта за дваисет милиона долара?

Джонас свали бинокъла от очите си и каза:

— Меги.

На борда на „Магнат“ цареше хаос. Капитан Талбът бе запалил двигателите, после отново ги бе угасил, защото се опасяваше, че шумът им може да привлече мегалодона. Род беше възбуден и крещеше на всички, че трябва да продължат да снимат, а Бъд бе изпаднал в шок, бе коленичил на палубата и стискаше главата си с ръце. При появата на хеликоптера бе изпаднал в паника, защото бе решил, че е на бреговата охрана и че идва да го арестува заради мъртвия кит.

— Бъд! — извика Аби. — Някакъв тип от хеликоптера иска да говори с теб. Казвал се Джонас.

— Джонас ли каза?

Бъд скочи и изтича при радиостанцията.

— Джонас, вината не е моя! Познаваш Меги. Винаги прави каквото си иска.

— Бъд, успокой се — извика Джонас. — Какво искаш да кажеш?

— Мегалодонът. Отмъкна я. Заедно с проклетия плексигласов цилиндър. Вината не е моя!

Мак видя мегалодона и посочи червеното топло петно на монитора. Кръжеше на два̀сет метра под повърхността, на около триста метра от носа на яхтата.

— Не улавям топла следа от Меги. Сигурно е с неопренов костюм. — Джонас насочи бинокъла. — Струва ми се, че я виждам — рече той, след като забеляза едва видимите очертания на костюма ѝ. Колко ли кислород ѝ бе останал? Той взе микрофона на радиостанцията. — Говори Джонас. Колко кислород ѝ е останал?

Род Милър грабна микрофона.

— Джонас, тук Родни. Предполагам, че за не повече от пет минути. Ако успеем да отвлечем вниманието на мегалодона, ще я измъкнем.

Джонас се опита да мисли. Как би могъл да отвлече вниманието на звяра? С хеликоптера? Тогава забеляза надуваемата лодка.

— Бъд, гумената лодка в изправност ли е?

— Лодката ли? Да, напълно.

— Пригответи я за спускане — нареди Джонас. — Слизам при вас.

Меги се напрягаше да остане будна. Всичко я болеше, но болката бе полезна, защото ѝ пречеше да се унесе. Водолазната ѝ маска се бе спукала и в очите ѝ течеше вода. Ушите ѝ бучаха, дишането ѝ бе болезнено. Мегалодонът продължаваше да кръжи обратно на часовниковата стрелна и я гледаше със здравото си ляво око. Тялото му хвърляше причудливи отблясъци, които осветяваха неопреновия

костюм на Меги. Тя провери запасите от кислород — оставаха й три минути.

Трябва да се измъкна, каза си. Грабна камерата и я притисна към гърдите си — не искаше да я изостави.

Джонас увисна на въжето от макарата на хеликоптери. Пушката бе на гърба му, а слушалките висяха на врата му.

— Мак! — извика той. — Изчакай да ти дам сигнал и го освети с прожектора.

— Не се безпокой за мен, Джонас. По-добре внимавай да не те изяде.

Джонас вдигна палец нагоре и Мак го спусна на палубата на „Магнат“.

Бъд и Родни го уловиха за кръста и той откопча коланите.

— Готови ли сте?

Бъд посочи десния борд.

— Лодката е във водата. Какво искаш да направим?

— Ще отвлека вниманието на мегалодона. Когато ме последва, закарайте яхтата при Меги и я извадете от водата по най-бързия начин.

Бъд помогна на Джонас да се спусне в лодката. Моторът беше „Джонсън“, шейсет и пет конски сили. Запаля го и вдигна поглед към Бъд.

— Изчакай Мак да ти даде знак, че мегалодонът се е отдалечил. После изтеглете Меги. Ясно?

Бъд кимна. Лодката се плъзна по водата. Двигателят ревеше оглушително.

— Мак, чуваш ли ме?

Хеликоптерът беше увиснал на седемдесет метра височина.

— Лошо, приятел. Петдесет метра. Не приближавай прекалено... Джонас, твърде близо си. Изплува!

Джонас направи рязък завои миг преди гръбната перка да се появи на повърхността на пет метра от лодката. Подкара към открито море.

— Как се справям?

— Завий вляво! Бързо! — извика Мак.

Лодката сви рязко и челюстта на мегалодона изчатка във въздуха.

— Джонас, престани да дрънкаш. Карай на зигзаг, не спирай! Не можеш ли по-бързо? Точно под теб е!

Джонас се наведе и форсира двигателя. Не виждаше мегалодона, но знаеше, че е наблизо.

— Мак, кажи на Бъд да тръгва.

„Магнат“ оживя, двата двигателя изпуснаха синкав дим и яхтата потегли. Меги вече бе излязла от цилиндъра. Бе оставила водолазната маска вътре. Тя стисна камерата и заплува нагоре с всички сили.

— Джонас — извика Мак. — Няма го.

— Какво? Повтори!

Мак се вторачи надолу. Мегалодонът се бе отказал от преследването.

Меги плуваше в тъмнината, слепоочията ѝ пулсираха. Главата ѝ се показва на повърхността на три метра от яхтата. Пое дъх и чу възторжените викове на екипажа.

— Браво, шампионе! — изрева Питър.

— Меги, качвай се на проклетата яхта! — извика Бъд. Изтощена, тя се освободи от кислородните бутилки и доплува до борда.

— Бъд, поеми камерата! — Напреди всички сили, за да я вдигне, но устройството бе твърде тежко.

Бъд се наведе над парапета и протегна ръце.

— По дяволите, Меги, не я достигам!

Меги почувства, че ѝ се вие свят.

— Вземи шибаната камера, Бъд! — извика с последни сили тя.

Той нямаше избор. Наведе се, като стисна парапета с лявата си ръка и протегна дясната надолу. Най-после успя да улови камерата и да я вдигне. Подаде я на Родни, който я пое и... изпищя.

Меги се бе издигнала над водата върху отворената паст на чудовището. Мегалодонът продължи да я издига. Тя беше изпаднала в някакъв унес — въобразяваше си, че се е извисила над палубата и я гледа отгоре.

Аби Шварц стоеше край парапета, прикрила устата си с длан, с ужасено лице. Не ми е студено, помисли си Меги, когато почувства топлината от устата на мегалодона. Все още не разбираше къде е и какво става с нея.

Огромният звяр се спусна отново надолу. Стисна челюстите си бавно, като постепенно изтласка въздуха от дробовете на Меги. Когато триъгълните остриета проби ха гръдния ѝ кош, тя се стресна от болката и дойде на себе си. Нададе пронизителен писък, който секна, когато главата ѝ потъна под водата.

Бъд дишаше учестено, крайниците му не му се подчиняваха. Подводните прожектори край яхтата все още светеха и осветяваха главата на чудовището. Бъд не бе в състояние да помръдне, вторачен в адската гледка съвсем близо под повърхността. Струваше му се, че съществото се усмихва, докато Меги размахва ръце и крака и се мъчи да изкрещи, полузадушена в челюстите му. Мегалодонът сякаш си играеше с нея. Бъд видя кръвта, която излизаше от отворената уста на любовницата му, последните спазми на агонията.

Хищникът погледна Бъд. Тогава кошмарната уста се отвори, образува се вакуум и Меги изчезна в черния водовъртеж. Бъд изкрещя. На повърхността изплува кърваво петно.

Бъд изпадна в шок. Не можеше да помръдне. Затвори очи и зачака смъртта си. Сякаш по покана чудовището се показва над повърхността с отворена уста, за да получи следващата порция.

Ослепителният лъч от небето разцепи мрака, сякаш бе изпратен от бога. Той освети виждащото ляво око на чудовището и го ослепи напълно. Мегалодонът се изви странично от ужасната болка, а Джонас Тейлър, в гумената лодка, се прицели с пушката и изстреля новия предавател в корема му.

Мегалодонът падна назад в морето и образувалата се вълна събори Джонас от лодката. Той доплува бързо до яхтата и се покатери на борда.

Стомахът му се бе свил на топка. Падна на колене върху палубата и повърна.

СКРЪБ, СКРЪБ

Нямаше луна, нямаше звезди. Водата беше съвършено неподвижна. Бъд стоеше край парапета и чакаше. Подводните прожектори осветяваха корпуса на яхтата и околността. След това чу шепот.

— *Бъд, скъпи... къде си?*

— Меги? Меги, ти ли си? — Наведе се над парапета, вгледа се в черната вода. Побърквам се, помисли си.

— *Бъд, любов моя, моля те, помогни ми!* — долетя нежният шепот до ушите му.

— Боже мой, Меги, къде си!? — По бузите му потекоха топли сълзи. Видя как една капка падна в морето.

Чакаше. Видя как сиянието се издига. Блясъкът, после муцуната, все още там, под повърхността. Отворените челюсти, черната паст... Думите долетяха отново, пронизаха сърцето му:

— *Бъд, моля те, не искам да умра!*

— МЕГИИ!

Дотича сестрата и улови ръката му.

— Меги! Меги, недей... — Чудовището бавно се обърна и изчезна в дълбините. Бъд нададе смразяващ вик.

Санитарят го притисна към леглото, съдържанието на спринцовката се изпразни в ръката му.

— Всичко е наред, мистър Харис — зауспокоява го сестрата.

Санитарят пристегна глезените и китките му с коланите.

Бъд падна съвсем бавно назад върху палубата на „Магнат“ и се вгледа в небето напълно безпомощен. Появи се сивкавата светлина на утрото.

Джонас се унесе, когато изгря слънцето и птиците зачуруликаха позволението си да заспи. Морето беше сиво, вълните люлееха

глайдера нагоре-надолу. Видя плувеца с черна коса, бадемови очи. Беше Ди Джей.

Глайдерът беше обърнат наопаки, нямаше захранване. Джонас чакаше надолу с главата да дойде Ди Джей и да ги извади. Гледаше в мъглата.

Появи се странният отблясък, огромната уста, острите зъби. Издигаше се бавно. Джонас не можеше да помръдне, беше парализиран от страх. Видя... Тери. Не Ди Джей! Ди Джей беше мъртъв.

— Бягай, Тери, бягай! — изкрещя той. Тя се усмихна, махна му. Чудовището отвори уста. — Тери! Неее!

Чукането го стресна и той скочи.

— Тери?

Почука се още три пъти. Джонас стана от канапето и разля чашата „Джак Даниълс“ на килима. Довлече се до вратата и отвори.

— Масао. — Ярката дневна светлина го заслепи.

— Джонас, изглеждаш ужасно. Пусни ме да вляза.

Джонас се отдръпна.

— Имаш ли кафе? — попита Масао и отиде в кухнята.

— Да, Масао, някъде по горните рафтове, струва ми се.

Масао направи кафе, подаде чашата на Джонас.

— Ето, изпий това, приятелю. Вече е три часът. Утрото свърши.

Джонас поклати глава и седна на кухненската маса.

— Не мога, Масао. Съжалявам, не мога повече.

— Не можеш? — Масао Танака се приближи до приятеля си и го погледна в очите. — Какво не можеш?

Джонас наведе глава.

— Твърде много смърт. Не мога да продължавам повече.

Масао седна.

— Джонас, поели сме отговорност. Чувствам го. Знам, че и ти го чувстваш.

— Вече нямам желание да преследвам това чудовище.

— Хммм. — Масао говореше тихо. — Джонас?

— Да, Масао.

— Чувал ли си за Сун Дзи?

— Не.

— Сун Дзи е написал „Изкуството на войната“ преди повече от две хиляди и петстотин години. Той казва, че ако не познаваш нито врага, нито себе си, ще губиш всяко сражение. Ако познаваш себе си, но не врага, за всяка спечелена победа ще понасяш и загуба. Ако познаваш обаче и себе си, и врага, няма защо да се безпокоиш, дори и да те очакват сто сражения. Разбираш ли?

— Не знам, Масао. В момента не мога да мисля.

Масао сложи ръка на рамото му.

— Джонас, кой познава това същество по-добре от теб?

— Масао, това е друго.

Масао поклати глава.

— Врагът си е враг. — Изправи се. — Ако ти обаче не се изправиш срещу него, ще го направи дъщеря ми.

Джонас скочи.

— Не, Масао! Не Тери!

— Тя може да пилотира глайдера. Дъщеря ми разбира своята отговорност. И не се страхува.

— Остави това. Ще отида аз.

— Не, приятелю. Както каза, това е различно. Смъртта на Ди Джей не бива да е безсмислена. Ние, семейство Танака, ще довършим всичко сами.

— Почакай минута, да се облека. — Джонас изтича в спалнята. Телевизорът работеше — Девети канал, новини. Показваха подводни кадри, кадрите на Меги, заснети от цилиндъра.

... удивителни кадри, заснети малко преди тя да загине в челюстите на хищника. Меги Тейлър отдаде живота си на своята професия, като остави след себе си тези незабравими кадри. Вчера се състоя траурната церемония, а Девети канал тази вечер от осем часа ще покаже специално предаване, посветено на мисис Тейлър.

Федералният съд днес постанови официално, че мегалодонът е сред защитените видове от резервата на Монтърей. Включваме нашия репортер пред Федералния съд...

Джонас седна на леглото и увеличи звука.

... надяваме се да успеем да поговорим с него... ето го. Мистър Дюпон, мистър Дюпон, изненада ли ви бързината, с която съдията обяви мегалодона за защитен вид, особено като вземем предвид последните смъртни случаи?

Андре Дюпон от дружеството „Кусто“ стоеше до адвоката си. Към двамата бяха насочени няколко микрофона.

... Не, не ме изненада. Резерватът край Монтрей е федерален морски парк, в който всички видове, от най-малките до най-големите, са защитени. Там има и други големи хищници — орки, акули. Всяка година белите акули нападат водолази и сърфисти, но тези случаи са изолирани. Изследванията показват, че голямата бяла акула понякога взема сърфистите за моржове. Хората не са основна храна за тези хищници, както и за мегалодона. Много по-важно е да впишем *Carcharodon megalodon* в списъка на застрашените видове, така че да го защитим и в международни води.

— Мистър Дюпон, какво е становището на дружеството „Кусто“ относно плановете на института „Танака“ да улови мегалодона?

— Дружество „Кусто“ вярва, че всички живи същества имат право на оцеляване и живот в естествените си хабитати. В случая обаче имаме работа с вид, с който хората досега не са се срещали. Лагуната на института „Танака“ е достатъчно голяма, за да приюти същество с такива размери, така че според нас залавянето на хищника ще е в интерес на всички.

Отново се появи говорителят на Девети канал.

Нашият репортер Дейвид Ейдашек проведе неофициална анкета по улиците на града. Дейвид?

— Репортер? — Джонас стана и почувства как кръвта се оттегля от лицето му. — Този човек работи за канала на Меги? Боже! Меги!

Преобладават мненията в полза на залавянето на чудовището, отнело живота на толкова много смели хора, включително и на моята близка приятелка Меги Тейлър. Според мен това същество представлява заплаха за хората и аз разговарях с няколко биолози, според които звярът е развил апетит за човешко месо. Ако това е истина, можем да очакваме още жестоки смъртни случаи, особено след днешното решение на Федералния съд. Аз съм Дейвид Ейдашек, новини, Девети канал.

Джонас взе дистанционното и изключи апарата. Остана неподвижен на ръба на леглото. Опитваше се да подреди в главата си нещата, които току-що бе научил.

Боже, Меги, помисли си, с какво ти причиних толкова горчивина, толкова нещастие? Всъщност дълбоко в сърцето си знаеше — дългите часове работа, пътуванията, нощите, които прекарваше сам в кабинета си, отдаден изцяло на книгите си. От очите му потекоха сълзи.

— Съжалявам, Меги, толкова съжалявам!

Изпита такава любов към жена си, каквато не бе изпитвал през последните две години.

Клаксонът го накара да се раздвижи. Изми лицето си, грабна сака и го напълни с дрехи за няколко дни. После взе другия сак, в който беше неопреновият му костюм. Надникна вътре, за да се увери, че и талисманът му е там. Вгледа се в петнайсетсантиметровата вкаменелост, широка колкото дланта му. Докосна ръбовете на зъба и почувства колко са остри.

— Минали са петнайсет милиона години, а все още е остър като бръснач.

Прибра го в кожената торба, нея мушна отново на мястото ѝ и после метна през рамо двата сака. Погледна се в огледалото.

— Добре, професор Тейлър. Траурът свърши. Време е да продължиш да живееш.

Излезе навън. Масао Танака го чакаше.

ЛЮБИТЕЛИ НА КИТОВЕ

В продължение на два дни и две нощи „Кику“, хеликоптерът и два катера на бреговата охрана обикаляха залива на Монтъррей и се опитваха да уловят сигнала от предавателя. Устройството, закрепено за кожата на мегалодона, имаше обхват от три мили, като сигналът се чуваше по-силно при по-близки разстояния. Засега обаче, след като бяха обиколили четиристотин мили крайбрежни води, от сигнала нямаше и следа.

Стотици китове продължаваха да мигрират през резервата без видими промени в поведението. На третия ден бреговата охрана се отказа от издирването. Предположиха, че или предавателят се е повредил, или мегалодонът е напуснал района.

Минаха още два дни и дори екипажът на „Кику“ започна да губи надежда.

Рик и Наоми Мортън празнуваха десетата годишнина на брака си в Сан Франциско, доволни, че за момента са се отървали от студа на Питсбърг и трите си деца. Всъщност никога досега не бяха виждали жив кит и решиха, че би било любопитно, ако през деня погледат китовете. Облечен в жълто яке, въоръжен с видеокамера, бинокъл и стария надежден 35-милиметров фотоапарат, Рик последна жена си на борда на „Наблюдател“, петнайсетметров кораб за разходки, пуснал котва на кея в Монтъррей. Двамата намериха свободно място до кърмата и зачакаха нетърпеливо останалите двайсет и седем пътници да седнат на дървените пейки.

Първоначално новината за мегалодона бе намалила интереса към разходките с кораб в залива, но постепенно туристите започнаха да се връщат, най-вече защото никой не беше виждал хищника от седмица и защото се знаеше, че се появява на повърхността само нощем. На свой ред всички собственици на туристически кораби бяха прекратили пътуванията по залез, защото не желаеха да рискуват.

— Дами и господа — заговори красива червенокоса жена, облечена в моряшка униформа, — добре дошли на борда на „Наблюдател“. Днес ви очаква истинско приключение. Китове са ни подготвили страхотно представление, така че пригответе камерите си!

Корабчето забоботи и потегли. Пелената синкав дим накара седналите край кърмата да се разкашлят.

— Господа — разнесе се глас по високоговорителите, наблюдаваме нещо наистина интересно. Вляво от нас има необикновено голямо стадо орки. — Всички се струпяха край левия борт, фотоапаратите защракаха. — Орките са вид хищни китове, много интелигентни ловци, способни да убиват значително по-големи от самите тях нехищни китове. Изглежда, в момента ловуват.

Рик насочи бинокъла си към стърчащите над водата черни гръбни перки, които се движеха успоредно на кораба на около двеста метра от него. Имаше поне трийсет екземпляра, десет от които преследваха някакво по-малко същество. Останалите плуваха отстрани и чакаха реда си. Рик ги наблюдаваше, възхитен от тактиката им. След това видя акулата. Беше съвсем бяла. Еднометровата и гръбна перка беше наполовина отхапана, а орките продължаваха да късат парчета от кожата ѝ.

Малкият мъжки мегалодон плуваше на повърхността, защото под водата имаше нападатели, които не му позволяваха да се спусне към дъното. Първоначално го бяха открили шест орки, недалеч от Фаралонските острови, където ловуваше. След това към шестте се бяха присъединили още две по-големи стада. Желанието на бозайниците беше съвсем просто — мегалодонът не трябваше да живее.

С невероятна бързина и сила мъжките орки се нахвърляха върху малкия мегалодон и късаха плът от тялото му. Той също ухапа една орка и откъсна гръдната ѝ перка. Битката свърши, когато дванайсет орки се спуснаха към мегалодона едновременно и сложиха край на бъдещото му властване над морските обитатели.

Бъд Харис събра вещите си и ги сложи в кафявия книжен плик, който му бе дал санитарят. Беше небръснат, мечтаеше за душ. Гордият

някога предприемач се бе превърнал в своя сянка. Наред с ужаса от смъртта на Меги, погълната от чудовището пред очите му, го измъчваха и нарушенията в съня му. Спомените за преживения ужас се появяваха в подсъзнанието му като нощни изтезания. Тези страховити, сюрреалистични сънища за смъртта бяха по-жестоки и от най-ужасните кошмари. През петте нощи, които бе прекарал в болницата, Бъд надаваше смразяващи кръвта викове, които раздираха целия четвърти етаж. Дори и когато най-накрая изтормозените сестри успяваха да го разбудят, той продължаваше да крещи и да размахва ръце като обезумял. След втория такъв пристъп се бе наложило санитарите да завържат китките и глезените му с каиши.

За Бъд Харис сега бе все едно дали ще живее, или ще умре. Чувстваше се свършено сам в болката си, не желаше да се храни, страхуваше се да заспи. Силно разтревожен за пациента си, лекуващият лекар бе повикал психиатър, който на свой ред бе решил, че смяната на обстановката би се отразила на болния добре. Решиха да го изпишат.

Сестрата го изпрати до входа както обикновено в инвалиден стол.

— Мистър Харис — попита тя, — долу чака ли ви някой?

— Не.

— Сър, не бива да ви освобождавам, ако няма кой да ви посрещне.

— Ние чакаме мистър Харис. — Каза го възрастен мъж, придружаван от малко по-млад. — Мистър Харис, за нас е чест да ви посрещнем, сър. Името ми е Франк Хелър, а това е моят сътрудник, пенсиониран морски капитан Ричард Даниелсън.

Хелър протегна ръка.

Бъд не й обърна внимание. Погледна сестрата.

— Не знам кои са тези хора и, честно казано, изобщо не ме интересува. Махнете ме оттук.

Сестрата забута количката навън, Хелър и Даниелсън тръгнаха след нея.

— Почакайте, мистър Харис, трябва да обсъдим нещо много важно. — Хелър изпревари количката и застана пред нея, за да я спре. — Един момент, мистър Харис. Приятелката ви Меги Тейлър беше

убита от мегалодона, нали? Брат ми Денис също беше разкъсан от това чудовище.

Бъд вдигна очи.

— Моите съболезнования — каза той, — но в момента се чувствам ужасно, така че ви моля да ме извините...

— Ей — обади се Даниелсън, — това *нещо* уби твърде много хора. Сега имаме нужда от помощта ви, за да убием него. Смятахме, че не бихте се отказали от едно малко отмъщение. — Даниелсън погледна Хелър. — Може би сме се лъгали?

Мисълта, че мегалодонът може да бъде убит, сякаш запали искра в мозъка на Бъд. Той се вгледа в Даниелсън.

— Слушай, приятел, това чудовище съсипа живота ми. То ми отне единствената жена, която някога е означавала нещо за мен. Разкъса я пред очите ми. Ако наистина смятате да го ликвидирате, ще участвам.

— Добре — кимна Хелър. — Ето какво, ще ни трябва яхтата ви.

Бъд поклати глава.

— Точно заради нея се забърках в тази каша.

Мъжкият гърбат кит изскочи от водата, обърна четирийсеттонното си тяло във въздуха и падна по гръб във водата. На двеста метра от него, на корабчето за разходки, се чуха ентусиазирани аплодисменти.

— Ау! Рик, успя ли да го заснемеш с камерата? — попита Наоми.

— Аха.

— А с фотоапарата?

— Наоми, вече изщраках два цели филма. Стига толкова.

В продължение на няколко минути не се появиха други китове. В този момент морето закипя, вълните повдигнаха корабчето, залюляха го бясно.

— Нещо идва отдолу — обяви гласът по високоговорителите. — Пригответе камерите.

Двайсет видеокамери се насочиха едновременно към вълните.

Бозайникът изплува и остана неподвижен на повърхността. Тишина. Нищо не помръдна, китът продължаваше да се носи по

водата. След това тялото му бавно се обърна и всички видяха триметровата кървава рана на стомаха му.

Туристите изпъшкаха.

— Умрял ли е?

— Как е станало това?

— Това следи от зъби ли са?

Под кита нещо се движеше. Трупът му се повдигна около метър нагоре, после изчезна под водата.

Хората на кораба се разпищяха.

Трупът отново се появи — сега имаше още една подобна на кратер кървяща рана, този път на гърба. Морето стана алено.

Капитанът на корабчето се уплаши. Той форсира двигателя и рязко смени посоката, при което половината хора на палубата изпадаха от местата си. Жените се разпищяха, никой не знаеше какво всъщност става.

Двайсет метра по-надолу мегалодонът долови вибрациите.

„Кику“ беше закотвен на осем мили западно от института „Танака“. Повечето хора от екипажа все още спяха след обиколките предната нощ. Тери Танака, само по бели бикини с връзки отстрани, се бе изтегнала на шезлонг на горната палуба и се печеше на слънце. Тъмната ѝ кожа блестеше от плажното масло. Джонас седеше на сянка и се опитваше да чете вестник, но погледът му непрекъснато бягаше към Тери.

— Не ти ли е студено? — попита я той.

Тя се засмя.

— Нали съм на слънце? Трябва да опиташ и ти. Тенът ще ти отива.

— Когато всичко това свърши, ще си взема отпуск и ще отида някъде. Може би на тропически остров. Искаш ли да дойдеш с мен? — Джонас се усмихна при мисълта.

Тери се надигна.

— Да. Разбира се.

Каза го сериозно и той разбра. Тонът му се промени.

— Значи искаш да дойдеш?

Тери стана, свали тъмните си очила и го погледна в очите.

— Дай ми шанс, Джонас. Няма да останеш разочарован.

— Джонас Тейлър да се яви незабавно в информационния център — прозвуча металически глас по високоговорителите.

Джонас стана. Не знаеше какво да каже на Тери.

— Ей, почакай ме — каза тя и облече памучна фланелка. Спуснаха се по стълбата. — А къде смяташ да отседнем в Хавай? — чу я да казва зад гърба му.

В капитанския мостик го очакваше ДеМарко.

— Джонас — каза той, — току-що получихме сигнал за бедствие от туристически кораб недалеч оттук. Изглежда, мегалодонът се е появил отново.

— Посред бял ден? Как? — Отговорът се появи в ума му още преди да завърши въпроса. — Чакай малко... женската е сляпа! Вече й е все едно. По дяволите! Как можах да направя такава глупост!

— Чудовището е сляпо? — попита Тери.

— И да, и не, Тери. Очите й може би са...

— Джонас, Масао иска да те види веднага. В информационния център — каза ДеМарко.

Джонас и Тери тръгнаха след ДеМарко. „Кику“ вдигна котва и двигателите забоботиха.

Масао стоеше зад гърба на оператора на сонара и гледаше екрана напрегнато.

— Къде е? — попита той Паскуале за пети път през последните няколко минути.

— Съжалявам, сър. Все още сме извън обхвата на предавателя.

— Колко ни остава?

Паскуале натисна основата на носа си, за да се успокои.

— Намираме се приблизително на дванайсет мили югоизточно от мястото на бедстващия кораб. Сигналът може да се улови на не повече от три мили.

— Джонас — каза Масао. Умората, натрупала се през последните няколко дни вече си личеше. — Джонас, какво става? Нали твърдеше, че мегалодонът се появява на повърхността само нощем?

— Масао, вината е моя. Не допусках, че лъчът на прожектора може да го ослепи напълно. Знаех, че едното му око е увредено, но просто не ми мина през ум, че може да ослепее.

— Значи чудовището е сляпо. Това е добре — каза Масао и се усмихна. — Нали?

— Не особено — поклати глава Джонас. — Ако наистина мегалодонът се е показал на повърхността сега, през деня, това означава не само че е сляп, но и че вече не се бои от ултравиолетовите лъчи на слънцето. Слепият мегалодон обаче е нещо доста по-различно от слепия човек. Това същество притежава още седем сетивни органа, които са удивително чувствителни. Може да чува ниски честоти и плисък на вода най-малко от няколко мили разстояние. Може да подуши капка кръв, пот или урина в концентрация едно към сто милиона на осемдесет километра от източника. Обонянieto му може да определя от коя посока идва миризмата, може да регистрира електрически импулси и вибрации. Може да се насочи към целта си по-прецизно и от най-съвършената ни ракета. Наред с това има силно развито усещане за допир и вкус. Като вземем предвид факта, че този мегалодон е прекарал по-голямата част от живота си в пълна тъмнина, загубата на зрението едва ли би му се отразила сериозно. С други думи — продължи Джонас, — все още си имаме работа с най-невероятния хищник, сътворен някога от природата, а сега вече можем да очакваме да се появява не само нощем.

— Тоест положението става още по-лошо.

БИЙ СЕ ИЛИ БЯГАЙ

— Сър, улавям сигнал — извика Паскуале възбудено. Джонас, ДеМарко и Масао отидоха при него. — Ето тази линия тук. Много бледа е. Момент... вече чувам. — Той притисна слушалката към ухото си. — Да, вече е по-силно. Ето, на другия монитор.

Посочи съседния екран. Червената точка се появяваше, когато зелената светеща линия, въртяща се обратно на часовниковата стрелка, минаваше върху нея.

— В каква посока се движи, Паскуале? — попита капитан Бар, който също гледаше монитора.

— Изглежда, се отдалечава от нас. На две мили в източна посока — отговори Паскуале.

Бар го тупна по рамото и нареди:

— Променете курса пет градуса дясно на борд, забавете до десет възела. Къде е пилотът ти, Джонас?

— Тук съм — обади се Мак, все още полузаспал.

— Мак, засякохме мегалодона. Готов ли си за полет? — попита Джонас.

— Разбира се, Джонас — отговори Мак и разтри очи. — Само ми дай трийсет секунди, за да се освестя. Имам нужда от глътка кафе.

— Джонас, Алфонс, по местата — нареди Масао.

— Тръгвам — каза Мак и се отправи към изхода. След няколко минути хеликоптерът излетя от палубата на „Кику“.

Туристите от корабчето вече виждаха сушата съвсем ясно, но дотам оставаха най-малко две мили. Червенокосата жена седеше отпуснато на стола си. Косата ѝ беше мокра от водните пръски.

— Мис, защо се прибираме? — попита Наоми. — Ще получим ли компенсация?

— Мадам, не знам какво...

БАММММ. Ударът събори червенокосата от стола и тя падна на палубата. Пасажерите се разпищяха. Наоми сграби Рик за ръката и заби нокти в плътта му.

Мегалодонът бе блъснал корабчето с муцуна, за да се изпробва. Сетивата му установиха, че не става за храна, и той се отправи към останките на предишната жертва. По голямото нещо не представляваше заплаха.

Капитанът знаеше, че корабчето му е нападнато, стисна руля и започна да прави резки завои през еднометровите вълни.

Мегалодонът спря. Новите вибрации бяха различни. Съществуването беше ранено. Инстинктът надделя, обърна се рязко, издигна се на повърхността и се устреми към жертвата още веднъж.

— Джонас, чуваш ли ме?

— Действай, Мак — извика Джонас по портативната радиостанция. С ДеМарко бяха на кърмата, край монтирания там харпун, готови да го използват.

— Намирам се на седемдесет метра над кораба. Не се вижда много добре, защото слънцето блести в океана. Ще сменя ъгъла. Изчакайте.

Мак обърна хеликоптера на юг и застана вдясно от кораба. Инфрачервеният визьор през деня беше безполезен.

— О, по дяволите, виждам го.

— Къде, Мак?

— Зад кърмата е. Боже мили! По-голям е от кораба поне два пъти!

„Кику“ се движеше зад кърмата на туристическия кораб и го настигаше.

— ДеМарко! — извика Джонас в силния вятър. — Кажи на Бар да застане отстрани. Не мога да рискувам да стрелям от този ъгъл. Мога да не улуча и да пострада някой пътник.

ДеМарко извика по вътрешния телефон, който бе свързан директно с капитанския мостик. „Кику“ зави вдясно и започна да настига по-малкия кораб.

Джонас завъртя харпуна обратно на часовниковата стрелка и погледна през мерника. Борът на „Кику“ беше с около седем метра по-

висок от този на туристическия кораб. Освободи предпазителя.

— Мак, къде е? — извика в микрофончето пред устата си.

— Приближава бързо. Бъди готов.

Разстоянието между двата кораба сега беше десет метра.

От мястото си край кърмата Рик Мортън видя как бившата военна фрегата приближава корабчето. Носът на „Кику“ се издигаше високо над палубата.

— Наоми, пусни ръката ми. Искam да снимам този кораб.

Тя пусна ръката му и се улови за кръста му, защото корабчето отново направи рязък завой.

Когато вдигна камерата, в окуляра се появи нещо друго. В началото реши, че е носът на фрегатата — бял и триъгълен. После автоматичният фокус сработи и Рик изпусна камерата.

Наоми изпищя. Към виковете ѝ се присъединиха и други. Главата на мегалодона се издигна на пет метра над палубата на корабчето и се стовари върху кърмата с невероятна сила. Двете витла се счупиха като сламки, парапетът стана на трески.

Рик и жена му излетяха във водата, откъм срещуположната страна на „Кику“. От студа дъхът им секна, пронизаха ги болезнени тръпки. Вълните от кърмата на „Кику“ се разляха над главите им.

Рик измъкна жена си на повърхността. Туристическото корабче, останало без витла, почти бе спряло. Двамата видяха с ужас как чудовището се отделя от съда и се насочва към тях.

Наоми изпищя. Рик я притисна към себе си и затвори очи.

Джонас стреля. Стрелата излетя заедно със стоманеното въже и се заби на метър в дебелата кожа на хищника, на сантиметри от гръбната перка. Чудовището се сгърчи от болка, изви гръб и стовари главата си странично върху борда на „Кику“. Корабът се плъзна вдясно. ДеМарко изгуби равновесие, залитна, преметна се през парапета и полетя към водата. Джонас се спусна след него в последния момент и успя да го улови за глезена с две ръце. Задържа го със сетни сили и го обърна, така че да се закачи за парапета с колене. ДеМарко протегна ръце улови се за тръбата и се изтегли на борда.

Лицето му бе почервенияло, очите му бяха изцъклени.

— По дяволите! — закашля се той. — Добър рефлекс.

Последва нов удар, мегалодонът удари с глава левия борд и изкриви ламарините. Джонас и ДеМарко паднаха на палубата.

— Дясно на борд — изръмжа капитан Бар и стана от пода. — Масао, кога ще заспи проклетата акула?

— Не знам, Леон. Само отдалечи кораба от туристическото корабче.

— Всички чухте! — извика Бар. — Отдалечете се от проклетото корабче!

Рик заплува като обезумял и задърпа жена си към корабчето. Един от пътниците му подаде ръка и скоро той и Наоми отново бяха на палубата. Двамата се прегърнаха. Донесоха им одеяла и ги завиха, за да се стоплят треперещите им от студ и ужас тела.

От хеликоптера, който сега беше на триста метра височина, Мак видя как „Кику“ се отдалечава. Мегалодонът го последва. Стоманеното въже от харпуна все още не беше изпънато. Триъгълната глава се надигна и удари борда на фрегатата още веднъж.

— Джонас, как сте?

— Мак, добре сме, но ядем бой.

— Обадох се на бреговата охрана да прибере туристите. Предлагам да отведете звяра навътре в морето.

— Добре. Виждаш ли го още? — попита Джонас.

Тишина.

— Мак, чуваш ли ме?

— Джонас, изчезна.

Джонас изтича в командния център, като остави ДеМарко при харпуна.

— Паскуале, къде е? — извика Джонас.

Паскуале се вслуша в звуците от морето и отговори:

— Мисля, че се спусна надолу.

Джонас погледна монитора, който показваше пулса на мегалодона по данните от предавателя, и възкликна:

— По дяволите! Двеста и дванайсет удара в минута. Мисля, че не реагира добре на упойките.

Вдигна слушалката на вътрешния телефон.

— ДеМарко, каква част от въжето е развита?

— Около шестстотин метра. Да започвам ли да...

— Излиза! — извика Паскуале. — Чакайте!

Минаха няколко секунди в мълчание.

БУМ! Ударът дойде отдолу. „Кику“ се надигна и отново падна във водата.

— Май е малко ядосана — отбеляза Джонас.

— Ядосана? Ще направи кораба ми на парчета! — извика Бар и вдигна телефона. — Машинно!

— Капитане, имаме проблем. Можете ли да слезете?

— Идвам. — Бар даде знак да го заместят на руля, спря за момент, колкото да изгледа Джонас кръвнишки, и излезе.

— Джонас — каза Тери, която се размина с Бар на вратата. — Тези упойки ще подействат ли някога?

Джонас погледна монитора.

— Мисля, че вече подействаха.

Мозъкът на мегалодона гореше, кръвта му бушуваше, сърцето му биеше бясно. Голямата доза пентобарбитал беше блокирала сетивата му и хищникът можеше да следва само основния си инстинкт — да напада врага си.

Спусна се на петстотин метра дълбочина, обърна се и полетя нагоре като бяла мълния. Мегалодонът бе доловил звуците, които носят на „Кику“ създаваше при поренето на вълните, и се насочи към предната част на кораба.

Ако бе блъснал плоското дъно, „Кику“ вероятно щеше да потъне за няколко минути, но ударът бе в предната, наклонена част и муцуната на мегалодона се плъзна встрани. От силата на удара гигантският хищник загуби съзнание, пентобарбиталът и кетаминът започнаха да действат и блокираха централната му нервна система.

— Пулсът му спадна на осемдесет и три удара в минута — каза Джонас. — Не мога да кажа със сигурност дали това е нормално, но опиятите несъмнено вече действат. — Изправи се. — Нямаме много време. — Взе слушалката на вътрешния телефон.

— Какво трябва да направим, Джонас? — попита ДеМарко.

— Прибери свободното въже веднага. Мегалодонът губи съзнание. Трябва да започнем да го теглим, преди да потъне и да се задуши. Тери, освободи мрежата, която е на кърмата, а аз ще се спусна с глайдера, за да я прокарам под него.

Тери явно се разтревожи.

— Джонас, сигурен ли си, че...

— Тери, нямаме много време. — Улови я за раменете и я погледна в очите. — Всичко ще бъде наред. Хайде.

Тя го последва на палубата.

Мегалодонът бе престанал да чувства опашката си. Спря да се движи и увисна на около четиристотин метра под „Кикю“.

ДеМарко и помощникът му Стив Табот застанаха на кърмата и включиха лебедката, която трябваше да прибере стоманеното въже.

— Забави оборотите, когато достигне триста метра — каза ДеМарко. — Когато въжето се изпъне, блокирай лебедката и тогава ще изтеглим тази кучка на повърхността.

ДеМарко погледна надясно. Глайдерът беше готов за спускане. Джонас, облечен в неопренов костюм, стоеше наблизко и чакаше.

Тери се приближи до него, придърпа го към себе си и прошепна в ухото му:

— Няма да забравиш за пътуването ни, нали?

Джонас й се усмихна и пропъзля в глайдера. След малко главата му се появи зад прозрачния конус на носа. Намести се на мястото на пилота и усети как глайдерът се издига над палубата и се спуска във водата. Затегна коланите разсеяно. Споменът за Тери по бикини не излизаше от главата му.

— Престани, глупак — изръмжа сам на себе си.

Когато освободиха глайдера от въжетата, той натисна лоста за управление напред и надолу. Апаратът се устреми в огромния син свят.

— Джонас, чуваш ли ме? — попита Масао по радиото и прекъсна мислите му.

— Да, Масао, чувам те много добре. Намирам се на двеста метра дълбочина. Видимостта е лоша.

— Виждаш ли мегалодона?

Джонас се вгледа. Отдолу имаше нещо. Видя някакъв отблясък, но по-малък, отколкото очакваше.

— Все още не. Чакайте.

Ускори глайдера и се запуска под ъгъл от 45 градуси. Почувства, че температурата спада. Отново погледна дълбокомера. Триста метра. Тогава видя мегалодона.

Беше леко наклонен, с главата нагоре, опашката се губеше някъде надолу. Не мърдаше.

— Масао, мегалодонът не се движи. Ако не започнем да го теглим веднага, за да вкараме вода, която да циркулира през устата, ще се задуши. Трябва да действваме веднага. Разбра ли ме?

— Да, Джонас. Бъди готов.

Машините на „Кику“ заработиха и водата около Джонас завибрира. Въжето се изпъна и мегалодонът тръгна нагоре, към глайдера.

В първия момент Джонас се изплаши, защото необмислено бе застанал над упоения хищник. Подкара напред и се отдалечи на безопасно разстояние, после застана успоредно на туловището и се вгледа в петте отвора на хрилете. Бяха затворени, не се движеха. След малко обаче поради движението постепенно затрептяха. Мегалодонът дишаше отново, през хрилете му минаваше вода.

— Добре, Масао, вече диша. Сега трябва да сложа мрежата, но още е много дълбоко. Кажи на ДеМарко да прибере още двеста метра въже, много бавно, за да не се извади харпунът.

— Разбрано, Джонас.

Туловището започна бавно да се издига. Джонас движеше паралелно и се възхищаваше от размерите и страховитата красота на това същество. Като палеонтолог, мислеше за мегалодона като за продукт на еволюцията, усъвършенстван от природата в продължение на седемдесет милиона години. Това бе истински господар на океаните и Джонас бе щастлив, че ще го спасят.

На седемдесет метра дълбочина мегалодонът престана да се издига. Джонас се изкачи на повърхността, за да поеме мрежата, която трябваше да придържа туловището. Улови края на мрежата с механичната ръка. Съвсем бавно, за да не се заплете във въжетата, потопи апарата и разстла мрежата под водата. Това бе обикновена рибарска мрежа, която потъваше равномерно. По краищата ѝ бяха прикрепени надуваеми шамандури, които можеха да се пълнят с въздух и изпускат от борда на кораба. Така щяха да освободят мегалодона, след като го закарат в лагуната — просто щяха да изпуснат шамандурите и мрежата да потъне.

Джонас слезе на двеста и осемдесет метра дълбочина, доста под упоеното чудовище. След това ускори напред и прокара мрежата отдолу.

— Масао, готов съм. Надувайте.

— Готово, Джонас.

Мрежата започна да се издига и обхвана корема на мегалодона, след което тежкото му туловище започна бавно да се издига. Опънатото докрай стоманено въже се поотпусна.

— Така е добре, достатъчно — извика Джонас. — Чудесно, Масао. Не бива да я издигаме твърде високо. Аз излизам.

— Джонас, капитан Бар иска, преди да излезеш, да огледаш повредите по корпуса.

— Няма проблем. Чакайте.

Джонас освободи мрежата от механичната ръка и се заизкачва в спирала. Чувстваше се замаян заради успеха, гореше от нетърпение да се върне на борда и да поговори с Тери.

Тогава видя корпуса.

ЗДРАЧ

— Широка е около три метра — описа Джонас пробойната на корпуса, която се бе получила от удара на мегалодона. Корабът бе поел много вода и сега бе наклонен ни петнайсет градуса.

— Това е само началото, Масао — отбеляза Леон Бар. — Изолирахме предния отсек, но лявото витло е кошмарно изкривено и не работи.

— Ще потънем ли? — попита Масао.

Бар се замисли.

— Не. Херметически затворените отсеци засега ще спасят положението, но не бива да прекаляваме с натоварването. Тегленето на това туловище е доста работа само за едно витло. Ще се движим съвсем бавно.

— След колко време смяташ, че ще се доберем до лагуната, Леон?

— Ами... нека да помисля. Сега минава седем. Сигурно ще стигнем там утре сутринта, малко преди разсъмване.

ДеМарко погледна Бар, после Джонас.

— За бога, Джонас, мегалодонът ще остане ли упоен толкова дълго?

— Честно казано, не знам. Никой не може да каже. Дозата, която определих, според мен трябва да е достатъчни за дванайсет до шестнайсет часа.

— Можем ли да му дадем нова доза? — попита Масао. — След като минат десет часа примерно?

— Ще умре — отбеляза Джонас спокойно. — Животно с подобни размери не може да бъде държано под упойки дълго, защото това неминуемо ще доведе до поражения върху нервната му система. Ще трябва да се свести и да задиша самостоятелно. В противен случай ще умре.

Масао се почеса по главата неуверено.

— Нямаме голям избор. Капитане, колко души екипаж са нужни, за да управляват кораба? Може би има как да свалим някои от хората...

— Не става, Масао. При повредено витло и с тази пробойна са ми нужни всички, до последния човек, дори повече. Ако напуснем кораба, ще го напуснем всички заедно.

— Масао, искам да предложа нещо — каза Джонас. — Мониторът ще ни предупреди, когато мегалодонът започне да се свестява. Въпреки това мога да се спусна долу с глайдера и да го наблюдавам за по-сигурно. Ако дойде на себе си, ще освободим въжето и ще се отдалечим. Ако дотогава не сме стигнали до лагуната, поне ще сме доста близо. Когато мегалодонът не тежи, ще успеем да се скрием бързо.

— А какво ще стане, когато се събуди? — попита Масао.

— Ще има тежък махмурлук и ще е нервен. Не бих се изненадал, ако последва кораба в лагуната.

— Мисля, че по-точната дума е „преследва“ — обади се ДеМарко.

— Ами ти? — попита Тери.

— В глайдера — усмихна се Джонас — ще съм на по-сигурно място от вас.

Масао се замисли.

— Добре, Джонас. Призори ще се спуснеш с глайдера и ще наглеждаш нашата рибка. ДеМарко, ти ще дежуриш първи пред монитора на пулса. Ако нещо се промени, ще извикаш Джонас веднага. — Масао млъкна и се вслуша в далечния тътен. — Това приближаваща буря ли е?

Мак, който току-що бе приземил хеликоптера върху палубата на „Кику“, влезе при тях.

— Не, Масао — каза той. — Това са хеликоптери с журналисти. Пет са, ако трябва да съм точен. Очакват се и още. Призори ще се е събрала сериозна тълпа, бих казал.

Франк Хелър остави работата си и застана пред телевизора за четвърти път през последния час, за да гледа новините.

... праисторическият мегалодон е на седемдесет метра под нас, упоен. През последните трийсет дни

чудовището причини жестоката смърт на най-малко двайсет души. В момента виждаме снежнобялата кожа, която фосфоресцира под отражението на луната.

Очаква се, че при сегашната си скорост силно повреденият кораб „Кику“ ще достигне входа на лагуната „Танака“ малко преди зазоряване. Новините на Девети канал ще следят събитията цяла нощ и ще ви информират своевременно. Аз съм Тори Хес, Девети канал...

— Изключи го вече, Франк — каза Даниелсън. Бяха на борда на „Магнат“ и сглобяваха самоделен дълбочинен заряд във фитнессалона на яхтата. Даниелсън инсталираше детонатора в единия край на високия един метър стоманен варел.

— Гледаш едно и също цяла вечер.

— Нали искаше да разбере на каква дълбочина е мегалодонът — каза Хелър. — Да не би да искаш да я измеря с рулетка?

— Добре, добре — кимна Даниелсън и вдигна очи. — Кажи ми на каква дълбочина е.

— Ако съдя по кадъра от камерата, някъде между петдесет и седемдесет метра. Какъв е обхватът на бомбата ти?

— Достатъчен. Взривателят може да забави експлозията до тази дълбочина. В заряда съм добавил солидно количество аматол, който е доста примитивен, но пък затова много мощен експлозив. Можеш да не се съмняваш, че е достатъчен, за да изпържи тази риба. Проблемът е да се приближим дотолкова, че да го пуснем точно върху чудовището. Ще трябва да разчитаме на Харис. Къде е той?

— На палубата — отвърна Хелър. — Забеляза ли, че този тип не спи нощем?

— Да, забелязах. Ще ти призная нещо, Франк. Аз самият не спя кой знае колко.

Бъд Харис беше застанал край десния борд и гледаше лунната пътека върху съвършено неподвижната повърхност на океана. Яхтата

беше закотвена на триста метра южно от входа на лагуната. Бялата бетонна стена и широкият вход на канала едва се виждаха.

— Меги — прошепна Бъд между две глътки джин, загледан в малките вълнички, които се плискаха в борда на яхтата. — Меги, виж в какво ме забърка! Да се занимавам с двама смахнати бивши военни и да си играя на война срещу някакво шибано чудовище. Можеш ли да повярваш! — Бъд надигна чашата и я пресуши. — Ех, Меги! — По бузите му се затъркаляха топли сълзи. — Защо чисто и просто не пусна скапаната камера? — Захвърли празната чаша в океана и вълничките разлюляха отражението на луната. — По дяволите! Утре ще пречукам това чудовище и ще му избода очите.

Обърна се и залитайки се спусна по витата стълба към спалнята за гости. Вече не можеше да спи в главния апартамент на яхтата. Имаше чувството, че все още усеща парфюма на Меги, присъствието ѝ беше осезателно. Отпусна се върху двойното легло и заспа.

Трийсет секунди, след като Бъд слезе долу, на повърхността се появи еднометрова светеща гръбна перка, която направи кръг около стъклената чаша, потъваща в черните води на резервата.

Джонас отвори очи, защото вътрешният му будилник зазвъня малко преди истинския. Все още беше на шезлонга, а Тери се бе сгушила на гърдите му под вълненото одеяло. Той я погали леко по косата със задебелите си пръсти.

Тя се раздвижи.

— Спи, Джонас — промърмори тя със затворени очи.

— Не мога. Време е.

Тери вдигна глава към него и го погледна. Протегна ръка и го прегърна през врата.

— Чувствам се много добре, Джонас, и искам да си остана така. Хайде да поспим още пет минутки.

— Тери, ще ми се да можех да стоя тук цяла нощ, но е невъзможно, знаеш го.

— Ревнувам те. Предпочиташ да отидеш при онази голяма риба, нали?

— Хайде ставай, момиче! — вдигна я той. — Трябва да обличам неопрена. ДеМарко сигурно вече се чуди къде съм.

Погледна часовника си — пет и трийсет и три.

— Добре. Отивам в каюткомпанията да хапна два залъка. Съветвам те и ти да хапнеш.

— Не, аз съм пас. Стомахът ми е малко неспокоен. Кожи на ДеМарко да дойде при глайдера.

ДеМарко отново погледна часовника си. Къде, по дяволите, се губи този човек? Пулсът на мегалодона продължаваше да е осемдесет и пет удара. Небето започваше да сивее, хеликоптерите на медиите продължаваха да бръмчат в небето.

— Проклети репортери — промърмори той.

Тери се приближи и му се усмихна.

— Добро утро, Ал.

— Къде, по дяволите, е Джонас?

— В глайдера. Чака да го спуснеш във водата.

— Чака? За бога, аз чакам на това място вече осем часа.

ДеМарко отиде на палубата.

Джонас вече бе влязъл в глайдера. ДеМарко почука по прозрачния конус и пилотът вдигна палец, за да покаже, че всичко е наред. ДеМарко се изкачи на крана и седна в кабината.

— Ох, по дяволите! — Инженерът вдигна предмета и го огледа.
— Зъб?

Беше почернял от времето, но все още бе много остър, с дължина петнайсет сантиметра.

ДеМарко се върна при глайдера и отвори задния люк.

— Ей, Джонас, да си загубил нещо?

— Какво? О, боже, зъбът от мегалодон. Ал, дай ми го, моля те. — ДеМарко му го подаде.

— Защо изобщо мъкнеш това нещо със себе си?

Джонас сви рамене.

— Нося го от около десет години. Беше ми талисман, когато се спусках в океана. Донякъде съм суеверен.

— Е, хубаво. Аз пък донякъде съм ядосан. Седнах върху това нещо и щях да си разпоря задника. Бъди така добър повече да не оставяш скапания зъб в крана ми. Не съм добрата фея на лошите зъби.

— Извинявай.

ДеМарко затръшна люка, върна се в крана и спусна глайдера във водата.

Джонас запали външния прожектор и се спусна под корпуса на „Кику“. Сега положението изглеждаше още по-лошо, защото корабът се бе наклонил повече. Джонас ускори назад и се спусна на сто метра дълбочина, малко вляво от упоения мегалодон.

Светлината, която излъчваше тялото му, се виждаше от около петдесет метра. Наоколо се стрелкаха ята риби. В мрежата се бяха заплели няколко медузи. Джонас угаси вътрешното осветление и се приближи до главата на мегалодона — черепът беше поне три пъти по-дълъг от глайдера.

Устата му беше леко отворена, така че водата може ще да минава през нея към хрилете. Джонас се приближи до дясното око. Зеницата се бе вдигнала нагоре и не се виждаше. Джонас знаеше, че това е естествена реакция — мозъкът бе скрил вече ненужния орган, за да го предпази.

— Джонас!

Джонас се стресна.

— Дявол да го вземе, Тери! Изкара ми акъла.

Чу смеха ѝ по радиото.

— Извинявай. — Стана сериозна. — Пулсът все още е осемдесет и пет удара в минута. Как изглежда рибата?

— Чудесно. — Той намали скоростта и застана до отворите на хрилете. — Тери, колко ни остава до лагуната?

— По-малко от четири мили. Според Бар ще са ни нужни не повече от два часа. Ще пропуснеш фантастичен изгрев.

Джонас се усмихна.

— Изглежда, започва фантастичен ден.

ЗАЗОРЯВАНЕ

Чакаха цяла нощ, закотвени близо до брега, като сборище последователи на някаква секта или зловещ бог, събрани сякаш по призив на чудовището. Някои от тях бяха учени, но повечето бяха туристи и търсачи на силни усещания, уплашени, но и готови да рискуват, само и само да станат свидетели на историческото събитие. Лодките им бяха различни, от скутери и яхти до надуваеми лодки и риболовни траулери. Присъстваха и всички фирми от района, които предлагаха морски разходки, като сега цените им бяха доста по-високи от обикновено. Повече от триста видеокамери бяха готови за снимки.

Андре Дюпон се облегна на парапета на двайсетметровия риболовен траулер, на който се бе качил, и насочи бинокъла си към хоризонта, който вече светлееше. Видя силуета на „Кику“, все още на около миля северозападно от входа на лагуната. Свали бинокъла и се отправи към мостика.

— Етиен, вече е близо — каза той на помощника си. — На какво разстояние ще ни доближи нашият капитан?

Етиен поклати глава.

— Съжалявам, Андре. Отказва да се приближи повече до чудовището. Не желае да рискува кораба си. С него си вади прехраната, нали разбираш?

— Разбирам. Не го обвинявам. — Дюпон се огледа. Вече се бяха събрали неколкостотин лодки. Поклати глава. — Опасявам се обаче, че останалите няма да проявят същата предпазливост.

Франк Хелър наблюдаваше „Кику“, който напредваше мъчително бавно към лагуната. Той не изпитваше вълнението на Андре Дюпон. Стомахът му се бе свил на топка, бе изпълнен с гняв. Крайниците му започваха да треперят. Усещаше как мускулите на врата му се стягат.

— Време е, мистър Харис — каза той, без да отделя поглед от хоризонта.

Бъд запали двигателите. Яхтата оживя и се понесе напред.

Първата утринна светлина започна да се процежда и под водата. Постепенно туловището на мегалодона започна да се вижда — смъртоносен дирижабъл, който трябваше да бъде транспортиран в нов хангар. Джонас приближи прозрачния нос на глайдера на метър от дясното око на мегалодона. Зеницата все така бе скрита и се виждаше само осеяна с капиляри бяла мембрана.

— Джонас — изпраща гласът на Тери по радиото. — Струва ми се, че нещо става с нея.

Адреналинът окончателно го разбуди.

— Слушам, Тери.

— Пулсът се покачва много бавно. Сега е осемдесет и седем... стана деветдесет удара.

— Джонас, говори ДеМарко. Презаредих харпуна. Това е последната заповед на Масао. Ако мегалодонът се събуди, ще стрелям дори с риск да го убия. Предупредих те.

Джонас понечи да възрази, но размисли. ДеМарко беше прав. Ако мегалодонът се съвземеше, преди да достигнат лагуната, „Кику“ и целият екипаж щяха да са изложени на сериозна опасност. Вторачи се в отворените челюсти на гигантската акула. В гените ѝ беше записано наследството от седемдесет и пет милиона години живот. Хищникът не можеше да разсъждава или взема решения — можеше само да реагира в съответствие със строго зададени предварителни условия. Самата природа бе решили това същество да владее океана и го бе принудила вечно да ловува, за да оцелее.

— Трябваше да те оставим на мира — прошепна Джонас.

— Джонас! — Гласът на Тери прониза тъпанчето му. — Не ме ли чуваш?

— Съжалявам, бях се...

— Към нас приближава „Магнат“! На петстотин метра е и приближава с пълна скорост!

— „Магнат“?

— Бъд, какво ли си намислил сега? — зачуди се Джонас.

ДеМарко насочи бинокъла си към яхтата и след малко видя какво става на палубата. Двама души крепяха метален варел върху задния парапет.

— Какво ли са намислили? — каза ДеМарко гласно. Триста метра. Двеста... тогава видя една физиономия.

Хелър! Насочи бинокъла към варела и разбра...

— Джонас! Джонас! — извика, след като измъкна микрофона от ръцете на Тери. — Ще пуснат дълбочинен взрив точно върху теб. Потопяй се дълбоко! Веднага!

Джонас направи десен завой и свали глайдера под туловището на мегалодона.

Мак дръпна лоста към себе си и хеликоптерът подскочи от палубата на „Кику“. Зави рязко наляво и се спусна към приближаващата яхта, сякаш нападна северновиетнамски патрулен катер.

Бъд вдигна поглед и видя появилия се изневиделица хеликоптер, който летеше право срещу яхтата му, сякаш искаше да се блъсне в нея. Милионерът изкрещя и рязко сви вляво, миг след като камерата, монтирана на корема на хеликоптера, откърти антената на радара.

По палубата като дъжд се посипаха отломки. Даниелсън и Хелър се проснаха на палубата, сякаш бе избухнала граната, и изоставиха варела с експлозив. Покриха главите си с ръце, за да се предпазят от падащите парчета. Варелът остана за миг върху задната преграда, но при резкия завой падна във водата. Водата проникна през шестте отвора и го потопа. Яхтата започна да се отдалечава от „Кику“. Хелър се надигна и видя как хеликоптерът завива и се връща с бръснеш полет. Този път идваше откъм кърмата.

— Този кучи син е луд! — изкрещя Хелър.

— Наведи се! — извика Даниелсън.

Мак дръпна лоста и изрева с всички сили, ухилен до уши:

— Атака стил Мак!

БУУУМ!

Взривът го свари неподготвен. Той дръпна отчаяно лоста, но опашката на машината се завъртя. Колелото се блъсна в горната палуба на яхтата и откърти покрива на луксозната каюта. Част от корема на машината също се откъсна. Хеликоптерът се завъртя около оста си и падна странично във водата преди Мак да успее да реагира.

Детонаторът на дълбочинния взрив бе задействал на около сто метра под повърхността. Най-напред се образува вакуум, след това отекна страховита експлозия. Въпреки че прякото въздействие на заряда не се простираше на повече от десет метра, взривната вълна беше опустошителна.

Невидимата водна стена блъсна глайдера на Джонас странично и го преобърна няколко пъти въпреки стабилизиращите криле на апарата. Джонас полетя напред, главата му се блъсна в прозрачния конус на носа и той едва не загуби съзнание.

На борда на „Кику“ се разлетяха електрически крушки и хора. Капитан Бар се разkreщя да затворят машинното отделение херметически, но гласът му бе заглушен от хеликоптерите на медиите.

Тери Танака падна на колене на палубата. Първата ѝ мисъл беше за Джонас. Намери радиостанцията.

— Джонас, Джонас, обади се, моля те! — Чу само шум. — Ал, няма сигнал...

— Тери... — Масао се изкачи по стълбата и се свлече на най-горното стъпало. Тери изтича при него.

— Повикайте лекаря! — изkreщя тя и видя ръцете си. Бяха облени с кръвта на баща ѝ.

ДеМарко грабна микрофона на корабната радиоуредба и нареди на лекаря да се яви при него. Не забеляза, че пулсът на мегалодона се е покачил на над сто удара в минута.

Студената вода накара Мак да се съвземе. Той отвори очи и видя, че машината му е под водата, легнала на една страна. Трескаво

освободи предпазния колан и се измъкна, докато хеликоптерът се плъзгаше към дъното.

Джонас изчака, докато водата се успокои след експлозията, и се опита да изправи глайдера. Нямаше хранване. Той изруга мислено и започна да се люлее. След малко амплитудата стана достатъчно голяма и машината застана с дъното надолу. Глайдерът бе по-лек от водата и постепенно започна да се издига.

— Тери, обади се. — Но радиостанцията, както и всичко останало, не работеше.

Вдясно от него се появи бяло сияние и освети кабината. Джонас се обърна и видя, че е само на метър от голямото колкото топка за баскетбол сляпо око на мегалодона.

ХАОС

Бъд Харис се надигна от полирания дървен под, без да е сигурен какво точно се е случило. „Магнат“ се носеше по течението, двигателите не работеха. Погледна встрани и видя как пропелерът на хеликоптера изчезва под вълните.

— Майната ти — изруга той и натисна стартера, за да запали двигателите. Нищо.

— По дяволите. Даниелсън! Хелър! Къде сте? — Бъд излезе на палубата и видя, че двамата стоят на кърмата.

— Е, умря ли чудовището?

Даниелсън и Хелър се спогледаха.

— Би трябвало — отговори Даниелсън не много уверено.

— Не изглеждаш твърде убеден.

— За жалост трябваше да пуснем заряда малко по-рано заради този откачалник.

— Трябва да се махнем оттук — отбеляза Хелър.

— Е, момчета, това няма да е много лесно — каза Бъд. — Двигателите не работят. Изглежда, вашата бомба ги с повредила, а аз не разбирам нищо от машини.

— Да не би да ни казваш, че не можем да мръднем, когато мегалодонът е на няколко метра? — Хелър поклати глава и стисна челюсти.

— Франк, чудовището е мъртво. Повярвай ми — каза Даниелсън. — Всяка секунда ще изплува с корема нагоре.

Хелър го погледна и поклати глава.

— Ричард, това е скапана акула. Няма да изплува. Ако е умряла, ще отиде на дъното.

В този момент чуха плисък на вода. Яхтата сякаш се наклони и видяха първо една ръка, а после и Мак, който се изкачи по стълбата на борда.

— Хубава сутрин, а, задници такива — каза той и се свлече на палубата.

Джонас лежеше по корем, с приведена глава. Клаустрофобията му пречеше да диша. Лявото крило на безжизнения глайдер се бе закачило за мрежата и машината бе увиснала на нивото на окоото. Джонас се вторачи в него с възхищение и ужас, докато то продължаваше да го гледа изцъклено.

Не вижда, каза си Джонас, но знае, че съм тук, долавя присъствието ми.

Опашката на мегалодона започна да се движи бавно и да тласка туловището напред. Появиха се хрилните отвори и бързо преминаха. След това голямата глава внезапно се раздвижи и откачи крилото от мрежата. Мегалодонът се събуди.

Глайдерът продължи да се издига. Джонас погледна надолу и видя как мегалодонът се втурва напред. Мрежата се заплете в перките му. Чудовището се разяри и се обърна няколко пъти, като още повече се оплете.

От тласъците на водата глайдерът отскочи. Джонас не можеше да го управлява и скоро мегалодонът излезе от полезрението му. След малко пак го видя — беше изцяло заплетен в мрежата.

Ще се задуши, каза си.

От множеството лодки, дошли за да посрещнат почетния гост на лагуната, бяха забелязали отделилата се луксозна яхта. Бяха видели спускащия се към нея хеликоптер, сблъсъка, потъването на машината след подводната експлозия. Сега всички се питаха дали тази експлозия не е убила съществото — бяха платили твърде много пари, за да го зърнат. Почти едновременно десетина от по-големите рибарски лодки добиха смелост и се приближиха до повредения „Кику“, за да заснемат чудовището живо или мъртво.

Девет хеликоптера с телевизионни екипи висяха над кораба и непрекъснато променяха местоположението си, за да намерят по-добър ракурс за снимки. Подводният взрив бе дал нов тласък на събитията — сега от репортерите се искаше да установят дали мегалодонът е жив, или мъртъв.

Дейвид Ейдашек беше в хеликоптера на новинарския екип на Девети канал и надничаше над рамото на оператора, за да разбере какво става. Белият отблясък на мегалодона се виждаше, но бе невъзможно да се определи дали съществото е живо. Пилотът го потупа по ръката и му направи знак да погледне на другата страна.

Към мегалодона се бе устремила цяла флотилия лодки.

От върха на муцуната до края на опашката кожата на мегалодона беше покрита с малки, подобни на зъби иглички, наречени „дермални дентикули“ или „кожни зъби“. Тези остри образувания, наподобяващи едра шкурка, бяха част от естествения арсенал на гигантската акула. Докато хищникът се мятеше в мрежата, дермалните дентикули постепенно разкъсаха въжетата ѝ.

Докато проверяваше предпазителите на електрозахранването на глайдера, Джонас видя как мегалодонът се освободи от мрежата. Хищникът се обърна в неговата посока. Отчаян, Джонас още веднъж се опита да включи двигателя, но безуспешно. Чудовището се отправи към повърхността.

Бъд и Мак слязоха в машинното, Даниелсън и Хелър останаха на палубата. Когато бялата маса се появи, Франк се бе надвесил над кърмата и гледаше тъмната вода.

— Кучи си...

Задната част на яхтата експлодира. Във всички посоки се разлетяха трески и фибростъкло. Даниелсън и Хелър паднаха на наклонящата се палуба и се затъркаляха към водата.

ДеМарко застана зад харпуна и го насочи към целта. Освободи предпазителя. Видя как мегалодонът плува на повърхността нагоре с блестящия си бял корем. В устата му се вливаше цяла река вода. ДеМарко се прицели и натисна спусъка.

Щрак.

— По дяволите! — Подводният взрив бе повредил харпуна. Целият екипаж бе излязъл на палубата и всички трескаво обличаха

оранжеви спасителни жилетки. Корабният лекар преглеждаше Масао, който бе дошъл в съзнание. Тери и Паскуале бяха наблизно.

— Тери — каза лекарят, — черепът му е счупен. Трябва да го закараме в болница колкото е възможно по-бързо.

Тери чуваше боботенето на ятото хеликоптери, увиснали над кораба.

— Паскуале, опитай да се свържеш с някой от тези хеликоптери. Кажи, че имаме тежко ранен, който трябва да бъде закаран веднага в болница. Аз ще бъда отзад. — Тя излезе на палубата и тръгна към хангарите.

Дейвид Ейдашек я видя пръв. Тери махаше с ръце и сочеше площадката за кацане.

— Познавам това момиче — отбеляза той. — Това е дъщерята на Танака. Капитане, можеш ли да приземиш тази птица на палубата?

— Няма проблем.

— Чакайте малко — намеси се операторът, — продуцентът крещи в ушите ми, че иска близък план на мегалодона. Ако кацнем на кораба, ще закуси с топките ми.

— Слушай — отвърна Дейвид, — мегалодонът напада „Кику“...

— Още една причина да не кацаме там.

— Ей — обади се пилотът, — получавам сигнал за бедствие от кораба. Имат ранен, който трябва да бъде откаран в болница... пострадалият е Масао Танака... Изглежда, е сериозно.

— Кацай — нареди Ейдашек.

Операторът го изгледа намръщено.

— Върви по дяволите.

Ейдашек измъкна камерата от ръцете му и я приближи до отворената врата на пилота.

— Или кацаме, или ще дам това нещо на мегалодона. След минута машината беше на палубата на „Кику“.

Мегалодонът обикаляше като обезумял под кораба. Пробитият корпус излъчваше множество импулси, кои то дразнеха сетивата на акулата и я предизвикваха да нападне.

Джонас се бе облял в пот. Клаустрофобията го обземаше все повече и повече, докато се мъчеше да достигне кабелите на акумулатора в задната част на глайдера. Трябваше да работи при почти пълна тъмнина, пипнешком.

Неочаквано някакво течение тласна апарата и го завъртя обратно. Джонас видя нещо, което накара сърцето му да се свие — мегалодонът блъсна с муцуна корпуса на „Кику“.

От удара целия екипаж падна на колене. Някъде отдолу се разнесе писък и скърцане на раздран метал.

— По дяволите — изруга капитан Бар. — Това шибано чудовище ще потопи кораба ми! Качвайте се на спасителните лодки. Пилот, махни Масао от кораба. По-добре с кръвта му да не попадне във водата.

Пилотът на хеликоптера погледна Ейдашек и оператора.

— Един от двама ви, момчета, ще трябва да остане.

Операторът изгледа Ейдашек и се усмихна злобно.

— Надявам се, че можеш да плуваш, приятел.

Дейвид почувства, че стомахът му се свива от ужас, но слезе от хеликоптера, за да могат Тери и лекарят да качат Масао на борда. Остана на наклонената палуба, загледан в отдалечаващата се машина.

— В какво се набърка, Дейвид? — попита сам себе си гласно.

Ричард Даниелсън бе паднал до парапета на левия борт. Изправи се с мъка, сграбчи Хелър под мишниците и му помогна да стане.

— Потъваме.

— Сериозно ли говориш? — Хелър се огледа. — Къде са Харис и Мак?

— Може би са мъртви. Ако е така, имали са късмет.

— Надуваемата лодка. — Хелър я посочи с ръка. — Хайде.

„Магнат“ се пълнеше бързо с вода. Започна да се накланя и да се върти, което още повече затрудни спускането на голямата гумена лодка през борда. Най-накрая се справиха и Даниелсън погледна Хелър.

— Хайде.

Хелър се прехвърли през парапета, бившият му командир го последва. Даниелсън спусна във водата извънбордовия мотор, запали го и го форсира. С вдигнат високо нос лодката се плъзна по водата към брега и флотилията на зяпачите.

— Ричард, внимавай — извика Хелър. Вятърът свистеше в ушите му.

Даниелсън нямаше много място за маневриране, а скупчените лодки бяха твърде много, за да ги заобиколи. Намали скоростта, за да открие пролука между множеството корпуси.

Мегалодонът изскочи право нагоре. Отворената му уста не закачи гумената лодка, но гърбът му я издигна на пет метра във въздуха. Хелър и Даниелсън полетяха като парцалени кукли от двете страни на акулата.

Внезапната поява на мегалодона предизвика верижна реакция. Две приближаващи рибарски лодки свиха рязко и се блъснаха в съседните, като предизвикаха суматоха. Постепенно хаосът взе връх, защото всички изоставиха правилата на корабоплаването в името на личното оцеляване. Разнесоха се крясъци, капитаните се мъчеха да измъкнат корабите си, с което увеличаваха бъркотията.

Хеликоптерите се спуснаха над армадата и също допринесоха за пълния хаос.

Даниелсън се появи на повърхността и започна да плюе морска вода. Заплува към най-близката лодка — десетметрова моторница, многократно претоварена със седемнайсет души и куче. Стигна до нея, но не можеше да се вдигне достатъчно, за да изпълзи на борда. Хората горе не го видяха, а ревът на хеликоптерите заглушаваха виковете му. След малко забеляза стълбата и заплува към нея.

Огромната паст се появи без предупреждение и го дръпна надолу. Той успя да се вкопчи в стълбата. Почувства затопления от слънцето метал. Не искаше да го пусне. Краката му, откъснати до коленете, се измъкнаха от устата на чудовището. Кръвта му потече във водата, а витлата я превърнаха в розова пяна.

Сетивата на мегалодона изгубиха жертвата. Хищникът се потопи, за да се ориентира отново, защото миризмата на кръв го объркваше.

Даниелсън изкрещя, все още увиснал на стълбата. Сега хората на кърмата го чува и го изтеглиха за китките. Сложиха го върху задницата

от фибростъкло.

Мегалодонът се издигна, изви главата си странично, улови Даниелсън със зъби и подхвърли осакатеното му тяло нагоре. Улови го във въздуха, както куче хваща бисквита, преглътна го в дълбокото си гърло и изчезна под водата, преди вцепенените от страх хора от моторницата да успеят да се развикат.

Увиснали ниско над лодките, пилотите на хеликоптерите за първи път си дадоха сметка колко голям е всъщност мегалодонът и веднага издигнаха машините си на безопасна височина, почти едновременно.

Пилотите бяха толкова изплашени от чудовището, че пренебрегнаха опасността във въздуха. Два от хеликоптерите се издигнаха прекалено близо един до друг. Роторите им се удариха и предизвикаха истински апокалипсис. Разлетяха се парчета метал като снаряди, които чупеха роторите на съседните машини и караха пилотите да правят резки завои. Хеликоптерите започнаха да се блъскат два по два и огнените кълба засипаха океана с дъжд от метал, керосин и части от човешки тела.

Мегалодонът кръжеше на двайсет метра дълбочина, спускаше се към падащите отломки и се опитваше да отдели тези, които стават за храна.

Акулата бе раздразнена. Наистина изпитваше глад.

КЪРВАВО ПИРШЕСТВО

Могъщата някога военна фрегата се наклони и водата в трюмовете ѝ най-накрая я повлече към дъното. Двайсет и тримата от екипажа бяха успели да се качат на двете спасителни лодки и сега гребяха с всички сили, за да се отдалечат от водовъртежите, предизвикани от потъващия кораб. Не искаха да използват извънбордовите двигатели, за да не привлекат вниманието на чудовището.

Леон Бар гледаше с насълзени очи как кърмата на кораба му изчезва под вълните. Тери Танака не откъсваше поглед от повърхността, с надежда да види глайдера на Джонас. Дейвид Ейдашек трепереше и се молеше безмълвно, както и мнозина други от екипажа. До него беше ДеМарко, който очакваше чудовището да се появи всеки момент.

Леон Бар се изправи над гребците и огледа хаоса от лодки и отломки на половин миля разстояние.

— По дяволите — изруга той тихо. — Да запалим ли двигателите, или да чакаме? — Видя страха в очите на хората си. — ДеМарко?

— Не знам. Може би онези лодки ще привлекат вниманието на мегалодона. Каква скорост можем да развием?

— Както сме претоварени, ще стигнем до брега за десет до петнайсет минути. — Хората го погледнаха и кимнаха.

— Чакай — спря го Тери и погледна останалите. — Джонас каза, че мегалодонът долавя вибрациите на моторите. По-добре е да чакаме, докато чудовището се отдалечи.

— А ако не се отдалечи? — попита Стив Табот. — Имам жена и деца!

— Искаш да чакаме тук, за да ни изкльопа живи? — обади се друг член на екипажа.

ДеМарко вдигна ръка и погледна Тери.

— Тери, изслушай ме. Джонас е мъртъв и това може да сполети всички ни, ако стоим тук и се надяваме мегалодонът да не ни открие. — Чу се одобрителен шепот. — Виж какво става там. Чудовището обядва. Ако останем, ще ни хапне за десерт.

Откъм групата лодки се чуваха писъци.

Тери почувства, че на гърлото ѝ засяда буца. Опита се да преглътне, да спре сълзите. Джонас беше мъртъв или ранен, а те щяха да го изоставят. Тя се вторачи напред и видя как една моторница се издига нагоре и се преобръща. Даде си сметка, че нямат избор — трябваше да се махнат от това място.

Двигателите забоботиха. Лодката на Леон Бар пое първа и направи широк завои, за да заобиколи лабиринта от лодки.

Франк Хелър бе успял да доплува до един от траулерите. Изтощен и изплашен до безумие, той остана във водата, вкопчен в рибарската мрежа, която висеше от борда. Чакаше със затворени очи да дойде смъртта. Времето минаваше.

— Ей!

Франк отвори очи и видя мускулест негър, който се бе навел през борда.

— Сега не е време да се къпеш в морето, старче. Качвай задника си на кораба.

Силната му ръка сграбчи Франк Хелър за спасителната жилетка и го изтегли.

Бъд Харис се свести, мокър до кости, на наклонения мостик на яхтата си. Надигна се и за малко не припадна от непоносимата болка в главата. „Магнат“ като по чудо все още беше на повърхността. Видя Мак, който се опитваше да се свърже по радиото с брега.

— Какво стана? — попита го, уловил главата си с ръце.

— Струва ми се, че мегалодонът малко се ядоса на бомбата ви — отговори Мак. — Бяхме в машинното, когато ни удари. Измъкнах окаения ти задник тук, но яхтата потъва бързо.

— Лодката?

— Няма я. Приятелчетата ти предпочетоха да се възползват от нея сами.

— Мръсници. Дано пукнат!

Яхтата беше оборудвана с няколко вътрешни помпи. Бъд отиде до пулта и ги включи. Двигателите зажужаха и започнаха да изхвърлят водата навън.

Мак ги изключи.

— Вдигат много шум. Току-що говорих с бреговата охрана. Имат ни предвид за спасяване, но ще си чакаме реда.

— Да си чакаме реда?

— Виж какво става наоколо, приятел. Чудовището се развилня.

Бъд слезе от мостика и се спусна в апартамента си. Помещението бе пълно с вода. Пое въздух, гмурна се и се появи задъхан трийсет секунди по-късно. В ръката си държеше запечатана бутилка „Джак Даниълс“. Качи се отново горе, разтреперан от студ. На стената в дневната висеше портрет на баща му, в рамка. Бъд го свали. Отзад имаше малък стенен сейф. Набра шифъра, отвори го и извади пистолет магнум, четирийсет и четвърти калибър. Взе го и се върна при Мак.

Мак го видя и се засмя.

— Ей, Мръсния Хари, да не смяташ да убиеш акулата с това?

Бъд насочи пистолета към главата му.

— Не, летецо, но бих могъл да убия теб.

Безжизненият глайдер бе увиснал на метър под повърхността. По-тежката предна част бе наклонена надолу, към дъното. Джонас бе плувнал в пот. Дишаше все по-трудно, защото запасите от въздух бяха на изчерпване. Бе открил откачилият се кабел, бе го сложил на мястото му и сега се опитваше да затегне ръждясалата гайка само с пръсти. Успя да я навие един оборот и тя заяде.

— Дано това е достатъчно — изсумтя той и се провря към носа. Почувства как кръвта нахлува в главата му.

— Хайде, скъпа, задвижи се!

Глайдерът оживя. От климатичната инсталация повя хладен въздух към лицето му. Джонас натисна напред лоста за управление, изравни апарата и го издигна на повърхността. Огледа се.

„Кику“ не се виждаше никъде. Вдясно забеляза „Магнат“. Яхтата бе силно наклонена, но не потъваше. Тогава съзря флотилията.

Андре Дюпон и неколкостотин други, останали край входа на лагуната над подводния каньон, гледаха с ужас как мегалодонът разкъсва нещастниците, дръзнали да се приближат, за да го видят по-добре. Дори и от това разстояние, повече от километър, чудовището изглеждаше кошмарно. Нещата сега се бяха променили — вече не ставаше дума за игра, звярът убиваше хора!

Всички си помислиха едно — оставането във водата означаваше, че и те могат да бъдат изядени. Лодките се обърнаха и забързаха към брега. Без колебание капитаните преминаваха в плитчините и лодките им заораваха в пясъците на залива.

Андре Дюпон наблюдаваше това масово бягство. След малко риболовният траулер остана сам. Етиен се приближи до него и го дръпна за ръкава.

— Андре, капитанът иска да останем тук.

Дюпон продължаваше да гледа през бинокъла си.

— Не иска ли да излезем на брега като другите?

Етиен се усмихна.

— Каза, че скоро е боядисвал корпуса и не иска да го издраска.

Дюпон свали бинокъла от очите си и погледна своя помощник.

— Онези хора там ще умрат. Трябва да направим нещо.

— Бреговата охрана вече е тръгнала.

Траулерът изведнъж завибрира и двигателят му забоботи.

Дюпон вдигна бинокъла и видя двете спасителни лодки на „Кику“, които приближаваха бързо.

— Приятелю, кажи на капитана да спре двигателя, освен ако не иска да бъде изяден.

Джонас ускори мотора до трийсет възела и стабилизира глайдера на дълбочина шест метра. След няколко минути видя касапницата.

Три малки моторници се бяха устремили към вечния си пристан с раздрани корпуси. Джонас направи кръг. Хората от тях или бяха успели да се спасят, или бяха изядени. Издигна глайдера на повърхността, изпълнен със страх от това, което очакваше да види.

Флотилията се бе превърнала в лабиринт плуващи отломки, раздробени корпуси, палуби и каюти. Джонас преброи осем лодки, които изглеждаха незасегнати. На палубите им се виждаха примрели

от страх хора. Един хеликоптер на бреговата охрана висеше във въздуха и издигаше с въже изпаднала в истерия жена. Останалите се блъскаха и крещяха, защото искаха да са следващите.

Къде беше мегалодонът?

Джонас се спусна на десет метра и огледа околността. Видимостта беше лоша, навсякъде плуваха отломки. Кръвта запулсира в слепоочията му.

След това видя опашката.

Мегалодонът се отдалечаваше. Джонас излезе на повърхността и видя гръбната перка, която пореше вълните.

Насочваше се към брега.

Двете спасителни лодки бяха на триста метра от брега, когато зад втората се появи огромната гръбна перка. Приближаваше бързо. След миг изчезна. Бар стана и погледна към втората лодка. Махна с ръка и посочи на юг, после кимна на Паскуале, който бе на кърмата и му посочи север. Щяха да се разделят.

Мегалодонът, на трийсет метра дълбочина, разклати главата си объркано. Сетивата му бяха доловили една жертва, сега долавяха две. Издигна се, за да нападне.

Тери и ДеМарко зърнаха бялото сияние миг преди светът да се завърти пред очите им като калейдоскоп. Експлозия, яркосиньо небе, човешки тела, ледена вода. Лодката се преобърна, моторът угасна. На повърхността се показаха дванайсет глави на кашлящи и стенещи хора.

Всички се добраха до дървения корпус на спасителната лодка, който блестеше на слънцето. Вкопчиха се в него отчаяно.

Огромната бяла гръбна перка обикаляше на десетина метра, тежкия хищник преценяваше следващата си жертва. Туловището предизвика течение, което завъртя обърнатата лодка и хората около нея. Главата на хищника се появи на повърхността. Отвори леко уста и вътре нахлу вода. Хората гледаха занемели, неспособни да откъснат поглед от чудовището.

Един от екипажа изпусна хлъзгавия корпус и Тери изохка. Нещастникът изкрещя и течението го отдалечи от лодката. Заплува срещу течението с всички сили. Видя отворената паст.

Мегалодонът застана неподвижно, отворил уста, сякаш чакаше жертвата сама да се приближи. Мъжът почувства, че течението не е толкова силно, и заплува още по-енергично. След това чу виковете на другите. Обърна се.

Триъгълната глава закриваше слънцето. Мъжът зашепна молитва на испански и потопа главата си във водата, а в това време огромната паст го погълна цял.

Като давеци се плъхове останалите запълзяха с нокти по мокрия корпус на лодката. Ейдашек успя да стъпи на двигателя и се изправи по-високо. Пръстите на ДеМарко кървяха. Знаеше, че няма да се задържи дълго. Хищникът обикаляше бавно, течението, което предизвикваха перките му, отново се усили. Този път ДеМарко се остави да го повлече. Замисли се за жена си — щеше да го чака на паркинга. Беше й обещал това да е последната му експедиция. Тя не му бе повярвала.

Тери видя ДеМарко и изпищя.

— Ал! Ал! Плувай! — Тя се оттласна от лодката, улови го за ръката и заплува с всички сили.

— Тери, недей. Остави ме. Качи се на лодката...

— Млъкни, по дяволите!

— Тери... за бога...

Мегалодонът се приближи до тях, носещ се лениво по повърхността. Устата му отново беше леко отворена и вътре нахлуваше огромно количество вода. Тери видя дебелата бяла муцуна, отворените челюсти, зъбите, по които все още имаше човешка плът, розовите венци. Устата се отвори още повече, за да побере жертвите. Тери Танака погледна назад, парализирана от ужас. Имаше чувството, че губи съзнание. Не чу познатото тихо жужене.

Тристакилограмовият глайдер изскочи от водата и се заби в горната челюст на мегалодона. Триъгълната глава се издигна над водата. От окото потече кръв.

Глайдерът се преобърна във водата, ускори, застани зад звяра.

— Хайде! — извика Джонас. — Ела, хвани ме, ако можеш!

Като разярен бик мегалодонът се гмурна под водата, за да се впусне в гонитбата. Джонас се обърна, видя голямата колкото гараж

уста и сви рязко вляво, за да мине покрай нея.

Челюстите се затвориха, но жертвата успя да избяга. Хищникът смени посоката моментално и се понесе напред като торпедо, устремено към целта.

Джонас погледна скоростомера — трийсет и четири взела. Мегалодонът го настигаше. Накъде? Отведи го далеч от Тери, далеч от останалите. Опашката на чудовището удари по повърхността и глайдерът се залюля. Джонас сви вдясно и рязко нагоре.

Глайдерът изскочи от водата като летяща риба. Мегалодонът беше непосредствено отзад. Челюстите изчатка ха напразно, туловището се показва изцяло. Глайдерът се блъсна в повърхността. Хищникът падна странично зад него.

Джонас натисна лоста напред, за да се насочи надолу. Нищо не се случи. Вероятно при падането кабелът се бе откачил отново. Джонас светкавично се обърна и го намести. Двигателят заработи отново.

Джонас знаеше, че няма никакво време. Ускори глайдера максимално, с крака си, и той отскочи напред миг преди да попадне между остриите зъби. След това Джонас пак се обърна напред, като се надяваше кабелът да не се откачи отново.

Мегалодонът бе почти до него. Джонас сви вляво. Муцуната се плъзна вдясно. На пулта замига червена светлина — акумулаторът свършваше.

Джонас направи кръг, но не видя хищника. Намали скоростта и чу в далечината боботене на мотор.

Цели десет минути бяха необходими на Андре Дюпон, докато убеди капитана на траулера, че институцията му ще плати всички щети, причинени на плавателния му съд. Капитанът най-накрая се съгласи и траулерът се понесе към преобърнатата лодка, за да търси оцелели.

Дюпон изтегли на борда Тери Танака. Тя се опита да се задържи на крака, но не успя и се свлече на палубата. Ейдашек повърна от преживения ужас. ДеМарко и неколцина други паднаха на колене и благодариха на създателя си, че ги е пощадил.

Мегалодонът стисна обърнатата лодка с челюстите си, издигна я на десет метра над водата и я счупи като кибритена кутийка. По

палубата на траулера се посипаха трески, след това го удари огромната вълна от падащото туловище.

Андре Дюпон нямаше време да реагира. Вълната го блъсна в гърдите и го събори във водата. Тери изпищя и видя глайдера, който се плъзгаше по повърхността. Спря на десет метра от кораба. Двигателят не работеше.

Джонас изрита акумулатора, но знаеше, че няма смисъл. Волтметърът показваше нула. Глайдерът нямаше захранване. Постепенно по-тежкия прозрачен конус потъна във водата и глайдерът застана като рибарска плувка.

Джонас се вгледа в сивкавата вода пред себе си. Чувстваше как кръвта пулсира в слепоочията му. Движение вляво... някаква малка фигура плуваше към борда на траулера.

— Къде сте? — прошепна Джонас. — Трябва да се измъкна от глайдера и да се добера до този кораб.

Женската се издигна бавно от дълбините, усетила, че нападателят ѝ е ранен. Започна да се ускорява на трийсет метра дълбочина, разтвори челюстите си, ноздрите ѝ се разшириха, за да доловят миризмата.

Джонас видя бялата муцуна, сатанинските зъби. Беше преди седем години. Намираше се в „Сийклиф“, но този път нямаше как да бяга, нямаше път за отстъпление. Странно, но не чувстваше страх.

Тогава си спомни думите на Масао: „Ако познаваш врага и познаваш себе си, няма защо да се безпокоиш, дори да ти предстоят и сто сражения“.

— Познавам врага си — каза той гласно. Мегалодонът беше само на двайсетина метра.

Петнайсет метра.

Десет. Джонас улови лоста с дясната си ръка и го завъртя обратно на часовниковата стрелка.

Осем метра. Пое дълбоко въздух, за да успокои биенето на сърцето си.

Пет метра! Челюстите се отвориха.

Джонас изкрещя неволно и дръпна лоста към себе си. Горивото се възпламени и глайдерът се превърна в реактивна ракета, която

полетя към отворената уста на мегалодона.

Черната пещера закри хоризонта. Джонас насочи глайдера право в средата. Успя да зърне за миг зловещите, почти готически хрущялни арки на огромните ребрени образования, после го обгърна пълен мрак. Глайдерът се плъзна по езика и се заби дълбоко в гърлото.

Крилата на апарата се врязаха дълбоко в меката тъкан и отрязаха големи парчета месо, преди да се откъснат. Подобен на торпедо, глайдерът продължи напред, тласкан от струята горящ водород.

След миг глайдерът заседна и Джонас изключи реактивната струя. Въздъхна, защото си даде сметка, че още е жив.

Джонас Тейлър бе минал през портите на ада.

АДЪТ

Мегалодонът изригна от водата и опашката му почти достигна повърхността. Двайсеттонното чудовище увисна за миг неподвижно и отново се стовари във водния свят, за да угаси огъня, който гореше в стомаха му.

Въпреки че акумулаторите на глайдера бяха изтощени, малкият аварийен генератор можеше да захранва животоподдържащите системи почти час. Джонас запали вътрешното осветление.

Глайдерът беше заседнал някъде в началото на стомаха. Топла пара замъгли прозрачния конус, но въпреки това Джонас видя кафеникавите предмети, които се носеха между стегнатите розови стени. Погледна външната температура — трийсет и пет градуса.

— Удивително — промърмори той и се опита да се концентрира, да прогони мислите, които предизвикваха страх. Дебели парчета разкъсана китова мас се лепяха по прозрачния конус на глайдера. Джонас се почувства зле, но не можеше да откъсне очи. Видя разкъсан малък делфин, гумен ботуш. Няколко парчета дърво. В периферията се плъзгаха останки полусмляна плът. Тогава съзря нещо по-различно.

Беше човешки крак, сгънат в коляното. Появи се полураздробен торс. Имаше глава, чертите все още си личаха... Даниелсън!

Джонас се задави. Напънът да повърне прекъсна надигащия се вик. Стените сякаш го притиснаха, страхът го скова. Глайдерът се наклони рязко на една страна заедно със стомаха и останките на Даниелсън се скриха от погледа му. Мегалодонът се мятеше като обезумял от болката.

Хипнотизиран от страх, Андре Дюпон стоеше на палубата и гледаше с удивление спазмите на най-големия морски обитател. Тери беше до него. Краката й трепереваха, по бузите й се стичаха сълзи. Бе видяла възпламеняването на горивото, знаеше какво е направил

Джонас. И този момент си даде сметка колко силни са чувствата ѝ към него.

Леон Бар спореше със собственика на траулера и се мъчеше да го убеди, че двигателите ще привлекат вниманието на хищника. Повъзрастният мъж наруга Бар, наруга и Дюпон, но реши, че е по-разумно да изключи машината.

Мегалодонът се спусна надолу. Вътрешностите му горяха, опърлени от пламъка. Опита се да повърне това, което бе глътнал. Успя да изхвърли навън двете алуминиеви крила на глайдера и няколко кървави къса тъкан от раздраното си гърло. Счупените крила се появиха пред муцуната му и мегалодонът отново ги глътна, неспособен да преодолее създаваните в продължение на седемдесет милиона години инстинкти.

Тялото на Джонас се затресе неудържимо. Дишаше учестено, нервите му бяха пред скъсване при вида на невъобразимия ужас. Досега не бе изпитвал истинска клаустрофобия, не знаеше какво е истински страх.

След това си спомни Тери. Единствено тя би могла да му даде надежда.

— Тери е жива — изръмжа той гласно. — Аз също съм жив. Съсредоточи се, по дяволите! Мисли. Къде си?

Наложи на мозъка си да възстанови рисунката на голямата бяла акула, чиито вътрешни органи познаваше толкова добре. Глайдерът бе преминал хранопровода. Джонас знаеше, че се намира някъде в горната част на стомаха. Какво би могъл да предприеме? Възможно ли беше да убие мегалодона отвътре?

Осъзна, че рационалното мислене е забавило дишането му.

— Всичко е наред — каза си. — Ще се справиш.

Сърцето му пулсираше в ушите, туптенето ставаше все по-силно и по-силно. Едва чуваше гласа си.

Това не е моят пулс, осъзна след миг. Спомни си рисунката — хранопровода, стомаха... това беше сърцето на мегалодона!

Двукамерното сърце се намираше малко зад хрилете, малко пред огромния черен дроб. Точно под стомаха!

Обзе го спокойна решителност. Хрумна му идея — лъч на надежда. Отново щеше да види Тери. Обърна се на една страна и намери малкото отделение под меката подложка. Там имаше аварийен екип — маска, малък акваланг. Извади го, сложи си маската и се увери, че в бутилките има кислород. Удовлетворен, потърси водолазен нож.

Но нямаше. Тогава какво? Как би могъл да разкъса мускулните стени на вътрешните органи? Докато опипваше дъното на капсулата, откри кожена торбичка. Извади отвътре вкаменения зъб и го мушна в колана на костюма си. Намери електрическо фенерче и си сложи акваланга. Беше готов.

Освободи люка на глайдера и капакът се отвори със свистене, докато се изравни налягането. В капсулата започна да се стича гъста, топла течност. Джонас показа главата си през люка и освети киселата тъмнина с фенерчето.

Видя стегнати стени от непрекъснато движещи се мускули, парчета разложена плът, вода. Храносмилателният орган се разбунтува срещу присъствието му — чу гъргорене, някакво дебело ръмжене. Под всичко това се чуваше пулсът на мегалодона, отекващ в цялото тяло на Джонас.

Без да е ясно къде е горе и къде долу, стомахът представляваше торба от мускули, които непрекъснато се свиваха и разширяваха. Джонас извади внимателно единния си крак и глайдерът промени положението си. Стъпалото му докосна стомашната ципа — сякаш бе стъпил в разтопен маджун. От порите по стените се процеждаше гъста течност, която проникваше между пръстите му и пърлеше кожата му. Джонас извади и другия си крак. Неочаквано стомахът под краката му се изду и се завъртя на 270 градуса. Джонас се подхлъзна и падна по гръб. Почувства как топлината на лигавицата прониква през неопреновия костюм. Повдигаше му се. Обърна се и застана на четири крака. Усети парене на дланите си. Влагата започна да замъглява стъклото на маската му. Джонас притаи дъх, свали маската, изплю се вътре и избърса стъклото. Киселата миризма едва не го накара да повърне, усети парене в очите.

Сложи маската на лицето си и пое дълбоко въздух от апарата. Така беше по-добре.

— Стой спокойно, дишай бавно — напътстваше сам себе си. Сега трябваше да определи къде е долната страна на стомаха. Почувства промяна в налягането и успя да се улови за опашното крило на глайдера миг преди отново да бъде съборен. Апаратът едва не го затисна. Успя да го избегне и нещо помръдна. Насочи фенерчето натам и видя крило, не, две крила... счупените крила на глайдера! Те се хлъзнаха навътре в стомаха.

Мегалодонът отново застана хоризонтално и Джонас се опита да прецени положението си. Доближи ухото си до подутината в краката си и чу, че тупкането се усилва. Улови се за тежкия глайдер, стисна вкаменения зъб като някакъв праисторически нож и заби острието в стомашната лигавица под него.

Зъбът отскочи от жилавата мускулна стена и изпадна от ръката му. Джонас се наведе отчаяно и успя да го улови отново. Изведнъж го обзе ужас. Ще умра тук, помисли си.

Коленичи, стисна зъба с двете си ръце и заби острието. Натисна с цялото си тегло и започна да го движи като трион. Жилавата тъкан започна да се цепи, но не беше никак лесно — все едно режеше сурово месо с нож за мазане на масло. Джонас направи еднометров разрез и продължи надолу в жилавия мускул.

Мегалодонът все още не чувстваше, че стомахът му е срязан, но разкъсаното му гърло го караше непрекъснато да се дави. Разярен, хищникът се изкачи на повърхността, за да нападне.

Бъд Харис включи вътрешните помпи на „Магнат“ с лявата си ръка. В дясната си държеше пистолета, насочен към главата на Мак.

— Пускаш помпите? — възкликна Мак. — Ще привлечеш мегалодона.

— Аз *искам* да привлека мегалодона. Хайде. — Бъд мушна цевта в устата на Мак, улови го за гърлото с лявата си ръка и го изведе на палубата. Късното следобедно слънце осветяваше косо океана. — Това чудовище уби жената, която обичах — извика Бъд. — Това същество, този кошмарен албинос, продължава да ме преследва, не ме оставя да спя, не ме оставя да живея. А ти — Бъд приближи лицето си до това на Мак, — ти трябваше да се намесиш, държеше да се направиш на герой.

Бъд пристъпи крачка назад и кимна на Мак да застане до парапета.

— Върви.

— Какво? — Мак чу хеликоптера на бреговата охрана.

Бъд натисна спусъка и проби трисантиметрова дупка в палубата.

— Искаше да спасиш чудовището. Сега ще можеш да го нахраниш. — Отново стреля, но този път прониза левия прасец на Мак. Мак се сви на едното си коляно, от раната потече кръв. — Следващият изстрел ще е в стомаха ти. Предлагам ти да скочиш доброволно.

Мак отиде до парапета и се прехвърли от другата му страна.

— Ти си изперкал, приятелю. — И скочи във водата.

Бъд видя как се отдалечава.

— Ще се видим в ада.

Стомахът на мегалодона гореше и изпращаше мускулни спазми към корема и гръдните перки. Искаше да се храни, за да потуши пламъците, които горяха вътре. Вибрациите от „Магнат“ привлякоха вниманието на женската, миризмата на кръвта от крака на Мак бе като наркотик. Акулата се впусна напред, приближи корпуса на яхтата и го блъсна с всички сили. Малко пред кърмата се появи триметрова пробойна. След секунди „Магнат“ се завъртя бавно и започна да потъва в дълбините на резервата.

Бъд бе легнал по гръб на шезлонга си с лице към носа. Бутилката „Джак Даниълс“ вече беше празна. Главата го болеше, сега и светът започна да се върти...

— Сигурно е от пиячката — каза си той и отново се изтегна. Вторият удар го стресна.

— О, по дяволите! — Грабна пистолета и се изправи с олюляване.

Задната част се наводняваше бързо. Яхтата се въртеше все по-бързо. Бъд застана до парапета и видя гръбната перка. Стреля, но куршумът попадна три метра встрани.

— Майната ти, скапана рибо! Няма да ти се дам! Дума да не става!

През бинокъла на Дюпон Леон Бар видя гръбната перка недалеч от осакатената яхта.

— Мисля, че трябва да тръгваме, капитане.

Двигателите на траулера забоботиха. Във въздуха се отдели кълбо синкав дим и корабът се отправи към брега. Мегалодонът долови вибрациите от половин миля разстояние и рязко се обърна. Инстинктите му го влудяваха. Понесе се напред.

Бъд затвори очи. Светът се въртеше твърде бързо и замъгляваше погледа му. Почувства, че предната палуба се надига. Догади му се. Свлече се на колене и се опита да надигне глава, за да погледне още веднъж. Лодката се въртеше около оста си, движението ѝ се ускоряваше все повече и повече, докато изчезваше във водовъртежа. С пиянския си поглед успя да зърне чудовището, чиято. Огромна бяла уста се издигаше над главата му. Челюстите се отвориха, сякаш търсеха храна.

Бъд вдигна поглед.

— Идвам, Меги — изломоти той и потърси с очи мегалодона. — Върви по дяволите! — Мушна цевта в устата си и натисна спусъка. Задната част на черепа му се откърти и мозъкът му се пръсна по палубата.

Белият нос на „Магнат“ се издигна още повече, а кърмата изчезна изцяло под водата.

Мегалодонът отдавна го нямаше.

Джонас се почувства изтощен. Остатъците храна в стомаха го подпираха отзад, но той не искаше да погледне, защото се страхуваше от това или този, който щеше да види.

Зъбът най-накрая проряза петнайсетсантиметровия стомах и Джонас промуши ръцете и главата си през процепа. Органите извън стомаха изглеждаха съвсем различно.

Джонас бързо се ориентира. Трябваше да пропълзи през много тесен отвор, през който минаваха кръвоносни съдове. Вклини тялото си и започна да се провира през мускулестите стени. Не беше много

трудно. Пропълзя напред, стиснал в едната си ръка фенерчето, а в другата зъба. Продължи към басовото думкане, което отекуваше все по-силно в мозъка му.

След малко стана по-широко и той го видя в лъча на фенерчето — двуметрова маса мускули, оплетена с дебели артерии и вени.

Риболовният траулер беше само на сто метра от брега, когато мегалодонът се появи на повърхността на двайсетина метра зад него. Хората на палубата просто не бяха в състояние да съберат силите, необходими им, за да издържат на още едно нападение.

С невероятна сила огромната акула блъсна източника на вибрации и счупи валовете на двете витла. Траулерът спря да се движи само на петдесетина метра от спасителния бряг.

— Кучи син! — изруга капитанът. — Ти си виновен, французино! Ще ми платиш за това.

Мегалодонът се показва над водата на двайсетина метра. Приблужи се откъм левия борд и бутна обшивката с муцуна. Корабът се наклони на трийсет градуса. Тери, ДеМарко и останалите се заплъзгаха по палубата. Нямаше за какво да се уловят. Мегалодонът продължи да надига траулера все по-високо и по-високо. Двама от екипажа успяха да се уловят за рибарската мрежа, но Тери, Ейдашек и четирима други от екипажа паднаха през борда.

Мегалодонът чу падането им и усети присъствието им във водата. Престана да бута кораба и го остави да падне. Спусна се в ледените дълбини на каньона, за да охлади пламтящите си вътрешности и да се подготви за ново нападение.

Джонас се вкопчи в дебелиите кръвоносни съдове. Усещаше как кръвта пулсира през аортата. Ударите ставаха по-чести, по-силни. Изведнъж мегалодонът се гмурна надолу и Джонас залитна.

Тери бе твърде изтощена, за да плува. Отпусна се във водата. Спасителната жилетка я поддържаше на повърхността. Ейдашек беше наблизо и се опитваше да я изтегли към кораба.

На петстотин метра дълбочина мегалодонът почувства, че жертвите му се изплъзват. Болката стана поносима. Устреми се към

повърхността с настървението на неутолимия глад. Отвори уста, за да поглъща студената вода.

Ейдашек дърпаше Тери към траулера. Дюпон хвърли спасителен пояс. Другите двама успяха да се изкачат на борда сами.

Триста метра.

Джонас срязва аортата без особени усилия. Топлата кръв рухна във всички посоки и покри с непрогледна пелена фенерчето и маската му. Стана тъмно и Джонас се разтрепери. Стените се свиха около него.

Двеста метра.

Тери и Ейдашек бяха съвсем близо до борда на траулера и няколко души протегнаха ръце, за да ги изтеглят. Най-напред се качи репортерът. Тери вдигна ръце и зарита с крака, за да не потъне.

Петдесет метра.

Андре Дюпон погледна надолу и видя сиянието.

— Изтеглете я! Бързо! — извика той. Тери се извърна към бездната и също видя светлината на фона на тъмната вода. Мегалодонът беше точно под нея! Тялото ѝ се изпълни с адреналин, който я тласна нагоре. Протегна ръце още по-високо, улови я за китките.

Трийсет метра.

Муцуната, долната челюст, зъбите и венците на мегалодона вече се виждаха. Слепите очи бяха затворени. Щеше да погълне жертвата си на една огромна хапка.

Двайсет метра.

Тери Танака усети как ръцете ѝ се изплъзват. Отчаяна, направи опит да отскочи, но падна назад в морето.

Джонас Тейлър не успяваше да улови хлъзгавите кръвоносни съдове. От промяната в положението си разбра, че мегалодонът се устремява нагоре, най-вероятно за да нападне. Замисли се за Тери. Промуши лакътя си зад плетеницата артерии и опря гърба си във външната стена. С всички сили натисна пулсиращия мускул и стисна зъба. С едно силно движение срязва кръвоносните съдове.

На три метра под повърхността, с кошмарно отворена паст, мегалодонът забави движението си. Очите му се изцъклиха, мускулите му замръзнаха. Единствено опашката продължаваше да се движи механично.

Потънал в пълна тъмнина, Джонас се отпусна по гръб, докато върху тялото му продължаваха да се изливат литри кръв. Отделеното от организма сърце на огромния мегалодон лежеше върху гърдите му като ствол на дърво. Джонас напрегна сили, за да успокои дишането си. Басовото думкане бе престанало, но празното пространство се бе изпълнило с кръв.

Той се измъкна изпод огромното сърце и затърси фенерчето си. След малко го напипа. Избърса стъклото, но лъчът едва се виждаше. Потънал в кръв, Джонас запълзя обратно към стомаха.

Тери Танака очакваше да умре. Когато разбра, че смъртта няма да дойде, отвори очи. Устата на мегалодона беше отдолу, но... потъваше. От нея излизаха облаци кръв и оцветяваха водата наоколо.

— Тери, хвани въжето! — извика ДеМарко.

— Ал, всичко е наред. Хвърли ми маска. Бързо.

Дюпон грабна една маска и шнорхел и ѝ ги хвърли.

Тери я сложи на лицето си, захапа шнорхела и погледна под водата. Видя, че от устата на мегалодона се излива река от кръв. Акулата потъваше. Опашката вече не се движеше.

Джонас стигна до стомаха, но не можеше да открие разреза, който бе направил. Обзе го паника. Вгледа се в слабата светлина на фенерчето и го удари отзад в дланта си. Лъчът леко се усили. Клаустрофобията отново накара мускулите му да затреперят. Най-накрая откри разреза. Провря десния си крак, после главата и хлътна в стомаха, загубил всякаква ориентация. Къде беше глайдерът?

Запълзя. Стомашните киселини започнаха да парят дланите и стъпалата му. Фенерчето стана безполезно. Очакваше да види вътрешното осветление на глайдера. Молеше се да не е влязъл в червата...

Сега вътрешностите бяха почти вертикални, много хлъзгави. Джонас се хлъзна и падна в купчина останки в долния край на стомаха. Главата му се удари в нещо твърдо — опашката на глайдера.

Носът бе проникнал в червата, но задната част бе твърде дебела и бе останала в стомаха. Джонас улови ръба на люка и напрегна сили.

Глайдерът леко помръдна. Напрегна сили още веднъж и носът на апарата като по чудо изскочи от отверстието на червото, изтласкано от стотици литри частично смляна храна, която се връщаше назад към стомаха.

Вътрешното осветление на глайдера хвърляше причудливи отблясъци и Джонас се огледа. Мускулите вече не се движеха. От червата продължаваше да нахлува пихтиеста маса, която издигаше конуса нагоре. Джонас вдигна поглед. Устата беше на шест метра по-нагоре, над гърлото, и оттам навлизаше вода. Това бе единственият възможен изход.

Джонас приклепна и промуши ръце под конуса на глайдера. Започна да го тегли с всички сили, докато не го обърна под ъгъл спрямо вертикалния стомах. После напипа задната част и я намести отдолу. Напипа с ръце люка и го отвори. Пропълзя през гадната каша и успя да промуши главата и ръцете си в глайдера. Най-накрая се провря, затвори люка и се изправи в цял ръст. Запали външния прожектор и откри отвора на хранопровода. С остатъка от горивото глайдерът трябваше да се измъкне навън. Джонас промени тежестта на тялото си и се опита да насочи носа към хранопровода. Стегна коланите, напипа лоста и го дръпна.

Остатъкът от водорода се възпламени и глайдерът се плъзна нагоре по стомашната стена. Джонас стисна лоста за управление и насочи апарата към отвора. Носът на глайдера се промуши през мократа, пълна с вода тръба. Но изведнъж спря. Външният прожектор осветяваше пространство, пълно с вода и кръв. Устата на мъртвия хищник беше отворена. Джонас виждаше гърлото малко по-напред.

Глайдерът не можеше да влезе в хранопровода. Вероятно пошироката задна част бе заседнала. Джонас се уплаши, защото апаратът започна бавно да се хлъзга назад в стомаха, откъдето бе тръгнал. Дръпна лоста отново... нищо. Нямаше повече гориво. Вече нищо не можеше да спре глайдера.

Отчаян, Джонас удари с юмрук и блъсна някаква метална кутия. Спасителната капсула! Отвори капака светкавично, сграбчи лоста и го дръпна.

Глайдерът се разтресе от детонацията, която отдели вътрешната капсула от по-тежката външна част на апарата. Прозрачният цилиндър премина през пълния с вода хранопровод и се устреми нагоре. Каналът

се разшири. Прожекторът, монтиран на носа на капсулата, освети дъгите около подобната на пещера глътка, която напомняше подводна катедрала. Капсулата се понесе, неуправляема сред кървавата вода, и наближи отворената паст. Сега само едно можеше да спре движението му нагоре — редиците смъртоносни зъби по безжизнената челюст.

Беше съвсем тъмно, ако не се броеше слабата светлина на външния прожектор. Устата на мегалодона беше отворена, но не достатъчно широко. Зъбите приближаваха.

ЧАТ!

Джонас направи гримаса. Капсулата заседна хоризонтално, престана да се движи. Пилотът ѝ бе пленник на двайсеттонното чудовище, което продължаваше неумолимо да потъва.

СПАСЕНИЕ

Безжизненото туловище на женския мегалодон продължаваше да потъва с опашката напред и блясъкът му вече се губеше в дълбините на каньона. Останал пленник на заседналата между остри зъби спасителна капсула, Джонас вече не виждаше повърхността. Погледна дълбокомера. Четиристотин метра и продължаваше да потъва.

Трябваше да освободи капсулата. Дръпна се в единия ѝ край и с всички сили блъсна другия. Капсулата потрепери и се промуши десетина сантиметра напред. Окуражен, Джонас блъсна пак и спечели още няколко сантиметра по пътя към спасението.

Най-накрая се чу страховитото стържене на зъбите и здравата прозрачна пластмаса и капсулата се заиздига като пълен с хелий балон.

Джонас въздъхна облекчено. Капсулата щеше да се издига с около трийсет метра в минута, за да има възможност да изравни налягането.

След това видя пукнатините. Разширяваха се и през тях се процеждаше вода.

Мак вече не бе в състояние да плува. Не му достигаше въздух, краката му бяха парализирани. Почувства присъствието на хищника, усети тласъка на водата. Едва след това видя еднометровата триъгълна гръбна перка.

— Разкарай се, джудже — изрева той на четириметровия хищник. Акулата продължи да обикаля наоколо дори когато отгоре спуснаха въжето със специалното столче.

Мак вдигна очи и видя военния хеликоптер. Промуши едната си ръка през коланите и направи знак да вдигат. Главата на акулата се появи над водата в момента, когато пилотът вдигна машината.

Мак се ухили на спасителите си, в чиито очи имаше сълзи.

— Ех — каза той, — какво ли знае човек. Добрият стар флот ми се притича на помощ след всичките тези години. Просто не мога да

повярвам. — Поклати глава. — Боже, значи в края на краищата наистина имате чувство за хумор.

Спасителната капсула продължи да се изкачва въпреки нарушената си цялост. На дълбочина двеста метра малката пукнатина изведнъж се разшири. Физически и психически изтощен, Джонас не беше в състояние да направи каквото и да било, освен да гледа безучастно как пукнатината става все по-голяма и по-голяма.

Сатанинската глава на мегалодона продължаваше да потъва в каньона. Джонас видя как сиянието отслабва и постепенно изчезва. Бе избегнал сигурна смърт на два пъти. За да оцелее сега обаче, му бе необходимо още едно чудо.

Налягане. Кислород. Налягане и кислород. Фразата се заби в мозъка му. Поради някаква причина капсулата се издигаше твърде бързо. Джонас знаеше, че в кръвта му вече се образуват мехурчета азот.

Сто и трийсет метра. Прозрачната капсула продължаваше да лети нагоре като стъклена ракета. Пукнатината бе започнала да се разклонява в различни посоки. Вътре проникваше вода. Джонас знаеше, че когато пукнатината обиколи повърхността на капсулата, тя ще се счупи от огромното налягане.

ХРРРРАС. Между двата края на пукнатината оставаше около метър. Започна да пресмята. До каква дълбочина съм се гмуркал с акваланг. Каква максимална дълбочина бих могъл да издържа? Шейсет метра? Шейсет и пет? Погледна кислородния апарат, но не видя нищо обнадеждаващо — имаше въздух само за три минути.

На сто метра дълбочина капсулата започна да се тресе силно.

— Тери, излез от водата веднага! — изкрещя неистово ДеМарко.

Тери не му обърна внимание. Продължи да гледа във водата, захапала шнорхела. Мегалодонът бе мъртъв, това бе сигурно. Но нещо в сърцето ѝ говореше, че Джонас е жив. Взираше се в дълбините, докато белият отблясък не изчезна.

Андре Дюпон седеше на кърмата на траулера, а Леон Бар и капитанът се заеха да поправят единия двигател. Андре се чувстваше замаян и потиснат. Всичките му усилия да спаси хищника — разходите, лобирането — всичко бе отишло напразно.

— Днес можех да умра — прошепна гласно. — И за какво? За да спася убиеца си. Какво щяха да кажат колегите на жена ми и децата? „Ах, Мари, трябва да се гордееш с мъжа си. Андре умря благородно и спаси един застрашен вид.“

Изправи се и разкърши изтръпналите си рамене. Залязващото слънце все още топлеше. Андре видя златистата пътека, която лъчите му оставяха върху тъмната вода на Пасифика. След това видя акулата.

— Ей! Гледайте! Акула!

Ледената вода продължаваше да изпълва спасителната капсула и тежестта ѝ намаляваше значително скоростта ѝ. Джонас потрепери от студ. Боеше се да направи и най-малкото движение. Погледна дълбокомера — шейсет и шест метра. Двата края на пукнатината вече се бяха свързали. Вибрациите ставаха все по-силни. Вдигна поглед нагоре, но повърхността все още не се виждаше. Ако капсулата се отвореше на тази дълбочина, нямаше да оцелее.

Джонас сложи внимателно водолазната маска и подготви дихателя. Бавно, каза си. Без паника. Отпусни се. Плувай към повърхността съвсем бавно. Не затваряй очи. Не заспивай, защото никога няма да се събудиш. ХРРРАС!

Твърде дълбоко съм...

Акулата започна да кръжи около риболовния траулер. Единайсет души едновременно изкрещяха на Тери да излиза от водата.

— Това е голяма бяла акула — каза Стив Табор. — Прилича на женска, може би е дълга четири метра. Привлякла я е кръвта. Трябва веднага да измъкнем Тери.

Капитанът на траулера слезе в трюма и се върна с пушка. Прицели се в гръбната перка, която приближаваше към момичето.

Тери изчезна под вълните.

Капсулата се разпука на дълбочина четирийсет и седем метра. Ледената вода обля Джонас и го притисна с четири атмосфери налягане. Носът му започна да кърви, когато се отгласна от капсулата. Стъклото на маската му се пукна.

Започна да рита. Кислородът от акваланга го теглеше бързо нагоре. Прекалено бързо. Налягането... Престана да движи краката си.

Трийсет метра. Тялото му бе тежко като олово, вече не се движеше. Кислородът в акваланга му бе почти свършил. Празният контейнер го теглеше неудържимо нагоре. Почувства как презрамките се измъкват от раменете му. Опита да ги задържи, но ръцете не го слушаха.

Въздухът свърши на дълбочина двайсет метра. Презрамките се измъкнаха и празният акваланг се устреми нагоре. Джонас затвори очи и захапа с всички сили маркуча на дихателя. Не можеше да достигне акваланга с ръце, но можеше поне да опита да го задържи със зъби. Чувстваше се като пиян.

Изгуби съзнание на десет метра дълбочина. Маркучът се измъкна от устата му. Аквалангът изскочи на повърхността.

Джонас не чувстваше нищо — нито болка, нито страх. Сънувам. Погледна нагоре и видя бяла светлина. Летеше, приближаваше светлината без тялото си, без болка, без страх.

На небето съм.

Тери Танака улови Джонас за китката точно когато тялото му започваше отново да се спуска към бездната. Тя заплува с всички сили. Някъде горе вдясно обикаляше акулата.

Тери се появи на повърхността и веднага извади им главата на Джонас от водата. Беше посинял, не дишаше. Тя видя гръбната перка съвсем близо. Акулата се насочи към нея и показа главата. Рибарската мрежа полетя от борда и тежестите ѝ я потопиха около хищника. Акулата се опита да се измъкне, но рибарите вече бяха стегнали мрежата.

Тери довлече Джонас до кораба. Десетина ръце ги измъкнаха от водата. Дейвид Ейдашек започна изкуствено дишане. ДеМарко уви полумъртвия пилот в одеяла, потърси пулс. Имаше, но много слаб.

Джонас се разкашля и от устата му изтече вода. Ейдашек го обърна на една страна, за да може да повърне. Тери се наведе и започна да масажира врата му. След малко Джонас отвори очи и примижа от силната светлина.

— Не мърдай — каза Тери и го погали по главата. — Бреговата охрана скоро ще дойде. Ще ни изтеглят в лагуната. В института имаме барокамера за регулиране на налягането.

Усмихна му се с насълзени очи.

Джонас погледна красивото ѝ лице и се усмихна в болката си. *На небето съм*, помисли си той.

Акулата продължаваше да се мята в мрежата, на метър под повърхността, неспособна да се освободи. Андре Дюпон вървеше след капитана на траулера и се опитваше да го вразуми.

— Капитане, не можеш да я убиеш — извика Дюпон. — Това е защитен вид!

— Погледни кораба ми. Потрошен е. Ще убия акулата, ще я препарирам и ще я продам на някой турист от Ню Йорк за двайсет хиляди. Ти ще ми дадеш ли толкова, французино?

Дюпон направи гримаса.

— Ако ѝ направиш нещо, отиваш в затвора — отсече той.

Капитанът не отговори, защото катерът на бреговата охрана дойде.

Четирийсетметровият катер „Маниту“ пристигна и от борда му хвърлиха дебело въже на неподвижния риболовен траулер. Леон Бар го закрепил за носа. След секунди въжето се изпъна и траулера потегли зад катера към лагуната. Голямата акула продължаваше да се мята в мрежата.

Джонас се бе облегнал на кърмата, когато започнаха острите болки в лактите. След няколко секунди всичките му стави пламнаха, цялото му тяло се сгърчи от болка.

Тери го улови, за да не падне.

— Джонас, какво има?

— Болки. Колко ни остава?

Бяха влезли в лагуната и катерът ги теглеше към кея и северния ѝ край.

— Още няколко минути. Облегни се на парапета. Ще се обадя, за да изпратят линейка на кея.

Джонас кимна.

Болката се усилваше. Чувстваше се замаян, гадеше му се. Сякаш мегалодонът бе впил зъбите си в ставите му. Отвори очи и видя голямата бяла акула в мрежата.

Масао Танака ги чакаше на кея в инвалиден стол. Главата му беше превързана. Край него стоеше санитар. Мак също беше там, заедно с екипа на линейката, готов да откара Джонас до барокамерата по най-бързия начин.

Тери видя баща си и изтича на носа. От очите на Масао се стичаха сълзи.

Джонас се облегна на парапета и се преви от болка. Губеше съзнание. Опита да се съсредоточи върху хищника в мрежата. Акулата се мятеше бясно, мъчеше се да се освободи. Бялата ѝ кожа хвърляше мек отблясък в спускащия се мрак.

За миг очите на човека и звяра се срещнаха. Очите на акулата бяха сиво-сини. Джонас се вторачи стъписано в малкия мегалодон. После затвори очи и се усмихна. Тогава болката стана още по-нетърпима и той изгуби съзнание. Санитарите го качиха в линейката.

Издание:

Автор: Стив Олтън

Заглавие: Мегалодон

Преводач: Владимир Германов

Година на превод: 1997

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Обсидиан“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1997

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ ООД, В. Търново

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Кръстьо Кръстев

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 954-8240-48-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1464>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.